

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE ISN'T
WHAT IT SEEMS

Devotion

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

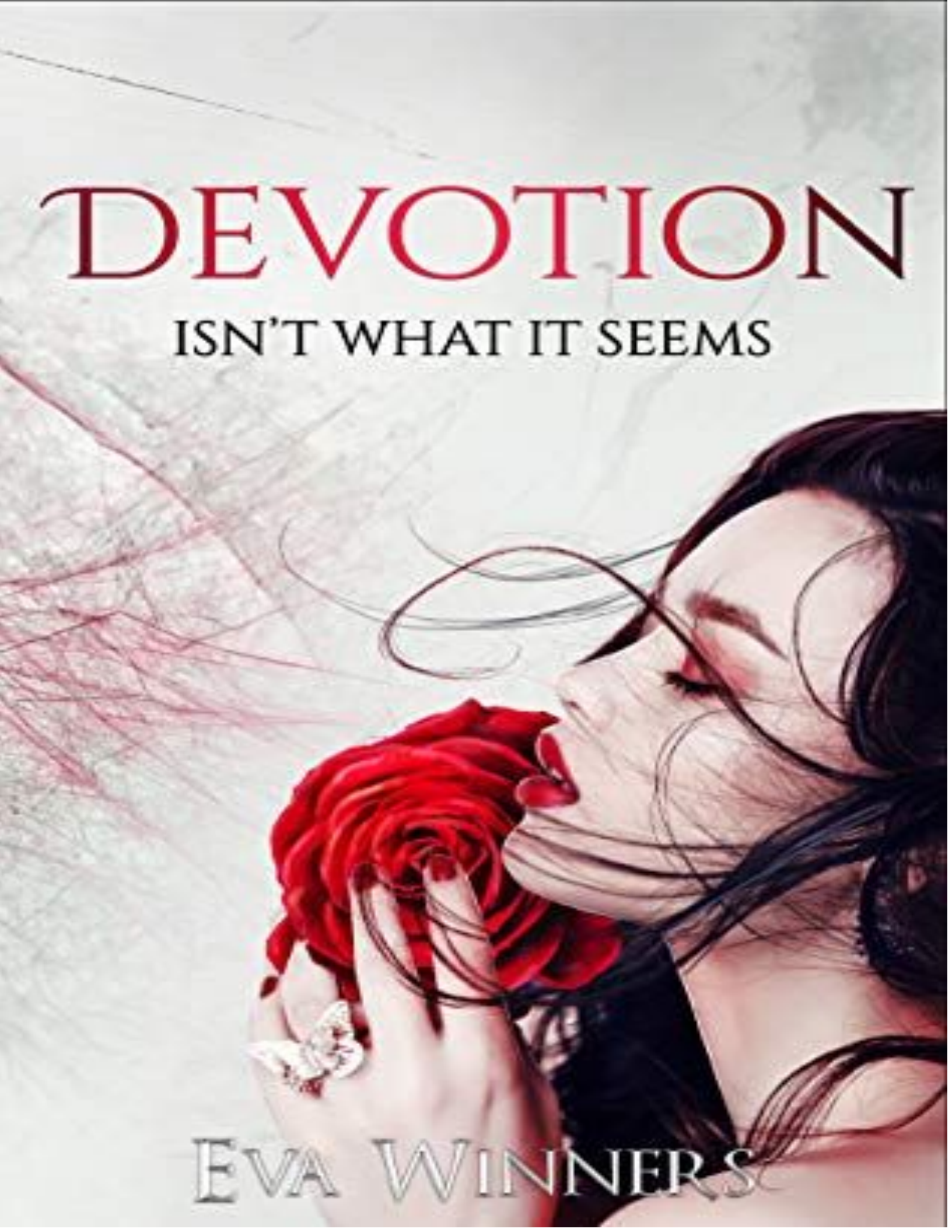
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEVOTION

ISN'T WHAT IT SEEMS

EVA WINNERS

The book cover features a close-up, artistic illustration of a woman's face in profile, looking down at a large, vibrant red rose she is holding. Her dark hair is flowing, and she wears a delicate butterfly-shaped ring on her finger. The background is a light, textured grey with faint, sketchy lines. The title 'DEVOTION' is written in a large, elegant, red serif font at the top, with the subtitle 'ISN'T WHAT IT SEEMS' in a smaller, black, sans-serif font below it. The author's name 'EVA WINNERS' is at the bottom in a light, grey, serif font.

ADANMIŞLIK
GÖRÜNDÜĞÜ GIBİ DEĞİL

OceanofPDF.com

EVA KAZANANLARI

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2020 Eva Winners tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan kişiler, yerler ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek veya doğru olayları yansıtmamaktadır.

OceanofPDF.com

FOLLOWEVAHERE:

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz? Beni sosyal medyada
TAKİP EDİN. FB grubu:

<https://www.facebook.com/groups/581607146052327/?ref=share>

FB sayfası: <https://www.facebook.com/Eva-Winners-252208619061200/>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

Twitter: <http://Twitter.com/@Evawinners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2 Bölüm</u>
<u>3 Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5 Bölüm</u>
<u>6 Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8 Bölüm</u>
<u>9 Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Sonsöz</u>

Yazardan Bir Not Teşekkür

OceanofPDF.com

PROLOJE

F Ya da haftalarca her gece beni içten içe parçalayan acıdan çığlık attım. Sonra durdum.

Dışarıdan uyuşmuş gibi görünüyordum. Ama içimde, acı beni pençeliyordu ve bana yardımcı olabilecek hiçbir ilaç yoktu; her kalp atışı göğsümde zonklayan bir ağrıydı. Buna alıştım; artık benim ayrılmaz bir parçamdı.

Onları kucağıma almayalı altı hafta oldu. Onları koklamayalı altı hafta oldu. Gülüşlerini duymayalı altı hafta oldu. Kendimi paramparça hissettim, bir parçam o gece onlarla birlikte öldü. Bazen kafamın içinde seslerini duyuyordum ve bir an daha görebilmek, bir kahkaha daha atabilmek umuduyla çılgınca etrafıma bakıyordum.

Dairenin her yerinde kutular açılmış olarak duruyordu, ancak taşınıyor muyum yoksa taşınıyor muyum anlaşılmıyordu. Kız kardeşimin beni yeni bir hayata başlamaya teşvik etmek umuduyla paketlediği anlamsız eşya kutuları. Çoğuna bakmadım, ya bana aldığı ya da verdiği şeylerdi. Geçmiş hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum, sevdiğim ve sahip olduğum her şey patlama gecesi alevler içinde yandı.

Yeni bir ülkede, yeni bir şehirde ve yeni bir apartman dairesinde pencere kenarında oturuyordum, tek yoldaşım acıydı. Hiçbir şey içimdeki acıyı hafifletmiyordu. Gece gündüz içimde acı veren bir keder hissediyordum. Nefes almak acı veriyordu; ağlamak ve çığlık atmak istiyordum ama hiçbir şey çıkmıyordu.

Umutsuzluktan başka bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Artık acıdan başka bir şey için umut olup olmadığından bile emin değildim. Bir sargı sardım battaniye etrafımda. Kumaş bileğim boyunca uzanan pembe, buruşuk çizgiye sürtündü. Çaresizlik ve ıstırap dolu bir gece beni bu karara götürmüştü. Baktım

Karşı bileğindeki yeni iyileşmiş derinin pembe çizgisi diğeriyle eşleşiyordu.

Battaniyeyi kendime doğru çektim ve pencere kenarına kıvrıldım, sırtımı pencereye ve dünyaya döndüm.

OceanofPDF.com

CHAPTER ONE

OceanofPDF.com

"Eve," kız kardeşimin sesi bir yerlerden başımın etini yiyordu.
"Uyan."

Gözlerimi açmayı reddettim. Uyku sırasında unutkanlık daha iyiydi; Sadece o zaman biraz rahatlıyordum. Bazen rüyamda hala benimle olduklarını görürdüm. Çaresizlik hissetmediğim tek zamandı.

"Eve, bu kadar yeter!" diye yalvardı. "Buna daha fazla katlanamam. Kendine gelmelisin! Gözlerini aç yoksa ambulans çağıracağım."

Kimseyle ya da hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordum. Gözlerimi açtım ve kız kardeşimin endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Al," diye mırıldandım. "Şimdi git, Elise."

"Hayır," diye itiraz etti. "Sen ayağa kalkana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bu şekilde devam edemezsin."

Gözlerimi tekrar kapattım, ortadan kaybolmasını, gitmesini diledim. Kimsenin sesini duymak zorunda kalmamak için her şeyi yapardım.

"Bu sefer beni görmezden gelmiyorsun," diye bağırdı usulca. "Acı çektiğini biliyorum ama ayağa kalkmanın zamanı geldi."

Üst bedenimi kaldırdı. "Tanrım, Eve. Bir deri bir kemik kalmışsın." Sanırım beni kaldırmak o kadar da zor değildi. "Solup gidiyorsun. Seni neredeyse altı ay yalnız bıraktım. Kendine gelemediğine göre, seni ben yapacağım."

"Neden çekip gitmiyorsun?" Çaresizlik içinde fısıldadım.

"Hiçbir yere gitmiyorum çünkü seni seviyorum," sesi kararlıydı. I Kız kardeşimi gitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. "Sen duş alacaksın, ben de seni çay içmeye ve hafif bir öğle yemeği yemeye götüreceğim."

"Burada ne işin var senin?" Hiç kıpırdamadan mırıldandım. "Ve evime nasıl girdin?"

"Tatile çıktım," diye cevap verdi beni iterek, neredeyse yataktan kalkmaya zorlarken. "Sen bu komadan çıkana kadar burada kalacağım."

"Tamam," dedim ona. "Ben çıktım... her şey yolunda. Şimdi gider misin?" "Hayır," diye karşılık verdi. "Git duşa gir. Sonra da Öğle yemeği." Beni neredeyse iterek banyoya ve duşa soktu.

Bir saat sonra Edinburgh şehir merkezinde küçük bir bistro kafede oturduk. Önümde bir sandviç vardı ama hiç cazip değildi. Ben çayımı yudumlarken Elise konuşmaya devam ediyordu; yine de söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştım.

"Bir şey yazdın mı?" diye sordu durup dururken.

Ona gerçeği söyleyip söylememe konusunda kararsız bir şekilde baktım. Gençliğimden beri yazıyordum ve yeni bir ülkedeki evimi ancak telif gelirleri sayesinde karşılayabiliyordum.

Canı cehenneme, muhtemelen onu da batırdığımı biliyordu.

"Hayır," dedim ona. "İşi bıraktım ve yayıneviyle olan sözleşmemi feshettim. Artık bunu yapamazdım."

Bir süre tek kelime etmeden beni inceledi ve uzayan sessizlik umurunda değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu onun sürekli gevezelik etmesinden daha hoştu.

"Brandon burada bir şirketi olan bir arkadaşıyla konuştu," diye söze başladı ve ben hafif bir ilgi gösteriyormuş gibi bile yapamadım. "Sana bir iş bulabilir ve bu iş finans alanında." Kaşımı kaldırdım, bunu hiç beklemiyordum. "Finans senin yan dalındı ve okul masraflarını sadece yatırım şirketleri için çalışarak karşıladın. Eğer yazmıyorsan, belki de sadece bir değişim."

Her zaman her şeyi düzeltmeye çalışan ablam. Matematik öğretmenime asla onun öğrencisi olamayacağımı, çünkü sınıfının en iyisi olmama rağmen hiç ilgim olmadığını anlatmaya çalıştığı lise yılıma götürdü beni. O gün bugündür, başımın etini yemeyi bırakması için onu nasıl ikna ettiğinden emin değilim.

ulusal yarışmalar için matematik grupları.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Gerçekten, sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Hayır, değilsin. Lütfen Eve," diye yalvardı. "Seni böyle görmek kalbimi kırıyor. Bu senin için iyi olabilir. Sadece dışarı çıkmak ve bir rutin edinmek."

"Oraya gitmek istemiyorum," dedim.

"Belki," diye yalvaran bir sesle itti. "Ama ihtiyacın olan şey bu. Brandon, arkadaşı Colin McLaren'ın hafif finans veri girişi işleriyle ilgilenecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Ne yapmak istediğinize karar verene kadar bu işin sizi nereye götüreceğine bakın."

"Her neyse," diye mırıldandım.

"Eve," diye başladı anne sesiyle. "Tanıtım yapmaz ve yazmazsan kitap telif ücretleriyle geçinemezsin. Bu gelir yok olup gidecek."

Omuz silktim, böyle önemsiz şeylerle hiç ilgilenmiyordum. Hayatımdaki en önemli kişi sonsuza dek gittiğinde, yerin altı metre altına gömüldüğünde.

"Sen nasıl istersen."

"Bu onu alacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu umutla.

"Sanırım," diye mırıldandım. Onu başımdan savmak için her şeyi söylerdim ve o gittiğinde şirkete bana bulduğu pozisyonun bana göre olmadığını söylerdim.

"Tamam," diye cevap verdi neşeyle. "Şu anda daireni profesyonel bir şekilde temizletiyorum, sonra eşyalarını yerleştirip seni yerleştireceğiz."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve pencereden dışarı, kalabalık caddeye baktım. İnsanlar sokakta koşuşturuyor, bistroya girip çıkıyorlardı. Nereye gidiyorlardı? Hayatta bir amaçları varmış gibi davranıyorlardı. Benim artık sahip olmadığım bir şey.

Herkesten ve her şeyden kopmuş hissediyordum. Ailemden bile. Cenazeden beri annemi ve üvey babamı görmedim. Amerika'dan ayrılıp İskoçya'ya taşınmaya karar verdiğimde Elise ve kocası beni havaalanına götürdüler. Bu yaklaşık sekiz ay önceydi ve onları, hiçbirini özlemedim. Maryland'de çok fazla hatırlatıcı vardı. Her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu. Tamamen temiz bir sayfa açmak, tanıdığım hiç kimseyle ya da hatırlatıcı bir şeyle karşılaşmayacağımı garanti etmek istiyordum.

Amerika'dan ayrılmaya karar verdiğimde aklıma gelen ilk İngilizce konuşulan ülke olan İskoçya'yı seçtim. Gerçi şimdi bunun kız kardeşimin *Outlander* dizisine olan takıntısının bir sonucu olup olmadığını merak ediyordum. Gitmem gerektiğine karar verdiğim o geceyi hatırladım. İkimiz de

Kanepede oturmuş en sevdiği programı izliyordu, gözleri hep üzerimdeydi ve ben ağzımdan İskoçya'ya taşınmak istediğimi kaçırdım. Uzaklaşmak istiyordum ve onun lanet programı çalarken aklıma gelen ilk ülke İskoçya oldu. O da benimle aynı fikirdeydi.

Sonunda hayatıma devam edeceğime dair bir işaret gösterdim. Hatta Google'da ülkeyi ve şehirleri araştırdı ve her büyük şehirde benim için birkaç daire seçeneği buldu.

İlk şehri ve ilk satılık daireyi seçtim. Sonunda nereye gideceğim umurumda değildi. Tek istediğim herkesten uzakta, yalnız kalmaktı. Özellikle de annemden.

"Eve, beni hiç dinliyor musun?" Kız kardeşimin sesi beni dalgın düşüncelerimden geri getirdi.

Kız kardeşime dönüp baktım. Görünüş ve karakter olarak birbirimize zıt iki kişiydik. Benim saçlarım koyu kahverengiydi, onunkiler ise açık bal rengindeydi. Onun gözleri açık ela kahverengiydi, benimkiler koyu viski kahverengisi. O aramızda daha tatlı ve hafif olanımızdı. Ben her zaman utangaçtım, o ise açık sözlüydü.

Bir. Ben zayıftım, o ise daha tombuldu. Benden on yaş büyüktü ve hayatımdaki anne figürüydü.

Bazen annemiz nadiren yanımızda olduğu ve kesinlikle annelik yapacak biri olmadığı için mi bu işi üstlendiğini merak ederdim. Elise her şeyi biliyordu.

Çocukluğumun kilometre taşı çünkü hep oradaydı... ilk kelimem, ilk adımım, ilk sallanan dişim, her şeyim. Annemiz biyolojik olarak bizim için bir anne değildi. Okuldaki öğretmenlerim bile imzalı bir izin belgesine ya da acil bir cevaba ihtiyaç duyduklarında Elise'e başvururlardı.

Orada oturmuş birbirimize bakıyorduk ve ben neyi kaçırdığımı merak ediyordum.

"Evet," diye cevap verdim ama ne dediğinden emin değildim. Ne söylediğini tekrar etmesini isteyemeyecek kadar yorgundum ve doğrusu umurumda da değildi.

"Harika," diye gevezelik etti. "İlk gününüzde hâlâ burada olduğumdan emin olacağım, böylece sizinle gelebilirim."

Bu sözler karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Nereye gideceksin?" diye sordum. "İlk gününde seni işe götüreceğim, böylece sana nerede olduğunu gösterebilirim." sesi kızgındı. "Bir rutine geri dönmelisin."

İşte yine rutine dönmüştü. Elimi avuçlarının içine alıp öptü, bu küçük jest beni çocukluğumuza geri götürdü. Şu anda hissettiğim tüm acının, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi bisikletten ya da salıncaktan düşmenin verdiği acıya benzemesini diledim. Elise her zaman daha iyisini yapardı.

Her zaman beni izliyordu, ana tavuk gibi üzerimde geziniyordu.

Küçükken Elise'e annemin neden bizi sevmediğini, neden bizimle hiç oynamadığını sorardım. Bana sarılır ve her zaman birbirimize sahip olacağımızı söylerdi. Beni her zaman seveceğine ve her zaman yanımda

olacağına söz verirdi. için
O gün bugündür bu sözünü hiç bozmadı. Diğer yandan annemiz,

Elise ve bana verdiği neredeyse her sözü tutmadı. Her zaman kendi ihtiyaçlarını bizimkilerin önüne koyardı.

"Acı çektiğini biliyorum," diye fısıldadı usulca. "Atlatacaksın. Bana sahipsin, her zaman sahip olacaksın. Ama lütfen bana söz ver. Beni terk et." Bileğimdeki yara izini öptü, ne kadar ileri gittiğimin sürekli bir hatırlatıcısı.

İki yabancıyı izliyormuşum ve sahnenin bir parçası değilmişim gibi hissettim. Öpücüğünün içimdeki acıyı hafifletmesini diledim. Ama olmadı. Ama yine de başımı salladım, böyle bir sözü tutup tutamayacağımdan bile emin değildim.

Bir fincan çayı bana doğru itti. "Şimdi biraz daha çay iç bari. Yemeğinden bir ısırık bile almadın."

"Nerede bu iş?" Sesim düz bir şekilde sordum.

Sorumu geçiştirmek için elini salladı. "Bunu birkaç gün içinde düşünürüz." Tekrar konuşmadan önce eliyle önümdeki fincanı işaret etti. "Şimdi rahatlayın ve çayınızın tadını çıkarın."

"Tamam," diye cevap verdim ilgisiz bir şekilde. Doğrusu, nerede olduğu ya da ne olduğu umurumda değildi.

İlgisizliğimi gizlemek için çayıma üflüyordum ve kız kardeşimin gözlerinden kaçıyordum. Onu daha fazla üzmem istemiyordum.

"Brandon burada benimle, her ne kadar işle meşgul olsa da" diye sohbet etti. Ben sessizliği tercih ederken kız kardeşim her zaman sessizlikten nefret ederdi. "Bu yüzden zamanımın çoğunu seninle geçireceğim. Umarım beni daireneden atmazsın."

Saatine bakarak kendi şakasına kıkırdadı. "Bir saat kadar daha vaktimiz var, sonra dairene dönüp temizlik işini kontrol edeceğiz. Bugün bavulları boşaltmak için birkaç saat ayıracağız ve geri kalanını yarın yapacağız. Tamam mı?"

Hayır, tamam değil, diye düşündüm. *Eşyalarımı boşaltmak istemedim.* Ama sessiz kaldım. "Yarın saçlarımızı ve tırnaklarımızı birlikte yaptırmak ister misin?"

Elise hevesle sordu. "Biraz saat ayırıp kendimizi şımartabiliriz. Daha önce olduğu gibi."

"Hayır, pek sayılmaz," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Hadi ama," istediğinde ısrarcı olabiliyordu. "O zaman yarından sonraki gün için randevu alacağım. Saçını kestirmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Gitmeye hazırım," diyerek ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Geride kalmasını umuyordum ama hiç şansım olmadığını biliyordum. Kapıdan çıktığımda hemen arkamdaydı.

Daireme kadar sessizce yürüdük ve tam temizlikçi kadınlar çıkarken geri döndük. Onların yanından geçip tertemiz daireme ve yatak odama doğru yürürken Elise'e başlarıyla selam verdiler. İç çamaşırlarımı ve sutyenimi çıkardım, yatağa girip yorganın altına girmeye hazırlanıyordum ki kız kardeşimin sesi beni durdurdu.

"Bavullarımızı boşaltacağımız konusunda anlaşmıştık," diye azarladı beni.

"Hayır," diye omzumun üzerinden ona baktım. "Asla kabul etmedim."

"Eve," diye yalvardı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Onu ağlarken görmekten nefret ederdim.

Onu üzgün görmeye asla dayanamazdım.

Kendimi yenilmiş hissettim ve yatağa oturdum. O yanıma oturdu ve bana sarıldı, ben de yüzümü boynuna gömdüm, kendimi yine bisikletten düşüp dizini incittiği için ablasına koşan küçük bir kız gibi hissettim.

Birkaç dakika öyle oturduk, ben onun burnunu çekişini dinledim ve o beni bir çocuk gibi kucakladı. Artık ağlayamıyordum; belki de bir ömür boyu akıtabileceğin gözyaşının bir sınırı vardı.

"Bunu atlatacağız," diye mırıldandı saçlarıma, sesi titriyordu. "Birlikte."

Buna söylenecek ne var ki?

Sesinde hâlâ gözyaşları ve üzüntü varken, "Lütfen bu eşyaların bazılarını boşaltabilir miyiz?" diye sordu.

"Tamam," diye gönülsüzce kabul ettim.

Fikrimi değiştireceğimden endişelenmiş gibi hızla ayağa kalktı ve beni yataktan çekti. Hemen bir yoga pantolonu ve bol bir tişört çıkarıp bana uzattı.

Birkaç saat, sekiz saat süren bavul açma ve her şeyi yerleştirme sürecine dönüştü. Elise eşyaları yerleştirdiğimiz sürenin çoğunda sohbet etti ve neredeyse yedi aydır ilk kez yalnız kaldığımızı fark ettim.

Ondan önce neredeyse her gün konuşur ve her hafta birlikte takılırdık.

İşimiz tamamen bittiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Daire aslında boş bir kutu deposu yerine ev gibi görünüyordu ama ev gibi hissettirmiyordu. Herhangi bir yerin bir daha ev gibi hissettireceğinden emin değildim. Yüzünde bir gülümsemeyle memnun bir şekilde etrafına bakındı. Bense ne memnuniyet ne de mutluluk hissediyordum... Hiçbir şey hakkında hiçbir duygu hissetmiyordum.

Sadece pişmanlıklar.

"Şimdi yatmaya gidiyorum," diye mırıldandım ve "Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Biraz geç oldu," diye gülümsedi. "Burada kalmamın bir sakıncası var mı?"

Başımı salladım ve rüya görmediğim zamanlarda uykunun getirdiği o küçük rahatlamayı özleyerek yatak odama doğru yürüdüm.

Yatağa girmeden önce pencereye doğru yürüdüm ve nehre ve şehrin ışıklarına baktım. Edinburgh'un yazın güzel olduğunu, İskoçya'nın güzel olduğunu duymuştum. Bilemezdim ama şimdi pencereden dışarı bakarken şehir dolunayın altında parlıyor gibiydi.

Sanki ilk kez görüyormuşum gibiydi. Belki de öyleydim? Çünkü bu daireye taşındığımdan beri bu pencereden dışarı baktığımı hatırlamıyorum.

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken, gördüğüm her şey gibi burası da bana yabancı geliyordu.

Bu iyiydi. Amerika'dan ayrılmamızın amacı da buydu.

Düşüncelerimi kız kardeşime geri döndürmeye zorlayarak, onu iyi olduğuma inandırmam gerektiğine karar verdim. Ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk giderdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER TWO

T Elise ile yeniden bir araya gelmemizden üç gün sonra Edinburgh şehir merkezindeki McLaren Enterprise binasının önünde durduk. Ona Brandon'ın bana nasıl iş bulabildiğini sorduğumda

Bir röportaj yapmadan, Brandon'ın Colin McLaren'ın ameliyatını yapıp hayatını kurtardıktan sonra onunla bağlantı kurduğunu söyledi. Hiç şaşırmadım. Brandon harika bir kalp cerrahıydı.

Bir büyük cam binaya bir de Elise'e baktım. Gelmesine ne kadar itiraz etsem de, benimle yeni evime kadar yürümekte ısrar etti. İlk günümde patron. İşte Pazartesi sabahı, bir annenin kızını ilk gün okula götürmesi gibi buradaydık.

Binadan pahalı, şık bir takım elbise giymiş bir kadın çıktı ve içimden bir ses arkamı dönüp gitmem gerektiğini söyledi. Dışarı çıkmaya hazır değildim.

Elise beni kuaföre, manikür salonuna sürükledi ve spa günü yapmaya karar verdi. O gelmeden önceki halimden daha kötü hissediyordum. Dünyaya geri dönmenin yardımcı olacağı konusunda ısrar etti ama olmadı.

Düz siyah eteğime, düz beyaz bluzuma ve düz siyah topuklu ayakkabılarıma baktım. Tekrar cam binaya baktım, yansıtıcı camda kendi yansımam bana bakıyordu. Kendimi bir yabancıya bakıyormuş gibi hissettim. Arkamdan bana bakan bir kadın vardı.

Kendini toparlamış gibi görünüyordu. Koyu kahverengi saçlarım profesyonel bir şekilde toplanmıştı, nötr makyajım yüksek elmacık kemiklerimi ve viski kahvesi gözlerimi vurguluyordu ve minyon çerçevem ince, çok ince ve topuklu ayakkabılarımın ekstra iki inç sayesinde uzun görünüyordu.

Sertçe yutkundum ve büyük binanın lobisine girdim. Her yer mermerlerle kaplıydı ve çok şıktı.

"Brandon doğruca asansöre gitmemi söyledi," diye yorum yaptı Elise, bana burada olduğunu hatırlatarak. Başımı salladım ve asansöre doğru ilerledim.

Boğazım kurumuştı ve kalp atışlarım endişeyle kulaklarımda çınliyordu. Hafifçe titreyen elimle, hangi kata gideceğimden emin olmadan düğmeye basmak için uzandım.

"Son kat," diye yorum yaptı Elise arkamdan. Birini selamladığını duydum ama arkama bakamadım. Asansörün zemin kata inişini yansıtan asansör numaralarının yanışına baktım. Elise konuşmaya devam ediyordu ve içgüdüsel olarak asansörü bekleyen bir kalabalık olduğunu biliyordum. Asansörde. Kız kardeşimin sesine odaklandım ama paniğim giderek güçleniyordu.

Bunu yapamazdım. Hazır değildim. İçimden bir ses arkamı dönüp gitmem gerektiğini söylüyordu. Dünyaya açılmaya hazır değildim. Etrafımda çok fazla insan vardı. Kendimi kalabalık ve boğulmuş hissediyordum. Elise üç gün önce geldiğinden beri beni hiç yalnız bırakmamıştı. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hayatıma devam etmek ihanet gibi geliyordu. Daireme geri dönmek ve dünyayı kendime kapatmak istedim. Geri dönmem gerekiyordu.

Nefes alışım ağırlaştı ve panik göğsümde kabardı. Umutsuzca sakinleşmeye çalıştım, derin bir nefes alıp verdim. Aldım ve verdim. Aldım ve verdim.

Elimi duvara dayadım ve başımı eğdim. Kendimi kaybediyordum; nefes almak hiç işe yaramıyordu.

"Eve," kız kardeşim beni rahatlatmak için elini sırtıma koydu ama bu tam tersi bir etki yarattı.

Omuz silktim, boşluğa ve mesafeye ihtiyacım vardı. Yanımda bir insana değil. "Eve," diye mırıldandı, şimdi bana daha da yakındı. "Konuş benimle."

"Bunu yapamam," diye mırıldandım titrek bir sesle.

Arkamı döndüm, kalabalığın arasından geçtim ve herkesin gözünün üzerimde olduğunun farkında olarak binadan hızla çıktım. Her şeyi görmezden gelerek çıkış kapısına odaklandım. Kız kardeşimin peşimden koşan ayak seslerini duyabiliyordum. Uzaklaşmak zorundaydım. Herkesten. Her şeyden.

"Bekle, Eve."

Durmadım. Devam ettim ve kapıdan hızla çıktım. Kız kardeşimin eli benimkini tuttu ve beni durmaya zorladı. Orada durduk.

McLaren binasının önündeki kaldırım; ben tam bir zihinsel felaket ve o endişe ve öfke karışımı bir bakışla bana bakıyor.

Yüzümü kendisine çevirdi. İnsanlar bize meraklı bakışlar fırlatıyordu, ikimiz de kaldırımın ortasında durarak yaya trafiğini engelliyorduk.

"Bekle dedim," diye azarladı beni, tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi. Sessiz kaldım ve ona baktım. Benden ne istediğini bilmiyordum ama her ne ise, ona veremezdim.

"Eve," sesi azarlamadan nazik bir endişeye dönüştü. "Bunun zor olduğunu biliyorum. İnan bana, eğer kolaylaştırabilseydim, yapardım. Bir şeyler yapmalıyız, yoksa daha da kötüleşecek. İyileşiyor olmalısın, zaman geçtikçe daha da kötüleşmemelisin."

Ondan uzaklaştım, kalabalık caddeyi ve etrafımızda koşuşturan insanları fark ettim ama kendimi yalnız hissediyordum. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Kazadan önce olduğum kişi olamazdım.

"Ne söylememi istiyorsun, Elise?" İçimde yükselen paniğin dışarı çıktığını hissettim. "Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmamı ve hayatıma öylece devam etmemi mi?"

Aylarca süren sessizlikten sonra ilk kez onlardan yüksek sesle bahsediyordum.

"Yapamam! Üzgünüm ama bunu yapamam. Bebeğim ve kocam öldüğünde hayatım kısa kesildi. Onlarsız yaşamak için geride bırakılmamalıydım. Soyuldum ve onların öldüğü gece kendi hayatım sona ermemiş gibi davranan bu mutlu insan olamam."

"Belki de bir tedavi merkezine gitmeliyiz," diye fısıldadı usulca ve bu söz dikkatimi tekrar ona çekti. "Sana yardım etmek istiyorum ama belli ki ne yaptığımı bilmiyorum. Brandon da ben de bu işe başlamanın ruh halinden kurtulmana yardımcı olacağını düşündük ama belki de yanıldık."

Sertçe yutkundum. Danışmanlık ve tedavi merkezlerine gidemezdim. Düşüncesi bile beni soğuk terler dökmeye itti. Yabancılarla kederim ve ailemin kaybı hakkında konuşmayı kaldırmamın imkânı yoktu. İçimde hiç iyileşmeyen yara kanamaya başlayacaktı.

Tedavi merkezine gitmektense bu rutin işi yapmayı tercih ederim. Bunu atlatabilirdim. Bunu atlatmam gerekiyordu.

"Tamam," diye mırıldandım. "Geri döneceğim."

Bal rengi gözlerinde endişeyle beni izledi. "Senin için en iyi olanı yapmak istiyorum," dedi bana. "Belki de seni çok hızlı ve çok zorladım. Ben burada kendi alanımın çok dışındayım. Ben bir doktorum, psikiyatrist değil. Bunu atlatmamıza yardımcı olması için bir psikiyatriste görünmek daha iyi olabilir."

"Bana yardım et" değil "bize yardım et" dediğini fark ettim ve bu yüzden kız kardeşimi sevdim.

Boğazım düğümlenerek, en azından bunu yapabileceğime karar verdim. "Geri döneceğim," diye tekrarladım usulca.

"Emin misin?" Sorusunda endişe, sevgi ve umut vardı.

Sessizce başımı salladım.

"Tamam," diyerek sarıldı. "Seninle olacağım."

Birlikte tekrar içeri girdik ve asansöre doğru yürüdük. Sahte bir güvenle her şeyi görmezden gelmeye çalıştım. Herkesin gözleri üzerimizdeymiş gibi hissediyordum ama belki de kafamın içindeydi. Ama Elise arkamı kolladı ve asansöre bindik. Sadece ikimiz.

Uygun kattan çıktıktan sonra Elise resepsiyonistle konuştu ve bir saniye sonra bizi yaşlı bir adam karşıladı.

"Elise ve Eve?" diye sordu bize yaklaşırken gülümseyerek. En az altmış yaşlarındaydı. Oldukça uzun boyluydu ve yaşına göre güçlü bir vücudu vardı. Gümüşü gri saçları onu seçkin gösteriyordu ama beni en çok gözleri cezbedti. Sıcak kahverengi ve kibardılar.

"Evet," Elise öne geçti, eli benimkini tutuyordu. "Brandon benim kocam ve bizi sekizde beklediğinizi söyledi. Özür dilerim, biraz geciktik."

"Hiç sorun değil," diye cevap verdi nazik bir sesle. "Zamanlaman mükemmel."

Kıpırdamadan durdum ve konuşmaya odaklanmaya çalıştım. Kız kardeşimin hatırı için normal görünmek istiyordum, olduğum gibi dağınık değil. Zihnim onları engellemek istiyordu ama kendimi dinlemeye zorladım.

Bana döndü ve elini uzattı.

"Merhaba, ben Colin McLaren." Elise'in elini bıraktım ve tokalaşmak için onun elini tuttum.

"Merhaba Eve Bailey," sesim bir inilti olarak çıktı. Fark ettiyse bile bunu iyi saklamıştı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye yanıtladı. "Birlikte yakın çalışacağız ve bunu dört gözle bekliyorum. Brandon üniversite yıllarınızdan bazı referanslar verdi ve bunlar etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Mülakata bile girmeden bir iş bulduğum için kendimi hayırsever biri gibi hissediyordum. Brandon'ın tam olarak ne paylaştığını merak ettim.

Elise gururla araya girdi. "Finans konusunda çok başarılıydı ve okul masraflarını karşılayacak kadar para kazanıyordu. Tam zamanlı olarak devam etmemeye karar verdiğinde herkes biraz hayal kırıklığına uğradı."

"Seni ekibime kattığım için çok mutluyum," diye gülümsedi Colin. "Başlamaya hazır mısın? Sana etrafı gezdirebilirim ya da doğrudan işe götürebilirim. Hangisini tercih edersin?"

İnsanları görmek istemediğim için hemen karşılık verdim: "Doğruca masama lütfen. Banyo ve mutfak nereden olduğu hakkında da genel bir fikrim var."

Kahkahası odanın içinde yankılandı. "Tam benim tarzımda bir kız.

Gidelim mi o zaman?" "Tamam, ben gidiyorum." Elise beni

yanığımdan gagaladı ve bana

Beni anaokulundaki ilk günüm götürdüğü zaman. Kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissetmemi sağladı. "Günün sonunda seninle buluşmamı ve akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Dürüst olmak gerekirse, bütün günü çıkarabileceğimden emin değildim ama bunu kendime sakladım. Onun yerine yumuşak bir sesle cevap verdim. "Belki akşam yemeğini alıp evde yeriz?"

"Mükemmel." Gülümsedi ve elimi cesaret verici bir şekilde sıktı.

Bana son bir kez baktıktan sonra giderken onu izledim, ela gözlerindeki endişe belirgindi. Binadan koşarak çıkıp gitmemek için kendimi zor tuttum.

"Hazır mısın?" Colin nazik bir sesle sordu, yüzünde rahatlatıcı bir gülümseme vardı. "Evet." Sesim titrek çıkıyordu. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Evet.

lütfen"

Panığın içimde yükseldiğini hissettim ama yüzümde küçük bir gülümseme olmasını umarak bunu bastırdım. Gülümsüyormuş gibi yapmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Artık nasıl yapacağımı bildiğimden emin değildim.

Beş dakika içinde banyonun ve mutfak nereden olduğunu biliyordum. Tam istediğim gibi, bana masamı gösterdi ve hatta onunkinin hemen yanında bulunan küçük bir ofisim bile vardı.

Bütün gün beni meşgul etti ama ne onu ne de başka birini çok az gördüm, buna da şükrettim. Yeni tanıdıklar edinmek istemedim. Bana güncellemem için bazı veri giriş tabloları, bir dosyalamaya taramam için belgeler verdi.

sürücü ve diğer çeşitli görevler. Bu beni tam olarak ne kadar büyük bir

Brandon'ın McLaren şirketinin bir aile üyesiyle çalışmam için çağırdığı bir iyilik.

Colin McLaren ofisime geldiğinde saat neredeyse öğleden sonra üçtü. Hesap çizelgesinden başımı kaldırıp onun nazik gülümseyen yüzüne baktım.

"Ee," diye başladı, "...ilk gününü nasıl buldun?"

"Güzel," diye cevap verdim sertçe. Kısa cevaplar dışında bir şey konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

"Kulağa pek iyi bir şeymiş gibi gelmiyor." Kaşlarını çatarak kıkırdadı.

"İyiydi," diye detaylandırmaya çalıştım.

Bunun daha iyi bir cevap olup olmadığından emin değildim. Ama muhtemelen sekiz aydan uzun bir süredir bir cevapta en çok söylediğim şey buydu, eğer günün erken saatlerinde Elise'e yaptığım saldırıyı saymazsanız.

"Gerçekten iyi iş çıkardın," diye gülümsedi.

Sadece başımı salladım. Eskiden işimle, en ufak görevimle gurur duyardım. Şimdi ise, övgü dolu sözler beni düz hissettiriyordu.

"Eve," diye duydum kız kardeşimin sesini ve başını kapıdan uzattı.

Duvardaki saate bakarak, "Erken gelmişsin," dedim.

"Hayır," diye yanıtladı Colin. "Tam zamanında geldiğini söyleyebilirim." Erken buluşmak için bir şey söylenip söylenmediğini hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Çalışma saatlerimiz sekizden üçe kadar," diye ekledi.

"Bu harika değil mi?" Kız kardeşim sanki burada bir iş bulmuş gibi seviniyordu. "Evet," diye mırıldandım, onun coşkusu paylaşıyordum. Eğer bunu düşündüyse çok harikaydı, burada bir iş için gerçekten çabalamalı.

"İlk günün nasıldı abla?" diye sordu neşeli bir ses tonuyla ama altında yatan endişeyi hissettim. Annelik içgüdüğü benim yanımda her zaman devreye girerdi.

"Güzel," diye önceki cevabımı tekrarladım.

Colin usulca kıkırdadı. "Sana verdiği cevapların da bana verdiği cevaplar kadar doğru olmasına sevindim."

İkisi de gülümserken tam olarak çözemediğim bir bakışı paylaştılar.

"Hazır mısın?" Elise sordu.

Çantamı aldım ve kapıdan çıkıp asansöre doğru ilerledim, sonra aniden durdum.

Terbiyem! Terbiyem nereye gitti?

Arkamı döndüğümde Elise ve Colin'in tam arkamda olduğunu gördüm. Yukarı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım Colin'e. "Hoşça kal demedim."

"Sorun değil," diye cevap verdi iyi kalplilikle. "Gitme vakti geldiğinde ben de aynı şekilde davranıyorum."

Orada sessizce durduk. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum. Sosyal becerilerimin son sekiz ayda zarar gördüğü olduķ a açıktı.

Teşekkür etmeli miydim? Nazik bir adam olduğunu görebiliyordum ve kaba ya da nankör görünmek istemiyordum.

"Geri geleceksin, değil mi?" diye sordu nazik bir sesle, sanki vahşi bir hayvanı evcilleştirmeye çalışıyormuş gibi.

Cevap olarak başımı salladım ve kız kardeşim sessiz kalacağımı görerek ekledi. "Evet, çok teşekkür ederim Colin." Yine o neşeli, dışa dönük halini takınmıştı. "Aynı saatte, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi ama gözleri benim  zerimdeydi. "İyi akşamlar hanımlar. Eve, yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum."

McLaren binasından çıktık ve yolumuzun üzerinde akşam yemeği yiyerek daireme doğru yürüdük. Elise sürekli konuşuyordu ve bugün buna aldırış etmedim. Bu onun stres atma yoluydu ve ben de ona bol bol stres verdiğimi biliyordum. Ona karşı daha düşünceli olmam gerekiyordu.

Akşam yemeği için masayı hazırlarken üçüncü tabağı koydu ve ben kaşlarını kaldırıarak ona baktım.

"Brandon bize katılıyor," diye mırıldandı tereddütle. "Sorun olur mu?" Başımı salladım ve mutlu gülümsemesi yüzünü anında aydınlattı.

Zavallı kız kardeşim, belki de en kötüsünü yaşadı. Kocasıyla birlikte olmak istiyordu ve beni yalnız bırakmaktan korktuğu için burada benimle sıkışıp kalmıştı. Tüm bunları hak etmiyordu, Brandon da  yle.

Kocası yemekten kısa bir süre önce geldi ve yirmi yıl önce kız kardeşimle çıkmaya başladığından beri her zaman yaptığı gibi beni alnımdan  pererek karşıladı. Lisede sevgiliydiler. Beni o kadar uzun zamandır tanıyordu ki ağabeyim gibi davranırdı. Hatta lisedeyken birkaç çocuğu tartaklamıştı.

beni  zd , tıpkı gerçek bir ağabey gibi.

Üçümüz birlikte akşam yemeğine oturduk ve neredeyse eski günlerdeki gibiydi. Ama evde değildik ve ben artık mutlu değildim.

şimdi kendimi eskiden olduğum kişinin bir kabuğu gibi hissediyor, midemin kaldırmadığı yemeklere bakıyordum. Sanki uzaktan, Elise ve Brandon'ın tam olarak anlayamadığım şeyler hakkında konuştuklarını duyuyordum. Ara sıra bana endişeli bir bakış atıyorlardı ve ben de onlara endişelenmeyi bırakmalarını söylemekten başka bir şey istemiyordum. Ama bu onları daha da endişelendirirdi.

Aniden ayağa kalktım ve ikisi de bana baktı.

"Yatmaya gidiyorum," diye mırıldandım, sonra gerekçelendirmek için ekledim. "Böylece işe geç kalmamış olurum."

Doğru bir şey söylemiş olmalıyım çünkü hem Brandon'ın hem de Elise'in yüzünde rahatlama ifadesi vardı. Yatmak için çok erkendi ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

MYeni işimdeki ilk iki haftam çok hızlı geçti. Belki de kız kardeşim her şeye rağmen haklıydı. Günlük rutinle ilgili düşüncelerimi kapatmama yardımcı olan bir şey vardı ve çaresizlik, en azından mesai saatleri içinde. Ertesi Pazartesi günü Elise beni işe götürmek zorunda bile hissetmiyordu. Perşembe günü Brandon ve Elise eve, Maryland'e dönmek zorunda kaldılar.

Sonuçta onların da kendi işleri ve günlük hayatları vardı. Bu benim için gayet iyiydi ama kız kardeşim beni terk etmekten endişe ediyordu. Bunu saklamaya çalışıyordu ama yüzü, gözlerinin etrafındaki derin çizgilerle onu ele veriyordu... bu kadar genç bir yüz için çok fazla... ve kaşlarının birbirine yaklaşma şekli, aradaki küçük çizgi. Bunların hepsi yıllarca bana annelik yapmaktan ve endişelenmemesi gereken şeyler için endişelenmekten oluşmuştu.

Eve dönecekleri gün, her şey için endişelendi. Beni bir programa bağladı ve ben de ona karşı çıkmam gerektiğini hissettim. sorumsuz bir çocuk gibiydim ama sanırım itiraz edecek kadar umursamıyordum. Ve onu daha fazla endişelendirmek istemedim. Benden daha iyi muamele görmeyi hak ediyordu. Bu yüzden her gün kontrol edeceğime ve kendime dikkat edeceğime söz verdim.

Benden haber aldığından emin olmak için her gün mesajlaşmamız için zaman ayarladı. Onu Colin'e kişisel ve iş numarasını verirken yakaladım ama umurumda bile değildi.

Dört haftadır McLaren şirketindeyim. Colin beni meşgul etti ve kendi başıma kalmayı tercih etmeme ses çıkarmadı. Etkileşimde bulunduğum tek iki çalışan Colin ve sekreteri Lizzy idi. Ellili yaşlarındaydı ve en az Colin kadar kibardı. Oradaydılar ama mesafelerini koruyorlardı.

Colin'in Brandon ve kız kardeşime her gün bilgi verdiğinden oldukça emindim ama bunu ona ya da onlara karşı kullanmamaya çalıştım. Bunun yerine rutinime odaklandım. Erken geliyor ve geç saatlere kadar kalıyordum. Rüyasız bir uyku çekebilmek için fiziksel ve duygusal olarak tamamen tükenmiş olmayı arzuluyordum.

Dört hafta boyunca Colin için veri girişi ve tarama yaptıktan sonra zihnim buna isyan etti. Şaşırmıştım çünkü daha fazlasını istemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Belki de ablam beni çalışmaya ve bir rutin oluşturmaya zorlamakta haklıydı, diye düşündüm tekrar.

Colin'in kapısını çaldım.

"Evet?" Sesini duydum ve kapıyı açtım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, onu rahatsız ettiğim için nefret ediyordum, ama eğer mecbur kalırsam

Bir veri toplama tablosunu daha tamamladığımda çılgılık atacak gibi hissettim.

Colin'in gözleri şaşkınlıkla bana baktı.

"Her şey yolunda mı Eve?" diye sordu. Biraz telaşlandığını anlayabiliyordum çünkü burada çalışmaya başladığımdan beri sorulmadıkça ona yaklaşmamış ya da ofisine gelmemiştim.

"Evet," dedim ona. "Veri toplamak dışında yapabileceğim başka bir şey var mı diye merak ettim."

Beni düşünceli bir şekilde izledi. Belki de daha zorlayıcı bir şey verecek kadar akıllı başında olup olmadığına karar veriyordu. Onu suçlamadım. Burada geçirdiğim dört haftadan sonra bile kimseyle pek sosyalleşmemiş ve içime kapanmıştım.

Belki de normal görünebilmek için biraz daha sosyalleşmeye çalışmalıyım, Alaycı bir şekilde düşündüm. "Yani biraz daha meydan okuma mı istiyorsun?" Colin bana merakla sordu.

"Evet," dedim ona. "Bu iyi olur."

Ona başka bir zihin uyuşturma tablosu yapmak zorunda kalırsam çılgılık atacağımı söylemek istedim ama muhtemelen bunu deli olduğuma dair bir uyarı işareti olarak alırdı.

"Hmmm, bana yardımcı olabileceğin birkaç şey daha var," diye yüksek sesle cevap verdi. "Brandon daha önce yatırım şirketleri için çalıştığınızı söyledi?"

"Evet," diye cevap verdim. "Üniversitede."

"Yatırım getirisi analizi konusunda bana yardımcı olabilirsin," diye önerdi. "Buna hazır mısın?"

Hevesle başımı salladım ve kendime şaşırdım. Bir ay önce kız kardeşim beni neredeyse sürükleyerek işe götürüyordu ve ben burada daha zorlayıcı

şeyler istiyordum

iş.

Gurur duyardı.

Acı hala oradaydı ama her gün meşgul olmanın verdiği bir rahatlık ve ferahlık vardı. Colin'in bana verdiği iş ne kadar anlamsız olursa olsun, anıları ve geçmişi düşünmeyi bir nebze olsun uzak tutuyordu. Biraz rahatlama sağlıyordu.

Belki de eski benin bir parçası hala buralardaydı, sadece tüm bu acı ve suçluluk duygusunun altında gömülüydü. Patlama olduğunda onlarla birlikte evde olmalıydım. Onlarla birlikte ölmeliydim.

Zihnimi acı veren anılardan uzaklaşmaya ve attığım olumlu adımlara odaklanmaya zorladım. Geçtiğimiz ay boyunca bu durumu atlattığım için kendimle gurur duydum ve benden vazgeçmediği için kız kardeşime minnettar oldum.

"Ne zaman başlayabilirim?" Colin'e tekrar ona odaklanarak sordum.

"İki dakika içinde size e-posta göndereceğim," diye yanıtladı geniş bir gülümsemeyle. "İlgilendiğinizi görmek beni mutlu etti."

Sözünü tuttu ve iki dakika sonra gelen kutumda bir e-posta vardı. Gönderdiği iş şaşırtıcı derecede zorlayıcıydı ve üzerinde düşünmemi gerektiriyordu. Odaklanmam ve bazı finans becerilerimi tazelemem gerekiyordu. Onları kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

Gün bitmeden, incelemesi için ona geri gönderdim. Bitirmek tatmin edici bir duyguydu. Lizzy'nin bana gönderdiği birkaç e-postayı gözden geçirdim, yardıma ihtiyacı olan işleri hallettim ve saate baktım. Saat dördü geçiyordu, ben de toparlanmaya başladım.

"Eve," Colin'in ofisinin kapısındaki sesi beni irkiltti. "Merhaba," diye karşılık verdim. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim genç kız," dedi usulca. "Sadece geri aldığım şeylerin tam yerinde olduğunu ve hatta düşünmediğim noktaların altını çizdiğini söylemek istedim.

Teşekkür ederim!"

"Bir şey değil."

"Böyle şeyler üzerinde çalışmaya devam etmek ister misin?" diye sordu.

"Elbette," dedim. "Bu iyi bir şey. Bir veri tablosundan daha iyi."

Güldü. "Tamam o zaman, öyle yaparız." Başımı salladım ve çantamı aldım.

"Lizzy, kocası ve ben işten sonra haftalık olağan buluşmamız için dışarıdaki küçük bir dondurmacıya gideceğiz. Bize katılmak ister misin?"

Kendimi durdurduğumda reddetmek dilimin ucundaydı. Bana her hafta teklif ediyordu ve ben her hafta reddediyordum. Elise her konuşmamızda ya da mesajlaşmamızda en azından biraz sosyalleşmemi ima edip duruyordu. Belki onlarla gidersem Colin'den haberi alır ve kendini daha iyi hissederdi?

"Elbette," diye cevap verdim. Yüzündeki şok ifadesi paha biçilemezdi ama hemen toparlandı.

"Bu harika," diye cevap verdi. "Oraya birlikte yürümek ister misin?" "Elbette," diye önceki cevabımı tekrarladım.

Dondurmacıya kadar birlikte yürüdük. Ben sessiz kalıp dinlerken o hep konuştu. Bana ailesinden, yeğenlerinden ve kız kardeşinden bahsediyordu. Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde ve nereye gittiğimize dikkat etmeye çalışarak yarım yamalak dinledim. Her ne kadar Dikkatle dinlendiğinde, ailesiyle ne kadar gurur duyduğu kolayca anlaşılıyordu. Yeğeni şirketin CEO'su ve birçok başarılı işletmenin yatırımcısıydı. Yeğeni bir opera sanatçısıydı, ancak onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

Bu şehirde yolumu bilmiyordum ve kaybolmak istemiyordum. Yer işaretlerini ezberlemeye çalıştım ve ilk defa son altı aydır güzel bir şehirde yaşadığımı fark ettim. Yaz olduğu için ve sıcaklıklar rahattı, şehir çok canlıydı. Güzel eski Her yerde binalar vardı ve geçtiğimiz ay boyunca her gün işe gidip gelirken neden onları fark etmediğimi merak ettim.

Dondurma dükkânı ofisten sadece on dakika uzaklıktaydı. Oraya vardığımızda Lizzy'nin yüz ifadesi beni gördüğünde şok olmuş gibiydi. Bir an için hoş karşılanmadığımı düşündüm ama yaşadığı şok kısa sürede kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

"Eve," diye haykırdı. "Bir an için gözlerime inanamadım!"

Onu suçlayamazdım. Kimseyle sosyalleşmiyordum, bu yüzden muhtemelen beni asosyal bir tip olarak görüyordu. Hiçbir zaman özellikle Sosyal bir tiptim ama oğlumu ve kocamı kaybetmenin trajedisi beni geri çekmişti. Onlara katılmayı kabul etmem alışılmışın dışındaydı.

"Evet," diye mırıldandım. "Bir gezinti kulağa hoş geliyor."

Hemen bir sandalye çekti. "Buraya, tatlı kız. Yanıma otur."

İçten içe gülümsemek zorunda kaldım. Kimsenin bana tatlı bir kız dediğini hatırlamıyordum ama sessizce teşekkür ederek koltuğa oturdum.

"Bu benim kocam," diyerek yanında oturan yaşlı beyi işaret etti. "Jack. Kendisi İngiliz."

Kaşlarımı çattım. Kocanı tanıtmak için garip bir yol.

Colin sanki düşüncelerimi okumuş gibi ekledi. "Bu İskoç ve İngiliz çalkantılı tarihinden kalan bir şey. Temelde insanlara en başından beri onun İngiliz olduğunu söylüyor, bu yüzden eğer bununla ilgili bir sorunları varsa, arkadaşlık kurmaya gerek yok."

İlginç diye düşündüm ama bir şey söylemedim. İngiliz, İskoç ya da Çinli olması umurumda bile değildi.

"Evet," diye araya girdi Lizzy. "Bu bir alışkanlık. Senin için muhtemelen fark etmez."

"Hayır," dedim ve elimi kocasına uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve sen, Eve," diye gülümseyerek cevap verdi. "Senin hakkında çok şey duydum."

Ona küçük bir gülümseme verdim, acaba duyduklarından biri de benim tuhaf olduğum muydu? Bazen McLaren'daki insanların bana yan gözle baktıklarını, içime kapanık olduğum için orada ne işim olduğunu merak ettiklerini hissederdim.

"Lizzy senin bir kırbaç kadar keskin olduğunu söylüyor," diye ekledi kocası ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. Colin ve Lizzy'nin gözleri bana kaydı.

"Bundan emin değilim," dedim kocasına. "Muhtemelen biraz yardım aldığı için mutludur."

Lizzy kocaman bir gülümsemeyle, "Kesinlikle öyleyim," dedi. "Bir kırbaç kadar zekisin. Ve beceriklisin."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, iltifatı karşısında kendimi garip hissediyorum. "Yani işten sonra sadece sen mi takılıyorsun?" Sohbeti benden uzaklaştırmak için sordum.

Colin geniş bir gülümseme verdi. "Bu sadece bizim rutinimiz. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Jack ve ben okula birlikte gittik. Sonra Lizzy benim için çalışmaya başladı ve bu ikisi birbirlerine aşık oldular, evlendiler ve çocuklar."

Kalbimde keskin bir acıyla, büyüdüğünü asla göremeyeceğim bebeğimi düşündüm. Yumuşak koyu bukleler, koyu gözler, beni kavrayan küçük bebek parmaklarının görüntüleri gözümün önünden geçti.

Göğsüm sıkıştı ve nefes almak zorlaştı. Onu özledim, küçük gülümsemelerini, cıvıltılarını duymayı, onun bir erkek çocuğa dönüştüğünü görmenin tüm olasılıklarını özledim. Masanın üzerindeki tahta parçasına baktım ve ona odaklanmaya çalıştım.

Göğsümdeki ve kalbimdeki acı yoğunlaştıkça bebeğimin görüntüleri yerine.

"Eve," diye duydum Colin'in sesini acının bulanıklığı arasından. Gözlerimi onunkilere diktim ve geçmişin görüntülerinden sıyrılıp onun nazik gözlerine odaklanmaya çalıştım. Ağzı hareket etti ama beynim ne dediğini algılayamadı.

Hayatına devam etmek neden bu kadar zordu?

"Eve," diye tekrarladı Colin, sesi sertti ve ben gözlerimi kırptırdım. Bir kere. İki kez. Ve acının bulanıklığı yavaş yavaş kalkmaya başladı; beynimdeki sis dağılmaya başladı.

"Evet?" Sesim hırıltılı bir fısıltı gibiydi.

Bir an sessizlik oldu ve sordu. "Hangi dondurma çeşidini istersin?"

Dondurma mı? *Ah evet.*

Garsonun bana deli ya da aptalmışım gibi baktığını fark ettim.

"Dondurma yok," diye yavaşça konuştum. "Bir bardak su ve buzlu kahve lütfen."

Garson bana bakmaya devam etti ve ben de onun bakışlarını tuttum, sonra nihayet omzunu silkti ve bir not yazdı.

Mürettebatın geri kalanı siparişlerini verdi ve garson gitti.

O gittiğinde Lizzy, "Geleneğimize katılmalı ve her hafta bizimle gelmelisin," diye önerdi.

İsteksizce başımı salladım, ancak bunu yapmam gerektiğinden emin değildim. Burada, mutlu görünen bu insanların arasında kendimi yabancı hissediyordum. Ben mutlu değildim. Memnun bile değildim. Sadece günlük hayatın hüzünlü rutininde hayatta kalmaya çalışıyordum. Eskiden okumayı severdim ve yazmak benim hayatımdı. Tek bir kelime bile yazmadım Ölümlerinden beri. Ben de bir o kadar zamandır elime kitap almadım. Ölümlerinden bu yana ne televizyonu ne de radyoyu açtım. Dairemin sessizliğinde tek başıma acımla boğuşuyorum.

Hareketlerim hayatıma devam etmemi engelledi mi? Kendime sordum. *Hayatıma devam etmek istiyor muydum?*

"Jack ve ben ikizlerimizi doğduktan birkaç hafta sonra kaybettik," Lizzy'nin sesi ve sözleri beni irkiltti. Ona baktım, bekliyordum.

Bu konuyu neden açtığından emin değildim. Yıkılmadan oğlum hakkında bile konuşmıyordum.

Ne Colin'e ne de ona geçmişimle ilgili hiçbir şey anlatmamıştım. Elise, Brandon'ın Colin'e sadece kocamın ölümünden bahsettiğini ve yeni bir başlangıç yapmaya çalıştığını söyledi. Ben de sessizce Lizzy'ye bakıyor, ondan hayatıma devam etmeme yardımcı olacak mucizevi bir öneri bekliyordum.

"Zordu," sesi hüzünlüydü. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve dökülmeden önce onları hızla sildi. "Küçük gündelik şeyler yapmak yardımcı oldu. Bu da onlardan biriydi. Öncesinde düzenli olarak yapmıyorduk ama sonrasında başladık. Ve kalıcı oldu."

Onu düşünceli bir şekilde izledim. Brandon'ın bana bu işi bulduğu bir ay öncesine kadar onlar öldüğünden beri küçük şeyler yapmamıştım. Bunun günlük küçük şeyler için yeterli olup olmadığını merak ettim ama ağzımı kapalı tuttum.

Neyse ki o sırada garson geldi ve sohbetin konusu değişti. Çoğunlukla konuşmalarını dinledim, bazen ne dediklerini duydum, bazen de düşüncelerimde kayboldum.

Ama o gece eve döndüğümde, çaresizlik ve üzüntü beni boğmakla tehdit eden ezici bir duygu değildi.

Nedense düşüncelerim Amerika'daki iş günlerime geri döndü... yani her şeyden öncesine. Çok geç saatlere kadar çalışıyordum ve sonra eve gelip birkaç saat daha çalışıyordum. Küçük oğlumla geçirdiğim zamanı ve kocamdan aldığım işaretleri çok özliyordum.

Belki de evlendikten sonra onun soyadını almayı reddettiğimde aramızdaki hoşnutsuzluğu başlatan bendim. Adımla ve başardığım her şeyle gurur duyuyordum. Soyadımı sadece yayıncılık ismim olarak değil, kendi soyadım olarak da kullanmakta ısrar etmem muhtemelen kibirden kaynaklanıyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, onun kırgınlığını anlayabiliyorum. Aynı yayınevinin baş editörü olarak bu onun gururunu incitmişti.

Aynaya bakarken gözlerim boynumda asılı duran kolyeye takılıyor; benim ve Hunter'ın evlilik yüzükleri. Ölümlemlerinden hemen önce iş seyahati için ayrıldığımdan beri onları hiç çıkarmamıştım. Havaalanına gitmeden önce önceliklerimi belirlemem için bana verdiği son ultiomatom ve ricaydı bu.

Gözlerimi halkalardan ayırarak aynadaki yansımamı inceledim. Çelimsiz ve solgun görünüyordum, çok zayıf olarak sınıflandırılmaya tehlikeli bir şekilde yakındım, sanki yok olma yolundaymışım gibi. Koyu renk

Kabuslarımın bir kanıtı olarak gözlerimin altındaki halkalar. Geçtiğimiz aylarda kendime yaptığım kötü muameleden zarar görmemiş gibi görünen tek şey koyu renkli tatlı saçlarımdı.

Belki de Elise haklıdır, diye düşündüm kendi kendime, kendimi toparlama zamanı. Eskiden görünüşümle gurur duyardım.

Elise'e her gün iyi besleneceğime söz verdim, bu yüzden kendimi en azından öğle yemeği yemeye zorladım ve genellikle akşam yemeklerini

atladım. Onu daha fazla endişelendirmek istemedim.

Her gün bana mesaj atıp ne yediğimi soruyordu ve ben de yeterince yemediğimi bilmeme rağmen kısa bir özet geçerek cevap veriyordum. Daha iyisini yapmalıydım.

Kendimi yemek yemeye zorladım ve koşu kıyafetlerimi giydim. Koşmadım ama etrafımdaki manzaralara odaklanarak bir saatlik bir yürüyüş yaptım ve yeni evim olan şehri ilk kez görmeye çalıştım.

Yürüyüşten döndüğümde duş aldım ve fiziksel olarak bitkin bir halde uyumaya gittim. Başımı yastığa koyduğumda uyku çabucak geldi.

Rüyamda oğlumu gördüm ama o korkunç geceden beri ilk kez soğuk terler içinde uyanmadım. Onun yerine, mutlu gülümsemelerini ve beni bağlılıkla izleyen büyük, sıcak kahverengi gözlerini hayal ettim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER FOUR

A Colin ve Lizzy'nin kocasıyla birlikte haftalık dondurma dükkânı randevularına gitmeyi kabul etmemin üzerinden tam bir ay geçti. Ertesi hafta onlarla gittim ve o zamandan beri her hafta. Beni küçük gruplarına kabul ettiler ve onlar kadar konuşkan olmasam da, gençlik günlerini ve İskoçya hikayelerini anımsamalarından keyif aldım. Hatta bazı tartışmalarına yavaş yavaş katılmaya başladım.

Her akşam ve bazen sabahları nehir boyunca yürüyüşe çıkar, huzur ve rahatlık bulurdum.

Elise ile her gün görüşüyordum; gerçi son on aydır annemden tek bir telefon ya da mesaj almadım, zaten cevap da vermezdim. En iyi günlerimizde bile yorucu bir anne-kız ilişkimiz vardı. Bazen Elise'e ve bana karşı kırıcı olmak için elinden geleni yaptığını hissedirdim. Elise yanımdayken, çocukluğumuzdaki kadar acı vermiyordu. Ama bana verdiği desteği ona veren biri olmadığı için Elise'i incitiyordu... Maçlarında ya da oyunlarında ona tezahürat yapan ya da ilk genç dans randevusunda fotoğraflarını çeken biri. Neyse ki Brandon ve ailesi onu ve varsayılan olarak beni kanatları altına aldılar.

Bazı günler üsse ulaşmak anneme rapor vermek gibi geliyordu ve bir yanım ona yetişkin bir kadın olduğumu söylemek istiyordu. Ama benim için endişelendiğini biliyordum. Doğrusu, o benim anne figürümdü; bu yüzden bu düşünceleri bastırdım ve ona kısa bir mesaj gönderdim. Colin'den ve benden güncel haberler aldığını, bu yüzden her gün çok sözlü ve ayrıntılı olmaya gerek olmadığını düşündüm.

Kazadan sonra bununla yüzleşmeyerek ve intihara teşebbüs ederek benim için endişelenmesi için ona sebep verdim. Şimdi geriye dönüp baktığımda

O gece beni uçurumun kenarına iten şeyi. Dışarıda fırtına kasıp kavururken beni boğan ezici keder, acı ve suçluluk duygusunu hatırladım. Onları soğuk bir mezara gömmek zorunda kaldıktan bir hafta sonraydı. Bir tutam saçı gözlerimden uzaklaştırırken parmaklarım hatırladıkça titriyordu.

Lizzy'nin ikizlerini kaybetmenin acısının her zaman devam ettiğini ama daha az yoğun olduğunu söylediği sözlerini hatırladım. Ona inanmışım. Sekiz ay öncesine göre çok daha ilerideydim. Sadece suçluluk duygumla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Oğlumu kurtarma şansımı kaçırmışım ve sadece bu bile içimi kemiriyordu.

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi durdurdum ve önümdeki göreve odaklandım. Colin için çalışmaya başlayalı iki aydan fazla olmuştu. Daha zorlu bir iş istediğim günden beri Colin beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Zihnimin çalışmasını ve göreve odaklanmamı sağlayan şeyleri önüme koymaya devam etti. Bana daha önce hiç yapmadığım görevler bile verdi. Uzun zamandır kullanmadığım bazı becerilerimi tazelemem ve hiç yapmadığım şeyleri araştırmam gerekti.

Ve bana verdiği işler kontrol edebileceğim ve düzeltebileceğim şeylerdi. Tüm konsantrasyonumu ve enerjimi buna harcadım.

Ben hesap tablom üzerinde çalışırken Lizzy ofisimin kapısından içeri baktı. Endişeli görünüyordu, dalgınca not ettim.

"Colin'in sana yönetici olarak ihtiyacı var," dedi bana. Neden endişelendiğini merak ettim. Başımı salladım ve Colin'in ofislerinin bulunduğu bölümle aynı katta olan yönetici kanadına doğru gittim. Lizzy Beni takip etti ve büyük maun kapılı köşe ofisi işaret etti. "İyi olacak mısın?" diye sordu endişeyle.

Artık yeni insanlarla bir arada olmak istemediğimi anlamıştı. İlgisini takdir ediyordum ama insanların üzerime titremesinden nefret ediyordum. Biliyordum.

Bunu iyi niyetle yaptı, ben de tekrar başımı salladım ve başka bir idari asistanın masasına geçtim.

"İçeri gir," dedi bana.

Elimi soğuk tutamağa koydum ve kapıyı iterek açmadan önce derin bir nefes aldım.

Önümdeki ofis büyüktü, daha önce gördüğüm hiçbir ofise benzemiyordu. Pencerelevler tavandan yere kadar tüm dış duvarı kaplıyor, güzel havayı ve ötesindeki şehri gösteriyordu. Ofisin sağ tarafında büyük, yuvarlak bir masa, sol tarafında ise bir sehpa ile bir kanepe vardı. Arkalarında Colin'le son bir haftadır üzerinde çalıştığımız iki senaryonun büyük bir projeksiyonu vardı.

"Eve," diye seslendi Colin, ona ve büyük konferans masasının etrafında oturan bir masa dolusu yöneticiye baktım.

"Merhaba," diye cevap verdim, odadaki diğer herkesi görmezden gelerek. Son iki aydır Colin'in ziyaretçilerinin ya da koridordan geçenlerin meraklı bakışlarına alışmıştım.

"Sizi çağırdığım için özür dilerim." Colin'in özür dileyen, nazik sesi beni yatıştırdı, ben de buna odaklandım. Duygu ya da kelime eksikliğime aldırıyor gibiydi.

Cevap vermedim ama sadece başımı salladım. Sanki bana alışmıştı ve artık fazla söz beklemiyordu.

"Bu senaryonun neden daha mantıklı olduğunu açıkladığınızı biliyorum," diye başladı, "...ama zihnim eksilere o kadar odaklanmıştı ki gerekçenizi ayrıntılı olarak hatırlayamıyorum."

Yuvarlak masadaki tüm gözler bana odaklanmıştı. Masadaki tüm gözlerin baskısını hissettim ama onlara doğru bakmadım. Yürürken ve yansıtılan panonun önünde dururken hepsini görmezden geldim. Dikkat edip etmediklerini görmek için arkama bakmadım. Bunun yerine ilk senaryoyu işaret ettim ve zaman çizelgesini özetledim.

Sessiz ama kararlı bir sesle, "Bu senaryo daha mantıklı görünüyor, çünkü geri dönüş mevcut gelirle on beş ayda gerçekleşiyor ve hacim yaratıyor," diye açıkladım.

Kimsenin beni duymaması konusunda endişelenmeme gerek yoktu çünkü oda son derece sessizdi. İkinci senaryoyu işaret ettim. "Ancak, bu sonraki senaryo, başlangıçta daha fazla sermaye gerektirmesine rağmen, gelirin artmasına ve muhafazakar tahminlerle on bir ay içinde yatırımın geri dönüşüne olanak tanıyacaktır."

"Daha fazla gelirin mümkün olduğunu size düşündüren nedir?" Derin, erkeksi bir ses bana ulaştı ve ona doğru döndüm.

Odanın uzak köşesinde, alana hakim olan büyük bir yönetici masası vardı. İçeri girdiğimde bunu nasıl gözden kaçırdığımdan emin değildim. Bir adam ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi.

Sanki biri ayağımın altından halıyı çekmiş gibi hissettim. Kalbimin atışı durdu ve göğsümde ezici bir ağrı kabardı. Son on aydır hayalini kurduğum ve özlediğim tanıdık yüz hatlarına sahip yakışıklı yüze baktım.

Son iki ay boşa gitti! Ellerim yanımda titrerken bu düşünce çaresizdi.

Kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu, vücudundan güç sızıyordu. Masaya rahatça yaslandı, odanın geri kalanına ve yöneticilere baktı, yoğun bakışları üzerimdeydi.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu düşünce kafamın içinde sürekli tekrarlanıp duruyordu.

Kendimi ondan sadece birkaç adım ötede, yüzüne bakarken nasıl bulduğumu bilmiyordum, odadaki diğer herkes unutulmuştu.

"Hunter?" Sesim titrek bir fısıltıya dönüştü ve titreyen parmaklarımla yüzüne birkaç santim uzandım. Ona dokunmak istedim ama bakarak durdum.

Beynim bana bağıırıyordu. Bir şeyler doğru değildi. Gözlerimi kapattım ve kaçırdığım kısma konsantre olmaya çalıştım. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Derin, titrek bir nefes aldım, bu adamın odunsu ve çam kokusu ciğerlerimi dolduruyordu.

Elim yanıma düştü ve gözlerimi yavaşça açtım, adam hala karşımdaydı ve yoğun gri gözleri üzerimdeydi.

"Farklı kokuyorsun," sesim ancak fısıltı halinde çıkarken ona baktım, göğsüm ağrıyla zonkluyordu.

"Yanlış gözler," diye mırıldandım kendi kendime. Göğsüm o kadar çok acıyordu ki, acıyı dindirmek umuduyla elimi göğsüme koydum.

Sanki kendi karanlık umutsuzluğumda boğuluyormuşum gibi, bu acı verici sahneden bir kaçış umuduyla gözlerimi kapadım.

"İyi misin?" Derin, duygulu sesi kulaklarıma ulaştı ve beni ışığa geri çekti.

"Yanlış ses," diye mırıldandım gözlerim kapalı.

"Eve," bu kez arkamdan Colin'in sesi geldi.

Sessizlik uzadı ve kendimi tekrar uyuşturmak istedim. Sadece şu anda bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sanki taşkın kapıları açılmış ve görmezden geldiğim tüm o ıstırap dolu aylar on kat geri gelmişti.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Colin yumuşak ve ilgili bir sesle sordu.

Onları bana geri getirin, düşüncesi içimi parçaladı ve bir çöküş riskiyle karşı karşıya kaldım.

Dudağımı sertçe ısırdım, beni içten içe parçalayan acı yerine bu acıya konsantre olmaya çalıştım. Dilimdeki kan tadını görmezden gelerek yavaşça gözlerimi açtım.

Aynı adam hâlâ önümde duruyordu. Pahalı bir takım elbise, kaya gibi sağlam görünen kaslı vücudunu örtüyordu. Tekrar yüzüne baktım.

Yüz hatları güçlüydü. Etkileyiciydi. Koyu renk saçları ve yoğun gri gözleri vardı, sanki kendinden geçmiş gibi kapalıydı. Çenesi güçlüydü ve dudakları şehvetliydi, eğer bir erkekte böyle bir şey varsa. Hafifçe gülümsedi ve dudaklarını gererek mükemmel dişlerini ortaya çıkardı.

Başımı salladım. Ona ne kadar çok bakarsam, benzerliği o kadar az görüyordum. Ama benzerlik kesinlikle vardı.

"İyi misin?" sorusunu tekrarladı. *Hayır*, diye düşündüm kendi kendime. Zar zor nefes alabiliyordum. "Evet." Sesim titrek ve hışırtilıydı.

Eliyle işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi.

Elleri güçlü görünüyor. Sebepsiz yere düşündüm. Hunter'ınkilerden daha büyük ve daha güçlü.

Koltuğu benim için çekti ve oturmayı başaramadan bacaklarımın beni bırakacağını hissettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve sanki hâlâ farklı olduklarından emin olmak istercesine o gözlere baktım.

Colin'in benim için bir bardak su aldığını fark etmedim. Kimseyi fark etmedim, sadece karşımda bir yabancı vardı.

"Bir içki al," diye ısrar etti Colin, bardağı bana uzatarak. "Yardımcı olacaktır."

Sanki bu beni düzeltebilirmiş gibi. Titreyen parmaklarımla ona uzandım ve dökülmesini engellemek için iki elimi kullanmak zorunda kaldım. Gözlerim bana kocamı hatırlatan adamdan hiç ayrılmadı. O da beni izliyordu ve Colin'in uzattığı su bardağına uzandığımda bileğimdeki yara izlerini gördüğü anı fark ettim.

Bir yudum su içtim; ancak bunun beni iyileştirmeyeceğini biliyordum. Kendinizi daha iyi hissetmeniz için hep su ikram ederlerdi ve ben bunun nedenini hiç anlamamıştım.

"Hepsi bu kadar," diye açıkladı şu anki durumuma sebep olan adam. "Kararımı bugün daha sonra bildireceğim."

Colin hariç arkamdaki herkes odayı boşalttı. Masanın üzerine bir bardak su koydum, dökmemeye dikkat ettim.

Yüz hatları bana rahmetli kocamı hatırlatan adama tekrar baktım. Hâlâ ruh halimi inceliyormuş gibi dikkatle bana bakıyordu. Belki de deli olduğum sonucuna varmıştı. Benim de akıl sağlığımın yerinde olmadığını düşündüğüm zamanlar olmuştu. Gerçi son iki aydır bir tür normale dönüş yolunda olduğumu düşünüyordum.

Bana Hunter'ı hatırlatan birine nasıl hazırlanabilirdim ki?

Sırf önümde duran ve rahmetli kocama benzeyen adam yüzünden son iki aylık ilerlemeden vazgeçmek istemiyordum.

İkimiz de birbirimizi incelerken sessizlik uzadı.

Sonunda sessizliği bozan Colin oldu.

"Eve, bu benim yeğenim, Lachlan McLaren. McLaren şirketinin sahibi. Sanırım size ondan daha önce bahsetmiştim."

Tokalaşmak için elini uzattı ve bir an için elini tutup tutmamaktan emin olamadan baktım, sanki beni yakabilirmiş gibi. Tereddütle elimi onun elinin içine koydum. Tenlerimiz birbirine değdiğinde sanki buz ve ateş çarpıştı. Eli elimi sardı ve sıcaklığı elimden koluma ve vücudumun geri kalanına yayıldı. Dalgınlıkla onunkinin içinde ne kadar küçük göründüğümü fark ettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum Eve," sesi içimde titreşti. Bedenim onun dokunuşuyla uyandı, içimde sonsuza dek öldüğünü sandığım bir şey.

Elimi onunkinden çektim ve şok içinde ona baktım. Elim aniden çektiğimi fark ettiyse de belli etmedi.

"Sen de," diye mırıldandım.

"Söyle bakalım," diye başladı, sesi içimde acı ve telaşa neden oluyordu. "İkinci senaryoda gelir artışı neden ve nasıl mümkün olabilir?"

Bir an için kafam karıştı ama sonra hatırladım. Lachlan'dan Colin'e bakarken derin bir nefes aldım ve cevap verebilmek için beynimi odaklanmaya zorladım.

"İkinci yatırım, ilkinin iki katı kapasite artışına olanak tanıyor," dedim hafif titretek bir sesle ve Lachlan'ın gri bakışlarına geri döndüm. "İkinci senaryodaki varsayımlar, yüzde elli kapasitede bile, ilk yatırımdan önce başabaş noktasına ulaşacağı yönünde. senaryo."

Ses tonum boğuk ve titrekti. Buradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Bakışlarını önce yüzümde, sonra vücudumda gezdirdikten sonra gözlerime geri dönerken yakaladım.

"Eve?" Colin'in sesi beni trans halimden çıkardı.

"Affedersiniz?" Şaşkınlıkla ikisine de baktım. Konuşmalarının bir kısmını kaçırmıştım. Colin'in bana bakan gözlerinde endişe, Lachlan'ınkilerde ise gerginlik vardı. Onu okuyamadım.

"Eğer Lachlan ikinci projeyi seçerse," diye söze başladı Colin, ben ikisi arasında gidip gelirken, "...bu projeyi yönetmeye ve ona her gün durum hakkında rapor vermeye istekli misin?"

"Elbette," diye mırıldandım. "Her gün takip edip sana durumu bildireceğim Colin." "Colin'e değil," diye araya girdi Lachlan, her zaman

istediğini elde etti. "Bana."

İkisinin arasına baktım, anlamamıştım. "Ne fark eder ki?" "Bilgiyi doğrudan kaynağından almak istiyorum," diye yanıtladı Lachlan.

"Colin'le çalışmaya alışkınım," diye cevap verdim sefilce. Benim rutinim

mahvolacaktı. Buna alışmıştım. Buna ihtiyacım vardı.

"Benimle çalışmaya alışacaksın," diye karşılık verdi Lachlan kesin bir ifadeyle.

Başımı salladım, daha çok kendi kendime. Bu adamla çalışmaya alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Hayır mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak ve gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle. "Ben bir şey söylemedim," diye neredeyse inliyordum.

"Başınızı salladınız," diye iddia etti. "Benimle çalışmaya itirazın mı var?"

"Lachlan," diye başladı amcası uyarıcı bir sesle.

Lachlan daha yumuşak bir sesle ama yine de acımasızca sordu.

"Benimle çalışmaya itirazın nedir?"

Acımı hatırlatmasını istemediğim için gözümü ondan kaçırdım. Pencereden dışarı baktım, aramızda sessizlik uzanıyordu. Odadaki ölüm sessizliği o anki ruhumu yansıtıyordu. Bana fırtına öncesi sessizliği hatırlatıyordu. Sadece fırtınanın ne zaman kopacağını bilmiyordum. Eve erken döndüğüm ve Hunter'ı yatak odamızda başka biriyle bulduğum o geceden beri fırtınanın yaklaştığını hissediyordum.

Tekrar Lachlan'a baktım ve gözlerimiz kilitlendi.

"Görünüşünü beğenmiyorum," dedim usulca, sadece ona, Colin'i odada tamamen unutarak. Lachlan'ın yüzünde bir şey parladı ama o kadar hızlı kayboldu ki gerçekten görüp görmediğimden emin olamadım.

"Ölü kocama benziyorsun," diye ekledim ve aynı anda Colin'in keskin nefesini duydum.

Bu sözleri ilk kez o zaman söyledim, dünyaya kocamın öldüğünü itiraf ettim.

Ondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktım ve Ortaçağ'dan kalma Eski Şehir ile zarif Gürcü Yeni Şehri boyunca kilometrelerce uzanan manzarayı seyrettim. Şehrin üzerinde yükselen Edinburgh Kalesi bile buradan görülebiliyordu.

"Çok üzgünüm Eve," diye yumuşak bir sesle konuştu Colin. "Brandon bana kocanı kaybettiğini söyledi. Hatırlattığım için özür dilerim."

Tanrım, bu sözleri duymaktan nasıl da nefret ediyordum! İnsanların bana kocamın yasını tutuyormuşum gibi davranması çok yanlış geliyordu. Ölümünden önceki son birkaç ay neredeyse hiç konuşmamıştık. Hiçbir konuda anlaşılamıyorduk ve ölümünden önce aylarca yakınlaşmamıştık. İçimi kemiren oğlumun kaybı, benim verdiğim kötü bir karar ve yanlış bir seçimdi. Suçluluk duygusu beni öldürüyordu. Boğazım çığ ve kanlı olana kadar çığlık atmak istedim. Gözlerimi kaybedene kadar ağlamak istedim. Ancak ikisini de yapamayacak kadar uyuşmuştum.

Titreyen elim boynumdaki kolyeme gitti, titreyen parmaklarım kolyeden sarkan yüzüklere sürtündü. Gözlerimi kapattım, etrafımdaki dünyayı engellemek için can atıyordum.

"Elise ve Brandon'a söylemesem daha iyi," diye mırıldandım, bu düşünce bir anda aklımdan geçti. Gözlerimi açtığımda iki adamın dikkatle beni izlediğini gördüm. "Her şey çok iyi gidiyordu. Onları endişelendirmek istemem."

"Hayır, yapmayacağız," diye cevap verdi Lachlan umursamazca.

"Neden günün geri kalanında izin almıyorsun ve yarın ilk iş olarak bu projeye başlamıyoruz?"

Derin bir nefes aldım. O gri gözleriyle beni izledi, rahatsız bir şekilde yer değiştirmeme neden oldu, sıcaklık vücuduma yayıldı.

Dondum kaldım, gözlerim onun gri bakışlarına kilitlendi. Bir yılı aşkın süredir ilk kez bedenimi uyandırmıştı. Şaşkın şaşkın ona baktım, acaba bu Hunter'a olan benzerliği yüzünden.

Beynimdeki sisin içinden bunun iyi mi kötü mü olduğunu merak ettim. Aniden ayağa kalktım, iki adam da beni deli ve dengesiz biriymişim gibi dikkatle izliyordu. Belki de öyleydin; artık bilmiyordum.

"Tamam," dedim ikisine de kısık bir sesle. "Yarın."

"Eve," Colin yanıma geldi, gözlerinden endişe okunuyordu. "İyi olacak mısın, genç kız?"

Sadece başımı salladım ve sanki şeytan kovalıyormuş gibi aceleyle oradan çıktım. Ben.

Daireme vardığımda doğruca yatağa gidip kıvrılmak istedim. Kıyafetlerimi atıp yatağıma girmek üzereydim ki kendimi durdurdum. İç çamaşırım ve sütyenimle yatağımın kenarında durup saate baktım. Saat öğlenin yarısıydı.

Bir düşünce aklımdan çıkmıyordu ki, gözümün önüne makyaj aynası. Solgun yüzüme göre fazla koyu olan gözlerim bana bakıyordu. Vücudum bir ay öncesine göre daha dolgun ve sağlıklı görünüyordu. Karanlık yoktu. Gözlerimin altındaki gölgeler.

Lachlan'ı düşündüm. Neden gözleri benim üzerimdeydi? O sahneden sonra ofisini terk etmem için ısrar etmeliydi. Onun yerine, bakışları bana odaklanmıştı.

Şaşkınlık içinde dolabıma doğru yürüdüm, bir çift short, bir tişört ve bir çift koşu ayakkabısı çıkardım. Yavaş yavaş koşu tempomu arttırıyordum. yürüyüşler yaptım ve koşuya geri dönme zamanımın geldiğine karar verdim. Hayatım darmadağın olmadan önce düzenli rutinimin bir parçasıydı, harika bir stres gidericiydi.

Doksan dakika içinde evime dönmüştüm. Koşu ve yürüyüş arasında gidip geldim, tamamen formsuzdum ama yine de terlemeyi ve nefes nefese kalmayı başardım. Hızlı bir duş aldım ve kendimi yemek yemeye zorladım. dişlerimi fırçalayıp yatağa girmeden önce biraz yemek yedim.

Fiziksel ve duygusal yorgunluk hızla çöktü ve uykuya daldığımda hatırladığım son şey yoğun gri gözler oldu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER FIVE

T Ertesi gün işe erken gittim. Bütün gece beni rahatsız eden hiçbir rüya görmeden mışıl mışıl uyudum. Hatta koşuya bile çıktım. sabah duşumdan önce ve yine kendime biraz yemek yedirdim Kahvaltı için yiyecek.

Colin çoktan oradaydı, ofise bu kadar erken gelmesine alışık olmadığım için beni şaşırttı.

"Günaydın Eve," diyerek neredeyse rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi. "Günaydın," diye cevap verdim. "Erken gelmişsin."

Şaşkın bakışları üzerimdeydi.

"Dürüst olmak gerekirse, bugün gelip gelmeyeceğinden endişelendim," diye yanıtladı. "Uyuyamadım."

Düşünceli bir bakışla, yaşlı adamı endişelendirdiğim için pişmanlık duymaktan kendimi alamadım. Kız kardeşimi ve eniştemi de çok üzümüştüm. Benim yüzümden bu kadar insanın uykusunu kaçırmak doğru değildi.

Gerçi annem onlardan biri değildi! Bu düşünce aynı anda geldi ve gitti.

Doğruca işe koyuldum ve Colin'in yardıma ihtiyaç duyduğu işlere odaklanarak dünyayı görmezden geldim. Kapının çalınması beni hesap tablolarından kopardı.

Kafamı kaldırdığımda Lachlan'ın sırtını kapının çerçevesine yaslamış, iki eli cebinde olduğunu gördüm. Vücudumdaki her sinir Lachlan McLaren'ı tekrar görmek. Vücudumun bu şekilde tepki vermesine alışık olmadığım için onu ihtiyatla izledim. Karşımdaki adamla kocam arasındaki benzerlik bugün o kadar yoğun görünmüyordu; yine de kesinlikle hala oradaydı.

Dalgınlıkla *Lachlan'ın saçlarının daha koyu olduğunu* fark ettim.

Gri, yoğun bakışları ise sanki karşısında çıplak oturuyormuşum gibi beni izliyordu. Dik oturdum, sırtım kaskatı kesilmişti, onun bakışları altında rahatsız olmuştum. Birbirimizi sessizce izledik, ikimiz de bir şey bekliyorduk.

Gözleri parlıyordu.

"Merhaba" diye derin sesiyle beni selamladı. "İyi bir sabah geçiriyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim rahatsız bir şekilde.

"Sabah koşun nasıldı?" diye sordu ve hemen kaşlarımı çattım.

"Sakin ol," diye hızla ekledi. "Seni takip etmiyorum. İşe giderken seni koşarken gördüm."

Orada durdu, tüm ofisimi doldurdu ve sadece kapı aralığındaydı, gözleri benden hiç ayrılmadı. Beni incelediği ve işi bittiğinde beni benden daha iyi tanıyacağı hissine kapıldım.

Hunter beni hiç böyle izlememişti.

"Hazır mısın?" sorusuyla sessizliği bozdu.

Başımı salladım ve saçlarım gözlerimin içine düştü. Gergin bir şekilde saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve onun bakışlarını fark ettim.

"Neye hazırsın?" Rahatsız bir şekilde sordum, kalbim çılgınca atıyordu.

"Geri dönüşü takip etmek için oyun planımızı ortaya koymak istiyorum. Tavsiye ettiğiniz yatırım," diye basitçe cevap verdi. "Beş dakika içinde ofisimde görüşürüz."

Ve öylece arkasını dönüp gitti.

Beş dakika sonra ofisinin kapısını çaldım.

"Girin," seksi ve derin sesi bana ulaştı ve içeri girdim. Sandalyesine oturdu, rahatça arkasına yaslandı ve ben ona doğru yürürken o sert gri gözleriyle beni izledi.

"Tekrar merhaba," diye sesimde hafif bir titremeyle onu selamladım.

Oturmamı işaret etti ve büyük yönetici masasının karşısına oturdum.

Aramızdaki sessizlik uzadı ve ben onun bakışları altında rahatsız olmuş bir şekilde ofisine baktım. Alt dudağımı ısırdım, gergindim... konuşmaya başlasam mı yoksa onu beklesem mi diye düşündüm.

"Tavsiyelerinizi zaten uyguladık," diye sakın bir tonda söze başladı.

"Hafta sonları çalışmakla ilgili herhangi bir endişeniz var mı?"

Omuz silktim. Bu ülkede tanıdığım insanları bir elin parmakları kadar sayabilirdim ve buna birlikte çalıştığım insanlar da dahildi. Yani hayır, ben

hafta sonları çalışmakla ilgili endişelerim var, ancak bunu ona söylemeyecektim.

"Bu bir hayır mı?" diye sordu ve ben de onu tedirgin edip etmediğimi merak ettim. Colin kısa sözlü ya da sözsüz cevaplar vermeme aldırmazdı ama Elise bana sık sık bunların insanları tedirgin edebileceğini söylerdi.

"Hayır," diye onayladım.

Masanın etrafından dolaştı ve önümde durdu. Neden bana bu kadar yaklaşma ihtiyacı hissettiğini merak ederek ona baktım.

Hunter'dan daha uzundu. Zihnim her farkı dikkatle işaret etti. Ve Hunter'dan çok daha güçlü yapıydı.

Oturmaya devam etsem de vücudumun onunkine çok yakın, çok yakın olduğunu hissediyordum.

"Harika," diye yanıtladı kollarını kavuşturarak ve pazularının ne kadar güçlü ve sert görüldüğünü fark ettim.

"Bu projenin başarılı olduğundan emin olmak istiyorum," derken gözleri beni delip geçiyordu. "Colin senin seçiminin daha iyi olduğuna ikna oldu. Benim bu konuda hâlâ bazı şüphelerim var."

Yüzünden hiç ayrılmadım ve sözleri aklımda yer etti. "O zaman neden şimdiden uygulamaya koydun ve onunla koşuyorsun?"

"Çünkü amcam sana inanıyor." Onda bir şey vardı... bana bakışında. "Ben de seni merak ediyorum."

"Bir proje seçmek için mantıklı bir neden değil," dedim ona sessizce. Beni merak etmekle neyi kastettiğinden emin değildim.

"Olabilir," diye cevap verdi. "Şimdi, her günün başında ve sonunda bir durum raporu istiyorum." Kaşlarını çatı ve nedenini sormadan sanki düşüncelerimi okumuş gibi ekledi. "Gece vardiyamız var, bu yüzden gün sonu raporlarınızda ve ertesi sabah raporlarınızda güncellemeler olacak."

Bu mantıklı geldi, ben de başımı salladım.

"Sorusu olan var mı?" diye sordu. Başımı salladım, çok basit görünüyordu.

"Neden sık sık güncelleme yapmamız gerektiğini anlıyor musun?" diye sordu yavaşça, sanki aptal olduğumu düşünüyormuş gibi. Sorusu beni yanlış şekilde etkiledi.

Ona ters ters baktım. "Eğer sonuç alınamazsa, projeye çok fazla para yatırılmadan projeyi durduracaksınız."

Memnun bir şekilde başını salladı. "Güzel."

"Dinle," diye tükürdüm, uzun zamandır ilk kez eski heyecanımın bir kısmı geri gelmişti. "Bunu üniversiteden beri yapmamış olabilirim ama aptal değilim."

Bakışları sanki söylediklerime katılıp katılmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi beni inceledi.

"Senin aptal olduğunu düşünmüyorum," diye yanıtladı sonunda. Ve işte bu kadar.

"Günün sonunda bir durum raporu alacaksın," dedim ona, meydan okuyan bakışlarımı üzerine dikerek.

Aniden kalktım ve gitmeye hazırdım. Ancak ayağa kalktığımda vücutlarımız birbirine çok yakındı. Yarım santim eğilsem, onun sert ve sıcak vücudunun benimkine bastırıldığını hissedecektim. Ve aman Tanrım, ondan resmen sıcaklık yayılıyordu! Arzunun içime hücum ettiğini hissettim ve donakaldım, şaşkınlık ve tahrik içimde savaş halindeydi.

Gözlerimiz buluştu; o kadar yakındık ki onun gözlerinde grinin farklı tonlarını görebiliyordum. Kan vücuduma hücum etti; kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda çınladığını duyabiliyordum.

Geriye doğru sendelerken, gözlerinin her hareketimi izlediğini hissettim. Bunun yoğunluğuna dayanamadım ve hızla odadan çıktım.

Aramızdaki çekim gerçek değildi! Lachlan McLaren'ın Hunter'a olan lanet olası acı verici benzerliği bedenimde ve zihnimde karışıklığa neden oldu. Başka bir şey değildi!

CHAPTER SIX

I Bütün gün Colin'e yardım etmek ve Lachlan'a borçlu olduğum gün sonu güncellemesi için prodüksiyonun durumunu belirlemekle meşguldüm. Zihnim bir bahane bulmak için harıl harıl çalışıyordu.

onu görmek zorundaydım. Onun yakınında hiçbir yerde olmak istemiyordum. Onu tekrar görmekten korkuyordum ve daha da fazlası, ona vereceğim tepkiden korkuyordum. Onu gördüğüm andan itibaren onunla ilgili her şeyi analiz etmeye devam ettim ve aynı sonuca geri döndüm; beni uyandıran Hunter'a olan benzerliğiydi.

Ne olduğunu anlamadan saat öğleden sonra üç buçuk olmuştu ve Colin işten ayrılmadan önce ofisime geldi.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" diye sordu, Lachlan'a borçlu olduğum istatistiklere atıfta bulunarak. Başımı salladım, neredeyse benim yerime yapması için ona yalvaracaktım. Ama ağzımı kapalı tuttum.

"Eve," diye başladı usulca, "...seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. Kırık dökük de olsa bir yetişkindim. "Ben iyiyim."

Başını salladı ve geriye doğru son bir bakış atarak kapıdan çıktı. Derin bir nefes aldım, kendimi eskiden sevdiğim tanıdık yüz hatlarına sahip bir yüz görmeye zihinsel olarak hazırlamaya çalıştım.

Her şeyden önce.

Başımı salladım ve düşüncelerimi kovaladım.

Kendimi Lachlan'ın kapısının önünde buldum ve kapıyı bir kez çaldım. "İçeri gel," diye seslendi.

Ofisinin kapısını açtım ve başımı içeri uzattım. Durum belgelerimi bırakıp gidebileceğimi umuyordum. Umarım onları okumak için yardıma ihtiyacı yoktur.

İçeri girip oturmamı işaret etti, ben de masasına doğru yürüdüm. Elimdeki kâğıdı masasına bıraktım ve parmaklarımı kucağında birleştirerek oturdum.

"Bugün üretim nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi," diye cevap verdim. "Rampa yukarı güçlü bir şekilde başlıyor." Kravatını gevşetmeye giderken "İyi," diye cevap verdi.

Gözlerim kendi iradesiyle hareketi takip etti ve onun bronz tenini fark etti. O boyun... Bir erkeğin boynunu hiç çekici bulmamışımdır. Lachlan McLaren'da çok çekiciydi. Peki neden bronzdu? İskoçya tam olarak plaj bölgesi değildi.

Hunter bronzlaşmamıştı, o an aklıma geldi.

Kaşlarımı çatmış, rahmetli kocamın teninin az da olsa bronz olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum. Hafızamdaki resimler bulanıktı ve elimde hiç fotoğraf kalmamıştı. Cep telefonum bile o gece geride kalmıştı ve evle birlikte yanıp kül olmuştu.

Başımı kaldırdım ve Lachlan'ın gri gözlerinin beni izlediğini, bakışlarının beni delip geçtiğini gördüm.

"Neden kaşlarınızı çatıyorsunuz Bayan Bailey?" diye sordu, sesi neredeyse alaycıydı. "Gördükleriniz hoşunuza gitmedi mi?"

Vücudumun ısındığını hissettim. Yine de vücudumun Lachlan McLaren'dan hoşlandığı sonucuna vararak akıl sağlığımı sorgulamak zorunda kaldım.

Yüzüne baktım, dolgun dudaklarını ve yüzüne hakim olan güçlü çenesini gri gözleriyle birlikte fark ettim. Tutkunun sıcaklığıyla gözlerinin renginin değişip değişmediğini merak ettim. Bu düşünce karşısında şok içinde göz kırptım. Kendime.

"Hepsi bu kadar mı?" Sorusuna cevap vermenin bir anlamı yoktu.

Aramızdaki sessizlik uzadı, gözlerimiz kilitlendi ve zamanın durduğunu hissettim.

"Kocanız vefat edeli ne kadar oldu?" Doğrudan sorduğu soru sertleşmeme neden oldu.

Kendime karşı dürüst olsaydım, bu anormal bir soru değildi, ama herkes bunu sormaktan kaçındı. Ve ben de buna ayak uydurdum. Onlar rol yaptı, ben de yaptım.

aynı. Bu konuda benimle konuşmaya çalışan tek kişi Elise'di ve ben onu kesin bir dille susturdum. O son gece gördüklerimi bilmesini istemiyordum, bu beni uçurumun kenarına iten son damlaydı. Şimdi bile bunu düşünmek canımı yakıyor; onun da canının yanmasını istemiyordum.

"On ay," diye cevap verdim. El hareketimi fark etmeden parmaklarım

kolyemden sarkan yüzüklere uzandı ve gözleri yüzükleri takip etti.

Hareket. Kolye kendime asla unutmamam gereken bir hatırlatıcıydı.

"İnsanın eşini kaybetmesi zor bir şey," dedi yumuşak bir sesle ve bunun nereye varacağını merak ederek kaşlarımı çattım. Onunla bunları konuşmaya hiç niyetim yoktu, tamamen yabancı biriydi. Gözlerim ona kilitlenmiş bir şekilde ağzımı sıkı tuttum ve iki elimi kucağıma koydum.

Bakışları kucağıma ve ellerime kaydı. Bakışlarını takip ettim ve bileklerimdeki yara izlerine odaklandığını fark ettim. Çabucak ellerimi Ellerimin üzerini örtmek için kollarımı uzattım.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve sessizce beni izlemeye devam etti. Sessizlik beni düzenli olarak rahatsız etmese de, onun dikkatli gözleri altında kıvrınmama neden oluyordu.

"Bana yakın olan biri intihar etti." Keskin bir nefes aldım. *İntihar* kelimesini kullanması mı yoksa kendisinin de bunu yaşamış olması mı beni daha çok şoke etti emin değildim. Akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığımdan beri insanlar bu kelimeyi kullanmaktan ya da kendimi öldürme girişimimden bahsetmekten hep kaçınmışlardı.

Şimdiye kadar.

Sessizce ona baktım, gri gözleri her hareketimi, her nefes alışımı izliyordu.

Bu adamın her zaman açık sözlü olduğu hissine kapıldım. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremedim sessizliği bozdu. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Akşam yemeği için çok erken," diye mırıldandım. Masasından kalkıp yanıma geldi ve bana güçlü vücudunu daha fazla görme şansı verdi.

Omuzları Hunter'inkilerden daha genişti, zihnim bana işkence ediyordu. Gözlerim omuzlarında oyalandı ve yavaşça gövdesinden aşağı, beline doğru ilerledi.

"Hadi gidip yemek yiyelim," diye önerdi elini uzatarak. "Hızlı bir yemek olacak."

Koltuğuma yapışmış bir şekilde onun eline bakmaya devam ettim.

Elleri de Hunter'inkinden büyük.

Ellerimi öyle bir sıktım ki dirseğıme kadar acı saplandı. Ayakta kalabilmek için acıya ihtiyacım vardı.

"Sadece hızlı bir akşam yemeği," diye usulca konuştu Lachlan, eli hâlâ uzanmıştı. Başımı kaldırıp tekrar baktığımda dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Isırmam," diye söz verdi.

"Tamam," diye fısıldadım, parmaklarımı yavaşça onun eline koyarken kalbim çılgınca atıyordu.

Elim onunkinin yanında küçük görünüyordu ve onun sıcaklığı benim

buz gibi parmaklarımla bir tezat oluşturuyordu. Ayağa kalktım ve kendimi yine ondan birkaç santim uzakta buldum.

Onu. O kadar uzundu ki gözlerine bakabilmek için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyordu.

Beni ofisten çıkarırken eli elimi tuttu. Sıcaklığı elinden koluma, oradan da vücuduma yayıldı. O zamandan beri ilk kez bir erkeğin dokunuşunu hissediyordum... Düşünce trenimi durdurdum ve asansörü beklerken elimi onunkinden çektim. Teninin ve sıcaklığının hissine daha fazla dayanamadım.

Asansöre birlikte girdik. Kokusu ve sıcaklığı havada asılı kalmıştı. Onunla akşam yemeğinin hiç de iyi bir fikir olmadığından emindim.

Asansörden çıkıp binanın dışına, temiz havaya doğru yürürken, bize doğru birkaç bakış fırlatıldığını hissettim. Buna alışmış olmalıydı çünkü sanki dünyada bir tek o varmış gibi davranıyordu.

Evime doğru birkaç sokak yürüdük ve kendimizi şık görünümlü bir restoranın önünde bulduk. En az bir aydır her gün işe giderken bu yoldan yürüyordum ama daha önce hiç fark etmemiştim.

Elini sırtıma koyarak beni kapıdan içeri itti ve beni yaktığını hissettim. Hızla ondan uzaklaştım ve elini yakaladım.

Dalgın gözlerle beni izliyordu. Belki de ona kimsenin bana dokunmasından hoşlanmadığımı söylemeliydim?

Hostes bizi hemen karşıladı ve masamıza götürdü. Oturduğumuzda menülerimizi aldık ve açtığımda okuyamadığımı fark ettim.

Lachlan'a baktım, onun da aynı sorunu yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum. "Gal dilinde," diye açıkladı. "Bu geleneksel, eski bir İskoç restoran. Burada yaşadığınızdan beri hiç geleneksel yemek yediniz mi?"

"Hayır," diye mırıldandım ve başımı salladım. Siyah saçlarım gözlerimin içine düştü.

Gözlerinin her hareketimi izlediğini fark ederek endişeyle gözlerimi kaçırdım. Bir avcının avı olduğum hissine kapıldım.

"Özellikle canınızın çektiği bir şey var mı?" diye sordu.

Uzun zamandır yemekle ilgilenmiyordum. Sadece kendimi normale döndürmek için gerekli bir beslenme ve kendime daha iyi bakma çabam olmuştu.

"Salata?" Ben önerdim. İnanmayan bakışları benim net cevabımdı.

Onun yerine "Somona ne dersin?" diye önerdi.

"O kadar aç değilim."

Gözleri birkaç saniye beni inceledi ve ne düşündüğünü merak ettim. ne düşündüğünü ya da ne gördüğünü bilmiyordum. Kendimi bir zamanlar olduğum kadının gölgesi gibi hissediyordum. Belki o da beni öyle görüyordu. Bir insan kabuğu.

"Çok zayıfsın," diye yorumladı sonunda.

Eleştiri beni yanlış yönden vurdu. Haklıydı ve bunu biliyordum ama bunu fark etmesi hoşuma gitmedi.

"Ben somonu getireyim," diye mırıldandım.

Garson elinde Lachlan ve benim için su bardaklarıyla geldi. Lachlan ikimiz için de Galce konuşarak sipariş verdi. Dikkatle dinledim; yine de tek kelime anlamadım.

Nedense sesi rahatlatıcıydı. Hem garsondan hem de Lachlan'dan gelen dil, bir kağıt ve kalem istememe neden oldu. Parmaklarım, hiç anlamasam bile bazı kelimeleri kâğıda dökmek için kaşınıyordu. Bir şeyler hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Uzaktan kumandanın bir kağıda bir kelime yazması gerekiyor.

Garson gittiğinde, Lachlan bakışlarını bana dikti ve ben de rahatsız hissetme noktasına geldim. Delici gözleri beni inceliyordu ve sanki tüm kırık parçalarımı görebiliyormuş gibi hissediyordum. Ama saklanmayı reddettim. Bakışlarını bir meydan okumayla karşıladım ve neden umursadığımı merak ettim. Uzun zamandır umursamamıştım.

"İskoçya'yı nasıl buluyorsun?" Derin sesi vücuduma hiç hoşlanmadığım şeyler yaptı.

"Çok fazla görmedim," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. Gerçek şu ki, hiç görmedim. Dairemden neredeyse hiç çıkmadım ve ancak işe başladığımda düzenli olarak dışarı çıkmaya başladım.

"Bunu düzelteceğiz" dedi ve ben de onu bu kadar emin yapan şeyin ne olduğunu merak ettim.

Her zaman istediğini elde eden bir tipe benziyordu ama onunla daha fazla zaman geçirmek istemiyordum. Kocamla ilgili geçmişimi ve oğlumla ilgili anılarımı onunla paylaşmak istemiyordum; sonuçta o benim için bir yabancıydı. Uzun zamandır hissetmediğim duyguları ortaya çıkaran bir yabancı.

Hunter'ı ve oğlumuzu düşündüm ve göğsümde bir acı hissettim. Her zamanki kadar dayanılmaz değildi ve Lachlan'a dönüp bunun sebebinin o olup olmadığını merak ettim.

"Belki," diye belli belirsiz cevap verdim ve gözlerimi şehrin içinden kıvrılarak geçen ve bir yerlerde denize dökülen nehre odakladım. Nehrin akışının geçmişi silip süpürdüğünü düşünmek rahatlatıcıydı.

"Nehir kıyısında yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu hafif bir merakla.

"Evet," diye tereddütle cevap verdim. Sonra da konuyu benden uzaklaştırmak için "Nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

Sanki ona bir şey sormamı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana baktı. Doğrusu bu soru beni de şaşırtmıştı.

"Şehirde nehir kenarında bir yerim var ama çoğu zaman kırlarda kalıyorum." Bana kocaman bir gülümseme verdi ve bu onun yüzünü değiştirdi. Gülümsemesi beni büyülemişti. Onu daha genç ve kaygısız gösteriyordu.

Suyumu aldım, yudumlarken bir yandan da onu inceliyordum.

"Kaç yaşındasın sen?" Muhtemelen kaba olduğunun tamamen farkında olarak sordum. Kıkırdadı. "Doğrudan konuya giriyorum," diye yorum yaptı. "Bunu sevdim."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Ben senden büyüğüm," diye ekledi.

"Pek bir cevap sayılmaz," diye mırıldandım, lafı dolandırmasına biraz sinirlenmiştim.

Bu sefer güldü ve kalbimin çırpındığına ve içimdeki ölü bir şeyin uyandığına yemin edebilirdim. Elim boynumda Hunter'ın ve benim evlilik yüzüklerimin asılı olduğu kolyeme uzandı. Bakışlarıyla hareketimi takip etti ve yüzünde bir şey parladı.

Acıma duygusu muydu? Düşüncelerim beni ürkütüyordu. Lütfen acıma olmasın.

"Kırk üç yaşındayım," diye cevap verdi sonunda. "Oh," diye şaşırdım.

"Çok yaşlı olduğumu mu ima ediyorsun?" diye başladı.

"Ne için çok yaşlı?" İyice düşünmeden cevap verdim.

Kulağa imalı geliyordu ve kalbim bugün ikinci kez hızlandı. Bu adam benden garip tepkiler alıyordu.

Tam zamanında garsonumuz yemeklerimizle geri geldi. Kaplarımı aldım ve somonumu kestim ve lezzet dilimde patladı.

Her hareketimi izleyen bakışlarıyla karşılaştım. "Bu oldukça iyi," diye iltifat ettim.

Lachlan gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

Yemeğini kesti ve çatalı küçük bir et parçasıyla birlikte masanın öbür ucundan bana doğru sürüklendi.

"Bunu deneyin," diye önerdi.

Gözleri bana dikilmişti ve bir an için sadece onu izledim. Teklif basitti. İçgüdülerimle hareket ettim ve ağzım açık bir şekilde öne doğru eğildim, parçayı ağzıma koymasına izin verdim. Bir an için gözlerimi kapattım ve geçen aylar boyunca unuttuğum tatların tadını çıkardım. Keyifle çiğnedim, tat alma tomurcuklarım yemeğin tadını çıkarıyordu.

Yutkunduktan sonra ona küçük bir gülümseme verdim. "Oldukça iyi. Ne oldu?"

"Bir ısırık daha ister misin?" O yoğun gri gözleriyle bana gülümsedi.

"Hayır, teşekkür ederim. Zengin yemeklere alışık değilim." Cevap verdim ve tekrarladım

soru. "Ne oldu?"

"Biz ona *orman tavuğu* diyoruz. Sadece İskoç bozkırlarından elde edebileceğiniz bir kuş."

Başımı salladım ve bu ülke hakkında hiçbir şey bilmediğimi bir kez daha fark ettim. Buraya geldiğimde anılardan kaçmak için gelmiştim. Ve annemden. Niyetim hiçbir zaman ülkeyi ve sunduklarını keşfetmek değildi.

Düşünceleri çabucak bir kenara ittim ve Lachlan'a odaklandım. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi başını kaldırdı ve gülümsedi.

Gülümsediğinde Hunter'a benzemiyor, karşılaştırmadan edemedim.

Yemeğimizi oldukça hızlı bir şekilde bitirdik. Birlikte dışarı çıktık ve temiz hava ile rüzgâr tenimde iyi hissettirdi. Eli yine belimdeydi ve beni ne kadar sıcak hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim," dedi.

Ona izin verir gibi başımı salladım.

Sahiplenici bir şekilde olmasa da kolu bana dolandı. Sanki işlek caddede kimsenin bana çarpmamasını sağlamak ister gibiydi. Birlikte sessizce yürüdük ve ikimiz de sessizliği bozma ihtiyacı hissetmedik.

"Bu benim," dedim, uzak doğusunda bir nehir uzanan eski Gürcü tarzı binayı işaret ederken.

"Harika bir konumunuz var," derken etkilenmiş gibiydi. "Dairenizden Leith Suyu'nu görebiliyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Nehri mi kastediyorsun?"

Kıkırdadı. "Evet, nehir. Adı Leith Suyu."

"Oh," diye mırıldandım ve bugün ikinci kez bu ülke hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. "Evet, görebiliyorum."

"Muhtemelen dairemi de görebilirsin," diye gayet rahat konuşuyordu ve beni rahatlatmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Benimkine benzer, Gürcü tarzında ama nehre çok daha yakın bir binayı işaret etti. "Ben oradayım."

"Bu oldukça yakın," diye mırıldandım.

"Neredeyse komşuyuz," diye cevap verdi. "Şehirde çok fazla kalmıyorum ama belki başlarım." Ona bir yorum yapmadan baktım ve devam ettiğine göre bir yorum beklediğini sanmıyordum. "Arabamı işte bıraktım, burada buluşup yarın işe birlikte yürümeye ne dersin?"

"Madem bu kadar yakın oturuyorsun, neden işe arabayla gidiyorsun?" Onun yerine ben sordum.

"Artık geceyi nadiren burada geçiriyorum," dedi bana. "Yirmili yaşlarımda geçirirdim. Bu yüzden işe gitmek için."

"Oh," bunun bir cevap gerektirip gerektirmediğini bilmiyordum. "Tamam, yemek için teşekkürler."

Aslında gergindim. Onu davet edip etmemem gerektiğinden emin değildim. Onu davet etmeyerek kabalık mı etmiş olurum, yoksa davet edersem yanlış bir izlenim mi veririm?

Neyse ki beni daha fazla tartışmadan kurtardı. "Sabah yedide burada olacağım ve işe yürüyerek gidebiliriz. Erken gitmeyi sevdiğini fark ettim."

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

CHAPTER SEVEN

T Ertesi gün dairemnden çıktım ve sözüne sadık kalarak Lachlan çoktan bana doğru yürüyordu. Beni yanağıma kondurduğu bir öpücükle karşıladı.

normal bir şeydi. Dudakları o kısacık an için yanağımda sıcak bir his uyandırdı.

"Bu sabahki koşu hoşuna gitti mi?" diye sordu ve ben de ona yan gözle baktım.

Güldü. "Sana yakın oturduğumuzu söylemiştim. Seni balkonumdan sabah koşusu yaparken gördüm."

"Tamam," diye cevap verdim sanki ona inanmıyormuşum gibi.

"Koşmaya yeni mi başladın?" diye sordu merakla.

"Eskiden bunu hep yapardım." Sanki kendi kendime konuşuyormuşum gibi "Evet, yeni başladım" dedim.

Elini sırtımın küçük kısmına koydu ve bu sefer geri adım atmadım. Belki de ona alışmak bir günümü aldı. Bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi sessizce yürüdük. Bu sefer sessizlik hiç rahatsız etmedi. Onun yakınlığını ve sessiz güvenini sevdim.

İki blok ilerledikten sonra kahve kokusu ilgimi çekti ve etrafıma bakındım.

"Kahve ister misin?" Kesinlikle benimle uyum içindeydi.

"Evet, teşekkürler," diye mırıldandım.

Sokağın köşesine doğru yürüdü ve o zaman fark ettim. Küçük bir kahve dükkânıydı. Her gün önünden geçerdim ama hiç fark etmezdim.

Siparişini verdi ve pencere kenarındaki iki kişilik küçük masayı kaptı.

"Geç kalacağız," dedim elimde fincanımla otururken. "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Şirketin sahibi benim, yani kimse bizi kovamaz." Bu yorumu karşısında başımı salladım. "Sen öyle diyorsan öyledir." "Ben öyle diyorum," diye gülümsedi. "Ve kimsenin seni kovmasına da izin vermeyeceğim." "Bunu bildiğim iyi oldu," diye mırıldandım, hafif alaycı bir ifadeyle.

"Senin ailen de İskoçya'da mı?" Bu soru beni biraz şaşırttı ve amcasının benim hakkımda fazla bir şey paylaşmadığını düşünmeme neden oldu.

"Hayır, kız kardeşim hâlâ Amerika'da yaşıyor."

"Peki ya ailen?" Neden bu kadar soru sorduğunu merak ederek ona baktım. "Babam ben küçük bir çocukken öldü, bu yüzden onu pek hatırlamıyorum."

Benim annem de Amerika'da."

"Kız kardeşini ve anneni özlemiş olmalısın."

Derin bir nefes aldım. Kazadan önce Elise'e yakındım ama Hayden ve Hunter'ı kaybettiğimden beri mesafeli davranıyordum. Sanırım bu benim başa çıkma mekanizmamdı ve onu üzmem istemiyordum. Yine de onu aynı şekilde endişelendirmeyi başardım.

"Evet, kız kardeşim Elise'i özlüyorum," diye cevap verdim. Başka bir soru sormasına fırsat vermeden konuyu değiştirdim. "Peki ya senin ailen? Senin ailen var mı?"

Kardeşlerin? Peki ya ailen?"

"Annemle babamın ikisi de öldü, biri diğerinden kısa bir süre sonra," sesi üzgün geliyordu ve garip bir nedenle teselli etmek istedim. "Bir kuzenim var ve o benim kardeşe en yakın olanım."

"Kaybınız için üzgünüm," dedim usulca ve onun için acı verici olan bu konuyu değiştirmek amacıyla, "McLaren Enterprise'ı siz mi kurdunuz?" diye sordum.

"Hayır, birkaç nesildir ailemdeydi," diye yanıtladı. "Ben onu genişlettim, dünya çapına taşıdım ve biraz modernleştirdim." Başarılarıyla övünmek ve gurur duymak için her türlü hakka sahip olmasına rağmen mütevazıydı. Bu yönünü sevdiğimi fark ettim.

"Çok etkileyici," diye onu takdir ettim.

"Peki ya sen?" Konuyu hızla değiştirdiğini fark ettim. Genelde bu benim uzmanlık alanımdı. "Finans okumak istediğini hep biliyor muydun?"

"Aslında finans okumak hiç istemiyordum. Üniversitede bu dersleri alma fikrinden nefret ediyordum," diye açıkladım ona. "Elise üniversitede en azından mantıklı bir yan dal yapmam konusunda ısrar etti, aksi takdirde ilk yılımı ödememe yardım etmeyecekti." Benimle ilgilenmesinin ve

finansal olarak istikrarlı bir geleceğe sahip olmamı sağlamasının bir başka yolu.

"Peki bölümün neydi?" diye sordu ilgiyle.

Cevap verirken istemeden de olsa gülümsemek zorunda kaldım. "Yaratıcı yazarlık."

Bu mu?" Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Asla tahmin edemezdim. Sonunda

Başımı salladım. "Evet ve bayıldım," diye iç geçirdim, pencereden dışarı bakarken. Bu

artık düşünmediğim bir şeydi. "Sadece biraz ara vermeye ihtiyacım vardı."

Orada birlikte oturduk, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Kahvemini buharını üflerken, onun yanında olmanın beni nasıl rahatlatıldığını ve heyecanlandırdıldığını fark ettim ve bu kesinlikle alışılmadık bir kombinasyondur.

Rahmetli kocamla durum farklıydı. Her şeye başladığımız zamanlarda Hunter'ın bana nasıl hissettirdiğini düşünmeye çalıştım. Çok uzun zaman önceydi, farklı bir hayat ve farklı bir ben. Hunter ve ben çıkmaya başlamadan çok önce aynı yayıncılık şirketinde çalışıyorduk. O komik, çekici ve dışa dönük biriydi, ben ise bunların tam tersiydim. Onu düşündükçe içimi bir sızı kapladı ve sanki biraz rahatlatılmakmış gibi göğsümü hafifçe ovuşturdum.

Kolyeme uzandım ve parmaklarımı alyanslarımızın soğuk metalinde gezdirdim, Lachlan'ın gözleri parmaklarıma kilitlendi.

Yüksek bir ses ve kargaşa, neler olduğunu görmek için etrafıma bakmama neden oldu.

Bir kadın masamıza yaklaştı, bakışları Lachlan'a kilitlenmişti. Çok güzel bir kadındı. Kıvrık alev kırmızısı saçları, dolgun dudakları ve Adriatik denizi gibi parlayan gözleriyle kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Uzun boylu ve tatlı kıvrımlara sahipti, tam da erkeklerin başlarını çevirdiği türden.

"Lachlan," diye bağırdı bize yaklaşırken. Sesi derindi ve eğer onda en az çekici olan bir özellik seçmem gerekseydi, bu sesi olurdu.

"Ainslee," diye selamladı Lachlan kadını. Masamızda durdu, ikimizin arasına baktı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Telefonlarıma cevap vermemene şaşmamalı," diye şakayla karışık azarladı ve elini bana uzattı. "Merhaba, ben Ainslee McLaren."

Selamlamak için elini tuttum, şaşırmıştım.

"Eve, bu benim kuzenim," diye ekledi

Lachlan. "Merhaba," diye selamladım onu.

"Eve Bailey."

"Son iki gündür bu adamı arayıp duruyorum," diye gevezelik etti. "Ama

şimdi seni görünce beni neden görmezden geldiğini anlayabiliyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kızarma, genç kız," diye devam etti, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi. "Sonunda onu bir kadınla gördüğüme sevindim."

"Ainslee," dedi Lachlan'ın sesi kuzenini nazikçe uyararak.

"Tamam, tamam." Bizimle oturmak için kendine bir sandalye çekerken durdu. "Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Lachlan'a baktım ve bunu kabul edeceğini umarak kaşımı kaldırdım. Sessiz kaldı ve Ainslee bir cevap beklentisiyle aramızda ileri geri bakmaya devam etti.

"Onun şirketinde çalışıyorum," diye alçak sesle cevap verdim, onun canlı kişiliğinin aksine benim çekingen tavrım. "Amcası için."

Az önce ne dediğimi anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Colin Amca için mi çalışıyorsun?"

Başımı salladım. Sanırım kuzenlerse, amcası da olabilirdi. Duh! "Ve sen Lachlan'la mı çıkıyorsun?" diye sordu. Sesi umutluydu.

"Hayır," diye mırıldandım, yanaklarımın yeniden ısındığını hissediyordum.

Kafası karışmış görünüyordu ve açıklamamı anlamamış gibi görüldüğü için ona açıklama yapmasını umarak Lachlan'a baktım. Belki de bu bir İskoç İngiliz meselesiydi?

"Hmmm," diye hafif bir duraksama ile yorum yaptı. "Her neyse, Lachlan önümüzdeki Cumartesi günü kır evinde yıllık partimizi veriyor. Sen de bize katılmalısın." Lachlan'a döndü ve "Sence de öyle değil mi Lachlan?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevap verdi. Ona hafifçe ters ters baktım.

Şimdi cevap verdi! Tedirginlikle düşündüm. *Duygularımı açığa çıkaran şey neydi?*

Colin, Lizzy ve kocasıyla çıktığım gezilerde duygularım bu şekilde tepki vermiyordu. İş ve başarılar hakkında konuşurduk, eski güzel günlerle ilgili hikayelerini dinlerdim ve kendimi gruplarının bir parçası olarak hissederdim. Lachlan'la birlikte tepkilerimi anlayamıyordum. Kızgınlık, şaşkınlık, memnuniyet... Tüm bunları uzun zamandır hissetmemiştim.

"Yapamam," diye mırıldandım.

"Neden olmasın?" Ainslee ve Lachlan aynı anda sordular.

"Bir planın var mı?" Lachlan meydan okudu. Uzun zamandır plan yapmamıştım.

"Bu bölgeye aşına değilim," diye mırıldandım ama cevabımın onları gelemeyeceğime ikna edecek kadar iyi olmadığından şüpheleniyordum. Hafta sonları çalışmakla ilgili yorumunu hatırlayarak hemen ekledim, "Ve çalışmak zorunda kalabilirim."

"Seni ben alırım," diye karşı çıktı Lachlan. "Ve o hafta sonu kimse çalışmıyor."

Ainslee mutlu bir şekilde güldü. "Anlaştık o zaman. Lachlan seni Cuma akşamı getirecek."

İtiraz etmek için derin bir nefes aldım ama bunun yerine "Sanırım öyle" diye cevap verdim.

O gittikten kısa bir süre sonra. Arkasından bakan erkeklerin bakışlarından tamamen habersiz bir şekilde kafeden çıkışını izledim.

Sanki

Sadece kargaşa çıkarmak için içeri girdi ve sonra ikimizin başa çıkması için ayrıldı.

Tekrar Lachlan'a baktım ve bakışlarını üzerimde yakaladım. Beynim daha bunu algılayamadan vücudum tepki verdi ve ısındı. Dün ona neredeyse dokunabileceğim kadar yakın olduğumuzda vücudunun sıcaklığını hatırladım. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki birine yakın olmak aklımın ucundan bile geçmemişti ama karşımdaki adamda o fiziksel yakınlığı tekrar hissetmek için can atmama neden olan bir şey vardı. O kıpkırmızı yanan bir alevdi ve ben de parıltısıyla hipnotize olmuş bir pervaneydim.

O alevin dansı. Tekrar yanamazdım, sıcağı hissetme ve kurban olma, kalbimin ateşin içinde kalması riskini göze alamazdım. alabilir miydim?

"İşe gitmeliyiz," diye mırıldandım bir kaçış umuduyla. Bir şirket sahibine işe gitmesini hatırlatmanın ironisini kaçırmadım.

Bulduğumuz kata varıp asansörden çıktığımızda Colin'le karşılaştık.

"Aman Tanrım, genç kız," sesi rahatlamış gibiydi. "Meraktan ölüyordum."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Her zaman erkencisin." Sanki beni azarlıyor gibiydi. "İşe geldiğimde burada olmayınca sana bir şey oldu sandım."

Lachlan sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi, "Durduk ve kahve aldık," diye cevap verdi.

Colin ikimizin arasına baktı ve bakışlarında endişe vardı. Lachlan'a ters ters bakarak Galce konuşmaya başladı. Belli ki sinirliydi ama Lachlan soğukkanlılığını hiç kaybetmedi, hatta sesinin tonunu bile değiştirmede, Colin ise her saniye kendi sesini yükseltiyordu.

"Neler oluyor?" Tereddütle sordum.

Lachlan sakince, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. Amcasıyla aralarında geçen konuşmaya tanık olmasaydım, ona tamamen inanırdım. Lachlan'ın amcasına bakışı sakın ve soğuktu.

"Güne başlamaya hazır mısın?" Colin, Lachlan'ı görmezden gelerek bana nazik bir gülümseme verdi.

Lachlan'a baktım ama yüz ifadesi boştu, ben de sadece başımı salladım ve Colin'i takip ederek geriye doğru bir kez daha baktım. Lachlan hâlâ aynı noktada, gözleri beni takip ediyordu. Eski püskü bir gülümseme denedim ve o da bana gülümsedi.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

Lachlan ve ben haftanın geri kalanında her sabah işe ve her öğleden sonra eve birlikte yürüdük.

Zamanlamayı nasıl doğru yaptığımızdan bile emin değildim. günlük bir düzenleme yaptı. Ve bundan hoşlandım. Bir şekilde tüm ruh halime uyum sağlıyordu. Zor bir gece geçirdiğimde, sanki bunu hissediyordu ve sessizce yürüyorduk. Kahve dükkanında dururduk ve ben istemeden bana fazladan bir espresso shot ile kahve getirirdi.

İşten sonra durup bir şeyler yiyorduk. Bu küçük anlar bir memnuniyet duygusu yarattı ve birlikte geçirdiğimiz her an duvarlarım yavaş yavaş yıkılmaya başladı. Onunla konuşmak kolaydı ve en sevdiği restoranda akşam yemeğimizi beklerken olduğu gibi sessiz anlarıma aldırmıyordu. Telefonu çaldı ve ben de bu sesin etkisiyle telefonuna cevap vermesini bekleyerek masanın diğer tarafına baktım.

"Sanırım telefonun çaldı," dedim ona.

"Hayır, seninkiydi," diye gülümseyerek beni bilgilendirdi.

"Ah," diye kaşlarımı çattım ve sonra gülümsedim. "Kız kardeşim arıyor. Hemen geliyorum. Cevap vermediğimde endişeleniyor."

"Acele etme."

Derin sesini duyunca içime bir sıcaklık yayıldı. Başımı salladım ve telefonumu kaydardım. Brandon'la bu akşam bir randevu planladıklarını, bu yüzden aramamı kaçırabileceğini belirten hızlı bir not gönderdi. Hemen mesaj atıp iyi vakit geçirmelerini, benim yapmayacağım bir şey yapmamalarını ve her şeyin yolunda olduğunu bildirdim.

Telefonu kapatmaya hazırlanırken gülümsedim, hemen ardından cevabı geldi ve kıkırdadım.

Asla yapmam!!! LOL seni seviyorum!

"Ben de seni seviyorum" yazdım ve sabırla bekleyen Lachlan'a bakarak telefonu kaldırdım.

"Bunun için üzgünüm."

"Özür dilemeyin," diye güvendi. "Aile önemlidir." Başımı salladım ve ekledi, "Sen ve kız kardeşin yakın görünüyorsunuz. Annenle çok konuşur musun? da mı?"

Ona düşünceli bir şekilde baktım, açık sözlülüğü ve açıklığı benim zayıflığımdı. Bundan çok hoşlanıyordum. Aynı zamanda farklılıklarımızın göze batan bir kanıtıydı ama iyi bir şekilde, en azından benim için.

"Hayır, bir süredir annemle konuşmadım," diye cevap verdim. "Tam olarak annelik yapan bir tip değil. Kız kardeşim benden on yaş büyük ve kendimi bildim bileli benimle hep o ilgilendi. O benim her şeyim."

Büyürken Elise benim annem, kız kardeşim, babam ve erkek kardeşimdi. Biyolojik babamı zar zor hatırlıyordum. Onun ölümünden sonra annem erkeklerin, kocaların peşinden koşmakla, iç çamaşırı gibi sevgili değiştirmekle meşguldü. Tüm bunlardan yara almadan kurtulmayı Elise sayesinde başardım.

Göğsümde bir ağrıyla kaşlarımı çattım... neredeyse hiç yara almamıştım.

Parmaklarım boynumdaki yüzüklerime uzandı, onları nazikçe sıktı ve Lachlan'ın gözleri hareketlerimi izledi.

Yüzükler bana asla unutmamam için hatırlatıcı oldu. Havaalanına giderken Hunter bana yüzüğünü tutmam için verdi. Birlikte ya da ayrı bir geleceğimiz olup olmayacağını düşünmemi istemişti. Bunu kimse bilmiyordu, Elise bile. Bunu düzeltemediğim için kendimi başarısız hissediyordum ve tüm sorunlarımızı saklıyordum. Hayden'ı doğurduğumdan beri her geçen ay biraz daha uzaklaşıyorduk. Benim küçük oğlum.

Pencereden dışarı baktım, ikimiz de bir an sessiz kaldık, sonra kendi kendime konuşur gibi kısık bir sesle devam ettim. "Annemiz hiç yanımızda olmadı, sanırım babamız öldükten sonra yaşlanmaktan ve bir kocası olmamasından endişeleniyordu. Gençken bu beni rahatsız ederdi ama Elise harikaydı ve hiçbir eksiğim yokmuş gibi hissederdim. Dürüst olmak gerekirse, ben ona sahip olduğumdan ve Brandon'a kadar onun da kendine ait biri olmadığından, muhtemelen daha kötüsünü yaşamıştır diye düşünüyorum."

"Brandon kim?" Lachlan'ın sesi beni ürküttü.

"Bu Elise'in kocası," dedim ona. "Lisede tanışmışlar ve o zamandan beri birlikteler. Sanırım o sırada ben anaokulundaydım." Onunla göz göze

geldik. "Her neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senden ne haber?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Peki ya ben?"

"Gördüğüm kadarıyla başarılı bir işiniz var," diye başladım. "Ve bir ya da üç kadının kendilerini fark etmen için bakışlarını sana doğru fırlattığını gördüğüme eminim. Neden evli değilsiniz?"

Bariton kahkahası restoranda yankılandı ve birkaç kişi daha bakışlar bize doğru fırlatıldı. Ne demek istediğimi kanıtlarcasına ona gülümsedim. "Gördün mü?" diye alçak sesle fısıldadım. "Yolumuza çıkan birkaç kişi daha vardı." "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim Eve," diye cevap verdi, kahkahası

ses. "Dikkatini çekmeyi umarak sana bakan pek çok erkek gördüm."

Hemen gözlerimi devirdim. "Konuyu benden sana çevirdik," diye hatırlattım ona gülümseyerek.

"Yeterince adil," diye tekrar güldü. "Hem büyükannemle büyükbabamın hem de annemle babamın özel bir bağı olduğunu görecektim kadar şanslıydım, bu yüzden ben de aynısını bulmak istiyorum."

"Oh," cevabı beni şaşırttı. "Sanırım bu mantıklı."

"Katılmıyor musun?" diye sordu, gözlerinde bir meydan okuma vardı.

"Hayır, hiç de değil," dedim hemen. "Bunu beklemiyordum, hepsi bu. Hem anne babanı hem de büyükanne ve büyükbabanı mutlu bir şekilde bir arada gördüğün için şanslısın. Onları özleyiyor olmalısın."

"Evet, annemi, babamı ve büyükannemi özleyorum," diye cevap verdi, kahkahası sesinde kaybolmuştu. "Annem vefat ettiğinde, bu babamı çok etkiledi. Büyükbabam da aynı şekilde, büyükannem olmadan da inzivada yaşamaya devam etti. Hâlâ Kuzey İskoçya'da tek başına yaşıyor ve nadiren ziyaretçi kabul ediyor. Oradaki küçük dünyasını asla terk etmiyor."

Hiç düşünmeden elimi masanın diğer tarafına uzattım ve şefkatimi sunarak onun elinin üzerine koydum. "Çok üzgünüm," diye mırıldandım.

Gözleri elimin onunkini örttüğü yere kaydı ve elimi hızla çektim, aynı anda bunun çok uzun zamandır ilk kez bir erkeğe dokunmak için uzandığım an olduğunu fark ettim.

"Teşekkür ederim," derken sesi bir iniltiye dönüştü, gözleri benimkilerle buluştuğunda içlerinde bir arzu vardı. Başımı salladım, yanlış anladığımdan emindim.

"Amerika'da ne iş yapıyordun?" Sorusu sürpriz ve beklenmedik bir konu değişikliği idi.

"Bir yayıneviyle sözleşmem vardı," diye yazdıklarımı düşündüm. Çok uzun zamandır yazıyordum, bu benim büyük bir parçamdı. Her şey kontrolden çıktığında, artık bunu yapamıyordum. "Sanırım Elise bana mantıklı bir yan dal yaptırmakta haklıydı."

Gülümsemeye çalıştım ama kelimeler dilime acı geldi. Ben bir İhanet ve mutsuz bir sonla dolu trajik bir hayatı olan romantik bir yazar.

Yemek o anda geldi ve bu garip anı kırmak için mükemmel bir zamanlamaydı.

Colin ve ekibiyle çok sevdiğim haftalık gezinti gününde, bütün gün Lachlan'ı buluşmaya davet etmenin uygun olup olmadığını tartıştım. Haftalık geleneğimizi ve eve dönerken Lachlan'ın arkadaşlığını kaçırmak istemiyordum ama Colin'e davet edip edemeyeceğimi sormaktan da çekiniyordum.

Onu davet edin, neden daha önce dahil edilmediğinden emin değilsiniz.

Görgü kurallarını bir kenara bırakarak ofisimden çıktım ve Colin ile Lizzy'ye rastladım.

"Merhaba," diye selamladım onları. Hâlâ onları şok etmeyi başardığımı hissediyordum.

Bazen sadece onlarla iletişim kurarak. Tıpkı şimdi olduğu gibi, her ikisi de kendilerini toparlamadan önce bana selam vermek yerine onlara küfretmişim gibi baktıklarında olduğu gibi.

Lizzy, Colin'den önce toparlanarak, "Merhaba canım," dedi.

"Lachlan'ı bu öğleden sonraki randevumuza davet etsek kabalık etmiş olur muyuz?" Doğrudan konuya girerek sordum. Kulağa tuhaf geleceğini biliyordum. Colin'in Lachlan'ın benimle vakit geçirmesinden pek hoşnut olmadığını hissediyordum.

İkisi de en iyi cevabın ne olduğunu tartışıyormuş gibi beni izlediler. Colin bu kez, "Elbette, bunu yapabilirsin," diye cevap verdi. "O hiçbir zaman daha önce de ilgilenmiştim."

"Sorun değil," dedim ona. "Eğer değilse, yine de gelirim."

"Aman Tanrım!" Lizzy'nin ağzı kulaklarına varıyordu. "Sanırım Eve biz yaşlıları sevebilir."

Onlara küçük bir gülümseme verdim. "Siz yaşlı değilsiniz," diye karşılık verdim. "Ve evet, hepinizden hoşlanıyorum."

İkisi de bana geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben de bu insanlara karşı bir sıcaklık hissettim. Hesap tablolarıma geri döndüm ve bugünün Lachlan için üretim sonuçları, onlar ise üzerinde çalıştıkları şeye geri döndüler.

Günün sonunda, ben Lachlan'ın ofisine doğru yürürken, Colin ve Lizzy eski tarz bir happy hour mekanına gitmek üzere yola çıkmışlardı.

"Seni beklememizi istemediğine emin misin?" Lizzy bir kez daha sordu.

Onlar asansörü tutarken, beklemelerini isteyeceğimi umarak, "Evet," diye kararlı bir şekilde cevap verdim. "Eğer gelmek istemezse, seninle orada buluşuruz. Ben oldukça

bu dondurmacıya kadar yürüyebilir."

"Öyle olduğunu biliyoruz," diye araya girdi Colin ve bir şeyler söylemek için ağzını açmış olan Lizzy'yi durdurdu.

Başımı salladım ve onları uğurladım. Bir dakika sonra Lachlan'ın ofis kapısını çaldım.

"Girin," diye derin sesi bana ulaştı ve içeri girdim.

Kâğıtları masasına bıraktım ve bana baktı. Oturduğumda beni gülümseyerek "Merhaba," diye selamladı.

"Merhaba," diye karşılık verdim.

Sandalyesine yaslandı ve beni izledi. Ne düşündüğünü merak ettim.

"Raporu okuyacak mısınız?" Dikkatli bakışları altında biraz gergin bir şekilde ona sordum. "Yoksa sana hızlıca bir yıkmak mı?"

"Bana hızlıca bir özet geç," diye cevap verdi. "Sesini duymak hoşuma gidiyor." Sıcaklığın göğsüme ve saç diplerime yayıldığını hissettim.

"Bu sabaha göre çok fazla bir değişiklik yok, üretim yüzde beş daha arttı."

Sesim hafifçe soluksuz çıkıyordu ve dilimi endişeyle dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Gözleri dudaklarıma kilitlenince nabzım hızlandı. Vücudumun daha önce hiç kimseye böyle tepki verdiğini deneyimlememiştim.

"Eve gitmeye hazır mıyız?" diye sordu ve sesinin birkaç kademe daha derinden geldiğine yemin edebilirdim.

Eve gideceğimizi mi söyledi? Zihnimin gerisinde merak ettim ve zihinsel olarak kendimi tokatlamak zorunda kaldım.

"Ah, ben de soracaktım," diye tereddütle başladım. "Colin, Lizzy ve kocasıyla bir tür happy hour için buluşacağım. Sen de gelmek ister misin?"

Lanet olsun, sanki ona çıkma teklif ediyormuşum gibi oldu.

Sözler zaten söylenmişti, bu yüzden onları yorumlamaya çalışmayacaktım. Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissettim. Birdenbire onun cevabını beklemekten rahatsızdı.

"Mary's Milk Bar adında bir yer," diye ekledim endişeyle.

"Daha önce oraya gittin mi?" diye sordu rahatça, yönetici koltuğuna yaslanarak.

"Evet, birkaç haftadır gidiyorum. Colin'le birlikte," diye cevap verdim. "Lizzy ve kocasıyla orada buluşuyoruz."

Ofis tekrar sessizleşti ve onun beni izlemesini izlerken sertçe yutkundum. Neden gergin hissettiğimden emin değildim. Gelip gelmemesi önemli değildi; her halükarda gidecektim.

"Elbette," dedi sonunda. "Ben de seninle geleceğim."

Kaşlarını çatıttım. Benimle gelmesini ben istemedim. Onunla gelmesini istedim.

Öyle değil mi? Bir fark var... Sanırım.

Dondurmacıya birlikte yürüdük, ikimiz de çok az konuştuk ama bizi gördüklerinde herkesin yüzündeki ifade şokun ötesindeydi. şaşkınlık.

"Lachlan geldi mi?" Lizzy'nin kocası Jack onun orada olduğunu çok iyi görmesine rağmen sordu.

"Sorun olup olmadığını sordum," diye hemen gerekçelendirdim.

Lizzy hemen, "Elbette sorun değil," diye cevap verdi. "Sadece senin soracağına inanmıyorduk ve onun gelmeyi kabul edeceğine daha da az inanıyorduk."

Yanımdaki Lachlan'a baktım ve gözlerimiz kilitlendi, onunki bir eğlence ışıltısıyla parlıyordu.

"Genelde asosyal misinizdir?" Kısık bir sesle sordum.

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi, sesinde hafif bir mizahla. "O zaman burada olmanıza neden bu kadar şaşırdılar?"

Colin onun yerine, "Çünkü Lachlan dondurmadan nefret eder," diye cevap verdi. "Ve onunla ilgili her şeyden. Çocukken bir keresinde onu fena halde hasta etmişti ve artık etrafında olmasını kaldıramıyor."

"Oh," bunun daha önce birinin başına geldiğini hiç duymamıştım. "Hastalanmayacaksın, değil mi? İstersen gidebiliriz."

"Kalmamızda bir sakınca yok," dedi ve oturabilmemiz için elini sırtıma koyarak beni öne doğru itti.

Colin'in gözlerinin yeğenin elinde olduğunu fark ettim ve otururken Lachlan'dan bir adım uzaklaştım.

"Merak etme," diye konuştu Lizzy. "Eve de dondurma yemiyor. En azından şimdiye kadar yemedi."

Sonra kaşlarını çatıttı, bana baktı ve "Dondurma sever misin?" diye sordu. Başımı salladım. "Hayır, dondurma sevmem."

"şuna bakar mısınız?" diye haykırdı Jack. "Siz ikiniz mükemmel bir eşleşmesiniz."

Ne dediğini anladığında gözlerini kaçırdı ve bu yaz öğleden sonrasının sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen yanaklarımın ısındığını hissettim.

Lizzy şakacı bir tavırla kocasının koluna vurarak onu azarladı. "Eve'i rahatsız ettin."

"Hayır, her şey yolunda," diye onu savundum. Oldukça rahatsız görünüyordu. "Garson çoktan geldi mi?" Dikkatini dağıtmaya çalışarak sordum.

Neyse ki garsonun zamanlaması mükemmeldi çünkü arkamdan geldi. Ben bir bardak suyla buzlu kahve sipariş ettim, Lachlan ise sade kahve istedi. Kahvesini her zaman sade içtiğini fark ettim.

Öğleden sonra keyifli geçti. Sohbet devam etti. Lachlan, Jack ve Colin sinek balıkçılığı hakkında konuşurken Lizzy ve ben yemek pişirmek hakkında konuştuk. Daha çok o konuştu, ben de sorular sordum. Yemek pişirmek hakkında çok az şey biliyordum ve o gün yakalanan taze balığı pişirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Oh, canım," diye haykırdı Lizzy. "Sana öğretmemiz gerekecek. Her İskoç balığa çıkar ve eve yeni tutulmuş balık getirdiğinde karısının onu temizlemesini ve akşam yemeği için pişirmesini bekler."

"Sorun değil," dedim ona. "Ben almayayım."

Colin güldü. "Lizzy, sanırım sana balık pişirmeyeceğini söylüyor."

"Ya da içini boşaltmak," diye ekledim.

"Aman Tanrım," derken biraz şaşkın görünüyordu. Bu kez kolunu sıvazlama ve beni rahatsız etmeyi bırakmasını söyleme sırası kocasıydı. "Bir koca bunu bekler."

"Bir İskoçla evlenmek istemeyebilir," dedi kocası, ben sudan bir yudum alırken ve neredeyse boğuluyordum.

Neden evlilik hakkında konuşuyorlar ki?

Yanlış akan suyu öksürdüğümde Lachlan sırtıma vurmaya devam etti.

"İkiniz de kesin şunu," diye imdadıma yetişti Colin. "Eve'i rahatsız ediyorsunuz. Böyle devam ederseniz gelecek hafta bizimle gelmeyecek."

Hâlâ konuşmadığım için sorun olmadığını belirtmek için başımı salladım ve o da ekledi, "Gördün mü, artık gelmeyeceğini söylüyor."

"Ah, canım," diye hemen özür diledi Lizzy. "Özür dilerim. Artık senin evlenmen hakkında konuşmayacağız. Sadece seni tavlamak istiyorum." Samimi görünüyordu ve konu başka biri olsaydı komik olurdu.

"Sorun yok," diye boğuk bir ses çıkardım, sesim öksürükten cızırdıyordu. "Bağlanmaya gerek yok," diye ekledim bir yudum su daha almaya çalışırken.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi Jack. "Bağlantıyı kontrol altına aldın." Ve derhal tekrar boğulmaya başladım.

"Tamam," diye hepsini durdurdu Lachlan. "Eve, eve gitmeye hazır mısın?" Hevesle başımı salladım. Genelde onlarla bu tür gezintiler çok daha keyifli olurdu. Vedalaştık ve Lachlan'ın eli sırtımda, onlara el sallayarak veda ettim. Lizzy bana göz kırptı ve kaşlarımı çattım.

Bu ne içindi? Merak ettim. Bunu bilerek mi yaptı?

Onları geride bıraktığımızda, Lachlan ve ben bir süre sessizce yürüdük.

"Genellikle daha keyifli olur," diye ekleyerek sessizliği böldüm, "Onlarla takılmaktan bahsediyorum."

Güldü. "Eminim öyledir. Sanırım seni evlendirmeye karar verdiler."

"Belki de artık küçük randevularına gelmemi istemiyorlar," dedim şakayla.

İkimiz de güldük ve kolunu bana dolayarak caddeden aşağıya, şehrin bizim tarafına doğru yürüdük.

"Lachlan," diye söze başladım, konuyu açmalı mıydım yoksa görmezden mi gelmeliydim emin değildim.

"Evet?"

"Colin amcandan gerçekten hoşlanıyorum," dedim ona. "Beni senin yanında görmekten hoşlanmadığını hissediyorum. Bu neyle ilgili?"

Lachlan gerçekten de kıkırdadı. "Senden çok hoşlanıyor ve seni koruyor. Seni yozlaştıracığımdan endişeleniyor. Bu yüzden beni senin etrafında görmekten hoşlanmıyor, tersi değil."

Yorumunu anlamamış olmama rağmen gülümsedim. "Anladığımdan emin değilim."

Şimdi evimin önündeydik ve yanağıma sıcak bir öpücük kondurmak için başını eğdi. "Niyetimin dürüst olduğundan emin olmak istiyor."

"Oh." Buna ne demeliyim? *Niyetin ne?*

"İyi akşamlar Eve," diye mırıldandı yanağıma karşı usulca. "Sabah görüşürüz."

Başımı salladım ve ben tam olarak ne demek istediğini merak ederek orada dururken apartmanına doğru uzaklaştı. Sabah ona sorup açıklığa kavuşturabileceğime karar vererek apartmanıma girdim ve bu hafta ilk kez, nasıl olup da dairesinde kaldığını merak ettim. Artık şehirde nadiren kaldığına dair yorumunu hatırladım.

CHAPTER NINE

F Cuma günü üretim raporlarını gözden geçirdikten sonra Lachlan ve ben işten ayrılmak üzere toparlandık. Hava çok güzeldi, çok sıcak değildi ama soğuk da değildi. İkisi de. Sessizce bir blok yürüdük, eli sırtımın küçük kısmında duruyordu. Hafta sonu olduğu için pişmanlık duydum çünkü onu pazartesiye kadar göremeyecektim ki bu çok saçmaydı. Lachlan'ı bir haftadan daha kısa bir süredir tanıyordum ama o bir hafta içinde onunla hoşnutluk, neredeyse mutluluk dolu anlar yaşadım. Bu, son on aydan sonra asla yaşayamayacağımı düşündüğüm bir şeydi.

Onda beni rahatlatan bir şey vardı. Hafta boyunca, Hunter ve Lachlan'ın benzerliklerine dair düşünceler aklımdan uçup gitti. Şimdi Lachlan'a baktığımda görebildiğim tek erkek oydu.

Lachlan güçlü, sakin ve yumuşak başlıydı. Bazen bakışlarında sıcak bir yoğunluk görsem de, vücudum bunu hoş karşılıyor gibiydi. Her şeyiyle, ki bu akıl almaz bir şeydi. Bir hafta içinde hem sessiz yürüyüşlerimizden hem de sohbetlerimizden hoşlanmaya başlamıştım.

"Bu akşam farklı bir restoran denemek ister misin?" Sesi beni irkiltti ve vücudumun sıçradığını hissetmiş olmalı. "Oha," diye ekledi gülümseyerek. "Seni korkuttum mu?"

Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Hayır, hayır," diye çabucak onu ikna etmeye çalıştım. "Sadece uzayda kayboldum." "O uzayda yiyecek var mıydı?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Çünkü ben çok açım. bir kurt."

"Bu akşam farklı bir restoran denemek ister misin?"

"Herhalde aynı manzaradan sıkılmışsınızdır diye düşündüm," diye önerdi.

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Ama yeni bir şeyler denemek istersen, benim için de sorun değil."

Birlikte yediğimiz yemeklerden hoşlanıyordum ama sanki çıkıyormuşuz gibi bir izlenim veriyordu. Çıkıyor olmamıza rağmen. Akşam yemeklerini dönüşümlü olarak ödemeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Sonuç olarak, aramızda garip bir şeyler vardı ama ben bunu umursamıyordum. Aksine, bundan çok keyif alıyordum.

"Tamam o zaman, sevgilim," dedi Lachlan. "Aynı restoranda yemek yiyeceğiz."

Kıkırdadım. "Kolunu bükmemeye izin verme," diye şaka yaptım. "Bana en sevdiğin restoran olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, öyle," diye onayladı. "Sadece seni aynı menüyle yormak istemiyorum, sonra benimle orada yemek yemeyi reddedersin."

"Benim için sorun değil," dedim ona. "Besleyici olduğu sürece hiçbir zaman yemekten hoşlanmadım."

"Bu restoranda yemek yiylene kadar," diye gözlemledi. "Şimdi en azından bir kısmından hoşlandığını düşünüyorum."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

Her zamanki yerimize oturduk ve bu masayı sadece Lachlan için mi açık tuttuklarını merak ettim. Şehrin ve nehrin en güzel manzarasına sahipti.

İkimiz için de meze ve ana yemek siparişi verdi. Ona sürekli beni şaşırtmasını söylüyordum, bu yüzden artık bana sorma zahmetine bile girmedi ve sadece seveceğimi düşündüğü şeyi seçti. Menüyü okuyamadığım için bu benim için gayet iyiydi. Ve her zaman doğru yemeği seçti.

Ben bir bardak maden suyumun tadını çıkarırken o bir bardak viski içti. Daha iyi hissediyordum, muhtemelen bebeğimi kaybettiğimden beri en iyisiydim. Aklımı oraya götürmek istemediğim için kaşlarımı çattım. Nehre ve güzel manzaraya odaklandım.

Ben manzarayı seyretmeye devam ederken Lachlan garsonla Galce konuşuyordu. Rıhtım boyunca yürüyen bir adam fark ettim ve gözüme çarptı. Üzgün ve kaybolmuş görünüyordu ve gözümü ondan alamadım. Nehri hayranlıkla seyrediyormuş gibi kıyının kenarında duruyordu.

Bir adım daha yaklaştı, neredeyse kıyının kenarında sallanıyordu ve ben dik oturdum. Alnının çizgileri boyunca yavaşça süzülen çaresizlik ifadesini ve sanki tüm cevaplar ondaymış gibi gözlerinin çılgınca önündeki suyu arayışını tanıyabiliyordum. Bir zamanlar ben de aynı bakışa sahiptim, elimde ağır bıçağı tutarken ve bileklerime getirip o kesikleri yapmadan önce ışığın metalde parlamasını izlerken.

Bakışlarımı ayıramıyordum. O baktı, baktı ve nefesim gittikçe ağırlaştı.

"Eve," diye sordu Lachlan ama bakışlarımı ayıramadım. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

Adamdan bir an bile gözümü ayırırsam nehre düşmesinden korkuyordum. Aramızda metrelerce mesafe olmasına rağmen o adamdaki umutsuzluğu neredeyse hissedebiliyordum. Duruşunda, her adımında, tavrında.

"Şu adam," diye başladım ama ne diyeceğimi bilemedim.

Lachlan arkasına bakmak için başını çevirdi ve aynı anda Figür suya atladı, vücudu suyun altında kayboldu ve akıntı onu nehrin aşağısına doğru hızla sürükledi.

Bağırان sesler duydum ama her şey kilometrelerce uzakta gibiydi. Bir an önce adamın durduğu yere trans halinde baktım. Kendi girişimimin görüntüleri zihnime sızdı.

Bıçak bileklerimin etini keserken acı verici bir an olması gereken şey, içimdeki uyuşukluk tarafından köreltilmiş gibi hissettirdi. Ve ben Kendimi ılık su banyosuna bıraktığımda, haftalardır ilk kez, yakında oğluma kavuşacağımı bilerek bir nebze olsun rahatladığımı hissettim. Ancak o huzurlu uykuya daldığımda, zihnim bir anda Kız kardeşimin çığlıkları ve hayatımı kurtarmak için acele eden sağlık görevlilerinin telaşı.

Vücudumda titremeler hissettim. Titrememi yatıştırmak umuduyla derin nefes alıp vermeye çalıştım ama daha da kötüleştii.

Lachlan'ın vücudunun ve sıcaklığının beni sardığını hissettim ama bakışlarım aynı noktaya kilitlenmişti. Bir aşağı bir yukarı koşuşturan polis memurları ve bir ambulans vardı ama hiçbirii kayda geçmiyordu.

"Eve," fısıltısı kulağımdaydı. "Bana bak."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başımı pencereden kendisine doğru çevirdi. Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı.

"Nefes al," diye emretti. "Doğru, nefes al, nefesini bırak."

Birkaç kez dediğini yaptım ve zorlukla yutkundum. Gözlerine odaklandım, o çelik grisi gözlerin beni topraklamasına ihtiyacım vardı.

"İyi gidiyorsun," diye övdü. "Nefes almaya devam et."

Garsona bir şeyler söylemek için bir anlığına gözlerini kaçırdı ve tekrar bana odaklandı. Birkaç dakika sonra kalp atışlarım ve zihinsel durumum biraz normale dönmüştü, en azından görünüş olarak. Yüzümü sıcak avuçlarının içinde tuttu.

Garson geri geldi ve Lachlan beni vücuduna çekti.

"Hadi," diyerek beni yanına sardı ve restorandan dışarı çıkardı. "Benim evimde yeriz."

Beynim oraya nasıl gittiğimizi bile kaydetmemiş olmasına rağmen çabucak onun evindeydik. Beni koltuğuna oturttu ve yemek için her şeyi toplarken gözünü benden ayırmadı.

Zihnimi kapatmaya ve az önce tanık olduğum şeyi düşünmemeye çalıştım. Adamın nehre düşen cesedi kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya devam etti.

Bu gece tanık olduklarım ve kendi canıma kıymaya teşebbüs ettiğim o meşum gecenin görüntüleri birbirine karıştı. Şu anda bile ne düşündüğümü tam olarak kestiremiyordum. Nasıl hissettiğimi biliyordum; umutsuzluk, acı, kayıp ve çaresizliğin kara deliğinde boğuluyordum. Bu beni içten içe parçalıyordu ve ben acıya daha fazla dayanamadım. Bir sonraki bilinçli düşüncem hastanede uyandığım, Elise'in ağlamaklı yüzü, parmaklarımın üzerindeki eli ve Brandon'ın onu tuttuğu oldu.

Bu görüntüleri kapatmaya ve çevreme odaklanmaya çalıştım, onun dairesinde olduğumuzu fark ettim.

"Burası güzel bir yer," diye mırıldandım.

"Beğendiğine sevindim," sesi sakinleştiriciydi. "Aç mısın?" "Şu anda değil." Ayağa kalktım ve yavaşça dairesinin etrafında yürüdüm.

"Burası bir apartman dairesi değil," dedim ona, Lachlan'a ve etrafımdaki boşluğa odaklanarak. Geçmişe ve az önce tanık olduklarımıza takılıp kalmamak çok zordu. Suya düşen adamın görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. "Sanırım burası bir çatı katı olarak sınıflandırılabilir."

"Hoşuna gittiği sürece, adını ne istersen koyabilirsin," diye yanıtladı.

Ona baktım ve gözlerinin yaralı bir hayvan gibi dikkatle beni izlediğini fark ettim.

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Bunu beklemiyordum..." "Özre gerek yok," diye cevap verdi. "Bu çok zordu."

Başımı salladım ve gözlerim dairesindeki tüm küçük eşyaları tarayarak ondan uzaklaştım. Evin ortasında dururken kendimi kaybolmuş ve derinden sarsılmış hissettim.

"Bana çok yakın birini kaybettim... intihar etti," sözleri bir fısıltı kadar alçaktı ama başımı ona doğru çevirdim. Kıpırdamadan durdum, bir sonraki sözlerini bekledim, hareket edersem başka bir şey söylemeyeceğinden korkuyordum. "Onu kurtaramadım. Bunu atlatmak çok zor."

Kendi girişimimi düşündüm. Ben de aynısını yapmış ve neredeyse başarmıştım; kız kardeşime, kocasına ve üvey babama acı çektirmiştim. Belki anneme de... Bunu ona yapmış olsam bile umurumda olacağından emin değildim. O bana daha kötüsünü yaptı.

Lachlan gelip tam önümde durdu ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Ondan yayılan sıcaklığı bir çölün yağmuru emdiği gibi emdim.

"Bazen kayıp ve çaresizlik bizi kötü kararlar almaya iter," sesim alçaktı ve hafifçe titriyordu. "Acıyı sona erdirmek için iyi bir yol değil ama

O an, akıl ve mantık orada değildir." Sessizlik uzadı ve sonraki sözlerim beni ondan daha çok şoke etti. "Ben de o yollardan geçtim ve o anda hayatıma son vermenin tek seçenek olduğunu düşündüm. Bu mantıklı değil, biliyorum."

Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, sanki göğsümden ağır bir yük kalkmış gibi hafiflemiş hissettim. Başka bir şey söylemeden bana daha sıkı sarıldı ve orada öylece durduk, oturma odasında sadece ikimiz vardık, diğer her şey unutulmuştu.

Kendini nehre atan adamın ve benim kendi yaşam girişimimin görüntüleri zihnimde yanıp sönerken ağlamak istedim... kız kardeşim beni hayata döndürdüğü için yeterince şanslı olduğuma, hayatın adil olmadığına, adamın o kadar acı çektiğine ve hayatına son verdiğine ağladım. Lachlan'a yaslandım ve kollarımı beline dolayarak onun gücünü içime çektim. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum ve istediğim köklü bir ağaç gibi hissettirdi.

Uzun bir süre öylece durduktan sonra usulca, "Yemek yemeyi deneyelim," diye önerdi. Göğsüne doğru başımı salladığımda hareket etmiyordu.

Sonunda ikimiz de hareket ettik ve yemek için masaya oturduk. Her şeyden sonra ikimizin de pek iştahı yoktu ama birkaç ısırığı zorladık. Yemekten sonra film izlememizi önerdi.

Kabul ettim, henüz eve gitmeye hazır değildim. Kanepeye oturduk ve ironik bir şekilde *Braveheart* başladı.

"Bu İskoçya ve İngiltere'nin savaşı hakkında bir film değil mi?" diye sordum. Omuzlarını silkti. "Evet, ama ben hiç izlemedim." Ona şok olmuş bir bakış attım. "Ciddi misin?"

Bakışları bana tamamen ciddi olduğunu söylüyordu.

"Peki," dedim ona. "Açık bıraksan iyi olur. Görmelisin."

Gecenin geri kalanını kanepede *Braveheart*'ı izleyerek geçirdik. Düşüncelerimin meraklanmasına izin vermek yerine filme ve kanepede yanımda oturan Lachlan'a odaklanmaya çalıştım.

Neredeyse filmin sonuna gelmiştik ve dışarısı karanlıktı.

"Geceyi burada geçir," diye önerdi, ancak bu neredeyse bir açıklama gibi geldi.

"Hayır, yapamam," dedim ona.

"Neden olmasın?" diye sordu. "Burada olduğumu bile anlamayacaksınız."

"Evet, yapacağım," diye iddia ettim. Lachlan McLaren'ı fark etmemem mümkün değildi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

İleri geri konuştuktan sonra sonunda beni ikna edemeyeceğini anladı.

"Bana numaranı ver," dedi ve ben kaşlarımı çatarak ona baktım. Sonra ekledi, "Lütfen."

Ona verdim. İçinin rahat etmesi için buna ihtiyacı varsa, en azından bunu yapabilirdim.

"Lachlan," diye başladım, yeni projenin üretimiyle ilgili güncellemelere ihtiyacı olduğunu hatırlayarak. "Hafta sonu için hangi bilgilere ihtiyacın var?

üretimle ilgili olarak? Aynısından mı? Ofise gidiyorum, size e-posta ile gönderebilirim ya da sizi arayabilirim."

Yüzünden rahatlama ve başka bir şey geçti. "Ben işe gidiyorum Yarın ve Pazar günü de." diye cevap verdi. "Ofisimde görüşebiliriz."

Başımı salladım ve "Aynı saatte mi geleyim yoksa uyuyayım mı?" diye sordu.

İlk kez birlikte işe gitmek üzere buluşmak için tam olarak ne zaman buluşacaklarına dair planlar yapıyordu.

"Aynı anda," diye cevap verdim.

O gece uyumak zordu ve sonunda uyuduğumda eski kabuslar beni rahatsız etti.

CHAPTER TEN

T

Hafta sonu bir bulanıklık içinde geçti. Neredeyse hiç uyumadım, Cuma günü yaşadığım olay aklımdan çıkmıyordu ama bu konuda çok fazla düşünmeyi reddediyordum. Cumartesi sabahı Lachlan benimle buluştuğunda, gözleri

Sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi. Bazen bana öyle baktığında, benim bildiğimden daha fazlasını görüp görmediğini merak ederdim.

Kahve içmek için durduk, bana duble espresso aldı ve boş ofis binasına doğru devam ettik.

Tüm hafta sonu çalıştık ve günlük programımız hafta içi olduğu gibi devam etti. Çalıştık, birlikte öğle yemeği yedik ve sonra birlikte akşam yemeği yedik. O hafta sonu ve sonraki hafta boyunca akşam yemeğini farklı bir restoranda yedik.

Sonraki hafta da aynı hızla geçti. Yine bir Cuma günü geldi çattı. "Hazır mısın?" Lachlan'ın sorusu beni ürküttü. Başımı kaldırıp Onu ofisimin kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, o yoğun gri gözleriyle beni izlerken görmek için elektronik tablo.

Fırtına gibi, diye düşündüm kendi kendime.

Beni endişeli, gergin, heyecanlı hissettiriyordu ve bedenim her zaman onun yakınlığına tepki veriyordu. Fiziksel olarak bana yakın olması bile gerekmiyordu ama yine de onun etrafında uyanıyordum. Bu beni hem sakinleştiriyor hem de ödümü koparıyordu.

"Ama daha öğle yemeği vakti bile gelmedi," diye itiraz ettim.

"Evinize uğrayıp hafta sonu için kıyafetlerinizi almamız gerekiyor," diye akıl yürüttü.

Kaşlarımı çatarak, onu doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamadan, "Neden?" diye sordum.

"Yıllık partimize gelmeyi kabul ettin. Parti Cuma'dan Pazartesi'ye kadar sürecek. Bütün hafta sonu kalacaksın."

Bana bunu daha önce söylemiş gibi konuştu ama söylemediğinden emindim. Bilgi eksikliğini belirtip belirtmemeyi tartıştım. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Yapacak bir şeyim yok gibiydi. Çantamı alıp ona katıldım ve yolu göstermesini bekledim.

"Colin'i kontrol etmen mi gerekiyor?" diye sordu. "Colin bir gün izin aldı," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Sadece başını salladı ve asansöre doğru yürürken elini sırtımın küçük kısmına koydu. Acaba eli gerçekten o kadar sıcak mıydı yoksa benim tenim mi çok soğuktu?

Birkaç dakika içinde yeraltı garajındaydık ve bana Land Rover Destroyer'ını gösterdi. Sessizce sürdü ve beş dakika içinde dairemdeydik. Arabasını binanın önünde bırakmış.

"Bu güvenli mi?" Ona aracını çekip çekmeyeceklerini merak ettiğimi sordum.

"Her şey yoluna girecek," diye beni temin etti. "Uzun sürmeyecek." "Tamam."

Daireme girdik ve merakla etrafa baktığımı fark ettim. Nasıl gördüğünü merak ederek gözlerini dairemde gezdirdim. Mobilyalar güzel ama sadeydi. Daire açık bir kat planıyla makul büyüklükteydi ama onunla birlikte çok küçük görünüyordu. Evde hiç eşya yoktu.

Etrafta resimler, genellikle bir evi kişisel kılan kişisel takılar yoktu. İçinde bir insanın yaşadığını gösteren tek eşya, kız kardeşimin bana uzun zaman önce aldığı üniversite kahve kupamdı. Üzerinde

Daktilolar ve üzerinde iki kelime yazan kitaplar, *Eve yazıyor*.

Lachlan küçük bir gülümsemeyle bardağı aldı. "Güzel kupa."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Kız kardeşimin üniversiteye gitmeden önceki hediyesi."

Elise ziyarete geldiğinden beri bu kupayı bilerek mi getirdiğini merak ediyordum. Bu konuda hiç yorum yapmadı, sadece dolabıma bıraktı ve ben de kullanmaya başladım. Patlamadan sonra sahip olduğum tek şey buydu. Kupa, kolyem ve ben.

"Hemen gidip birkaç eşyayı toplayayım," dedim, sesim hafifçe titriyordu; anılardan mı yoksa Lachlan'ın dairemde olmasından kaynaklanan gerginlikten mi, emin değildim.

Beş dakika içinde hazırdım, kendimi bu hafta sonu için hazırlıksız paketlenmiş gibi hissediyordum. Sadece günübirlik bir ziyaret olduğunu düşünmüştüm ama artık bir hafta sonu ziyaretiydi.

Sorduğumda, Lachlan bana sadece "Endişelenme. Sahip olmadığın ya da ihtiyacın olan her şeyi zamanında getireceğiz. Hazırda bekleyen adamlarımız var."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sadece başımı salladım ve devam ettim.

"Parti ne için?" Dairemden çıkıp merdivenlerden inerken ona sordum.

"Bu McLaren'in geleneksel yıllık hafta sonu partisi," diye açıkladı.

"Yüzyıllardır devam ediyor."

Çantamı arka koltuğa koydu, yolcu tarafına geçmeme yardım etti ve yola koyulduk.

OceanofPDF.com

CHAPTER ELEVEN

Tiki saat sonra ve etkileyici bir sürüşle İskoçya'nın kırsalında, güzel bir baronluk kalesi göründü.

"Vay canına," diye mırıldandım etkilenmiş bir şekilde. "Ne kadar güzel bir kale." Gözlerini yola dikmiş olan Lachlan'a dönüp baktım. "Burası bir müze mi?"

"Hayır," diye basitçe cevap verdi. "Burası bir ev. Kaldığımız yer orası." "Ah." Ainslee'nin parti hakkında ne söylediğini hatırlayamıyordum. Düşündüm ki kutlamanın Lachlan'ın evinde olduğunu belirtti.

Kale, yaylalara ve bir nehre bakan yüksek, küçük bir tepenin üzerindeydi.

Lachlan sanki düşüncelerimi okumuş gibi nehri işaret etti. "Bu Teith Nehri ve kalenin karşı tarafında Ben Ledi'ye ve Yaylalara bakan bir manzara var."

Dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçtı, ses neredeyse unutulmuştu. Lachlan'ın etrafında kahkahalar giderek artıyordu. Herhangi bir şeyden, özellikle de etrafımdaki doğadan dehşete düştüğümü hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Lachlan'ın gri gözleri Neye güldüğümü merak ediyor olmalıydı.

"Burası mükemmel bir yer," dedim ona küçük bir gülümsemeyle, garip tepkimi açıklamaya çalışarak. "Tam olarak bir kitaba koyacağım çevre."

"Beğendiğine sevindim."

Başımı salladım, pencereden dışarı bakarak her şeyi içime çekmeye çalıştım. Arazi genişti; üç tarafında dönümlerce ağaç, çit ve tepe, bir tarafında da Teith Nehri vardı.

"Teith" diye mırıldandım kendi kendime, ismi dudaklarımda test ederken. "Bu ismi sevdim."

"Sessiz ve hoş su anlamına geliyor," diye yorumladı. "Bana seni hatırlatıyor."

Şaşkınlıkla ona baktım ama bir şey söylemedim. Kendime pek hoş diyemem.

Yaklaştıkça kale daha da büyüdü ve kısa süre sonra büyük kapının önünde durdu.

Destroyer'ından indik ve ben Highlands'in geniş açık manzarasına döndüm. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sonsuza kadar burada kalabilir ve mutlu bir şekilde ölebilirim, diye düşündüm kendi kendime.

Mutluluğun bir daha lügatıma gireceğini sanmıyordum ama bu dingin ve huzurlu manzarayı görmek bana tam da bunu hissettirdi.

Kalenin kapısı açıldı ve yaşlı bir beyefendi bizi karşıladı. "Hoş geldiniz," diye bizi selamladı. "Sizi tekrar görmek güzel, Efendi Lachlan."

"Demek burası senin yerin?" Daha önceki düşüncelerimi teyit etmek için sordum. "Evet." Cevabı basitti. Tanıdığım pek çok insan, eğer Bu mülk gibi büyümlü bir şeye sahiptiler.

Colin geniş bir gülümsemeyle yaşlı beyefendinin arkasında belirdi.

"İşte buradasın," diyerek yanıma geldi ve sanki beni tüm hayatım boyunca tanıyormuş gibi sarıldı. "Yolculuğun nasıldı?"

"Güzel," diye mırıldandım, beceriksizce sarılmaya karşılık vermeye çalışarak.

Lachlan'a döndü. "Konuklar çoktan gelmeye başladı ve bahçedeler."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Lachlan.

Üzerimdeki basit kot pantolona ve çeyrek kollu beyaz gömleğe baktım, sonra da takım elbise giymiş olan Colin'e döndüm. Yanıma sadece basit bir elbise almıştım ama bir takım elbiseyle kıyaslanamazdı. Muhtemelen bu etkinlik hakkında daha fazla soru sormalıyım.

Ainslee'nin mutlu çılgılığı bize ulaştı ve kıyafet kurallarıyla ilgili tüm düşüncelerimi durdurdu. Gözlerine neredeyse mükemmel bir şekilde uyan güzel bir mavi elbise giymiş olarak bize doğru koştuğunu gördüm.

"Geldin!" En iyi arkadaşımız gibi bana sarıldı. Yine garip hissederek sırtını sıvazladım ve Colin ile Lachlan'a dönüp baktım.

"O her zaman böyledir," diye açıkladı Lachlan.

Geri çekildi ve ekledi, "Sadece hoşlandığım insanlarla." Yüzünde geniş ve mutlu bir gülümseme vardı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye iltifat ettim.

"İlk fark eden siz oldunuz," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim. Lachlan'ın talimatları doğrultusunda sizin için birkaç elbise getirttim."

Yüzümde bir şaşkınlıkla ikisinin arasına baktım, ama başka bir şey söyleyemeden beni büyük bir mermer merdivene doğru çekti.

Colin arkamdan "İyi şanslar," diye bağırdı ve güldü.

Kalenin tüm güzelliğini özümsemeye çalıştım, etrafıma bakındım. Antika tablolar ve mobilyalar, ama Ainslee neredeyse hızlı adımlarla yürüyordu. "Şatonun aile kanadındasınız," dedi bana gülümseyerek. "Senin

odalar Lachlan'ın odalarının yanında ve bir bağlantı kapısı var."

Bana göz kırptı ve ben de bolca kızardım. Acaba tüm İskoçlar akıllarından geçenleri söylerken filtrelerden mi yoksundu? Coşkusu bulaşıcıydı ama bunu ona asla söylemezdim. Ben de yeni tanıştığım birine patronuyla ortak bir odası olduğunu kesinlikle söylemem.

Benim diye işaret ettiği odalara girdik ve etrafımdaki mobilyaların lüks ve eski güzelliği karşısında dehşete kapıldım.

"Bu sadece..." Gözlerim sağa sola dalarak her şeyi anlamaya çalışıyordu. "Biliyorum," diye kabul etti ve beni çekti. "Gel balkona bak."

Kapıyı açtı ve manzara nefes kesiciydi. Yaylaların ve nehrin açık manzarası kilometrelerce uzanıyordu. Gözlerimin görebildiği en uzak noktada, cennet ve dünya buluşmuş gibiydi.

"Beğendin mi?" diye sordu, beni gözlemleyerek.

Derin bir nefes aldım, temiz hava ciğerlerime girdi.

"Çok fazla," diye mırıldandım, etrafımdaki güzel doğa karşısında hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Huzur verici, değil mi?" Lachlan'ın derin sesi bana ulaştı ve

başımı ona doğru çevirdim. Bu balkonun ne kadar geniş olduğunu özlemiştim ve görünüşe göre onun odasını benimkine bağlıyordu.

Ainslee, "Tüm bu odalar eskiden kalenin karı kocası içindi," diye açıkladı. "Bu yüzden balkon bu kadar uzun."

"Hmmm," cevabımın ne olması gerektiğinden emin değildim.

Devam etti. "Ama sizin yatak odanızdan onun odasına geçmek için başka bir bağlantı kapısı daha var." Ne ben ne de Lachlan yorum yapmayınca

"Böylece gece odasına girmek için balkona çıkmak zorunda kalmazsınız" diye ekledi.

Başımı salladım. Gerçekten hiç filtresi yoktu.

"Tamam, tamam," diye ekledi teslimiyetle. "Çok fazla bilgi var, değil mi?" Başımı sallayarak kabul ettim.

"Tamam, hadi seni giydirelim. Umarım senin için seçtiğim her şeyi beğenirsin." Arkasından Lachlan'a baktı. "Sen de acele etsen iyi olur. Misafirlerin bekliyor."

"Bütün gün ve gece bekleyebilirler, umurumda değil," diye cevap verdi, gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

Beni izlerken dünyadaki tek kadın benmişim gibi hissettiriyor.

Yardım edemedim ama hoşuma gitti. Bakışlarının üzerimde yarattığı baskıyı hissetmek hoşuma gidiyordu. Arzu edildiğimi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu, Hunter ölmeden önce bile. Son birkaç haftadır, uzun süre hissiz kaldıktan sonra yeniden canlı hissetmeye başlamıştım. Lachlan McLaren beni ışığa çeken en büyük nedendi. Bedenim ve ruhum onun etrafında canlandı.

Oğlumu düşündüğümde içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Oğlum ölmüşken kendimi bu kadar canlı hissetmek ihanet gibi geliyordu. Ainslee balkon kapısını kapatarak Lachlan'ı görüş alanımdan çıkardı ve ben de suçluluk duygumun kapısını kapatmaya çalıştım.

İKİ SAAT SONRA, Ainslee nihayet görünüşümden memnundu. Öte yandan ben çok yorgundum. Sabrım tükenmek üzereydi ama üstesinden geldim. Tırnaklarımı boyadı, saçlarımı taradı ve bana birden fazla elbise denetti. İtiraz ettiğim tek zaman makyaj zamanıydı. Sadece minimum miktarda makyaj için ısrar ettim. Sonunda göz farı ve rujda anlaştık.

"Voila," diye haykırdı, yaptığı işten memnun bir şekilde.

Ayağa kalktım ve yatak odasının karşı tarafında, büyük boy yatağın tam karşısındaki büyük şoval aynaya yaklaştım. Bir ayna için garip bir yer olduğunu düşündüm ama belki de o zamandan beri oradaydı. kale inşa edildi ve orada kaldı.

Yansıyama baktım. Ainslee harika bir iş çıkarmıştı. Makyaj yaparken en iyi özelliklerimi ortaya çıkarmıştı. Hacimli koyu renk saçlarım zengin dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülürken, koyu kahverengi gözlerim gün batımı kırmızısı renklerle yumuşak bir şekilde gölgelendirilmiş ve dudaklarım fildişi tenim ve koyu renk saçlarımla tezat oluşturacak şekilde kızıl ile cezbedilmişti.

Kendimi güzel, kırılğan bir yabancı gibi hissediyordum. Straplez, uzun elbise vücudumun etrafında kıvrılıyordu. Bir eldiven gibi üzerime oturmuştu ve sadece bir adım attığımda ortaya çıkan uyumlu yüksek topuklu ayakkabılar da öyle. Elbisenin kızıl gül rengi tenimi ve saçlarımı tamamlıyordu. Karşılaştırma karşısında kaşlarımı çattım.

Bebeğimi ve kocamı soğuk toprağa indirirken elimde son kez tuttuğum kırmızı g llerin hatırasıyla.

En azından bu anılar yüzünden ruhsal bir çöküntü yaşamıyorum.
Kendimi bir arada tuttuğum için kendime küçük bir  vg .

Anıları bir kenara iterek aynadaki tanımadığım kadına bir kez daha baktım. Ainslee saçlarını ipeksi kalınlıkta taradı. dalgalar ve aşağı bıraktı. Taktığım tek takı sol elimdeki kelebek yüzük ve üzerinde alyanslarımın asılı olduğu kolyemdi. Ainslee yüzüğün McLaren mücevheri olduğunu ve elbiseyle uyumlu olduğunu söyledi. Ben takmadım. Nasıl olduğunu anlamadım ama kaybetmemek için not aldım.

"şimdi gidip herkesin ağzını açık bırakalım," diye haykırdı gözlerinde mutlu bir parıltıyla. "Lachlan'inkilerin hepsi senin üzerinde olacak."

Yorum yaparken en azından biraz itidalli olmalı!

OceanofPDF.com

CHAPTER TWELVE

Ainslee ve ben, büyük bahçelere, muhteşem nehre ve yeşil Yaylalara bakan büyük terasta tüm hızıyla devam eden bahçe partisine girdik. Etrafta dolaşan en az yüz kişi vardı. muazzam arka bahçenin ve kalenin doğu ve batısında yer alan çeşitli bahçelerin üzerinde.

Büyük toplantılardan ve yabancıların gelmesinden her zamanki tedirginliğimi hissettim.

Ben.

"Eve ve Ainslee" Colin'in mutlulukla tezahürat yaptığını duydum ve onu fark ettim.

bize doğru geldi. "Şu halinize bakın. Çok güzel, bir hayal!"

Kolunda yaşlı bir kadınla genişçe gülümsüyordu. Evli olduğunu söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Onu iki aydan biraz fazla bir süredir tanıyordum ve hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Tekrar merhaba Colin Amca." Ainslee gülümseyerek karşılık verdi.

"Eve, bu benim annem Margaret."

Ainslee annesine hiç benzemiyordu. Annesi daha kısa, daha tombul ve sarışındı. Yine de güzel gözleri vardı, bu yüzden ondan hemen hoşlandım.

"Memnun oldum," diyerek elimi uzattım ve o da elimi tuttu.

"Sen de canım," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. "Senin hakkında çok şey duydum. Kardeşim Colin sana bayılıyor."

İltifat karşısında kızardım. "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye mırıldandım gururla. Gerçi bu doğruydü; tanıştığımız andan itibaren ondan hoşlanmıştım.

Etrafıma bakındım ve Lachlan'ın bir grup adamla birlikte olduğunu fark ettim. Uzun sarı saçlı, zayıf bir kadın onun koluna tutunmuştu. Yüzünü göremiyordum, sırtı bana dönüktü ama onun için kimsenin önemli

olmadığı açıktı.

Lachlan. Biraz daha yaklaşırsa, onun üstüne çıkacaktı. Böyle bir sahneyi görmekten duyduğum rahatsızlıkla kaşlarımı çattım.

Kadın ona bir şey söylemiş olmalı çünkü adam kaşlarını çatarak ona baktı. Ve sonra beni fark etti.

Sanki etrafımızda kimse yokmuş gibi zaman durdu. Eğer bu konuda herhangi bir endişem olsaydı

Göründüğüm gibi, hepsi kayboldu. Gözleri benim tadımı çıkarıyordu ve vücudum buna bayılıyordu. Lachlan McLaren'la tanıştığımдан beri vücudum sadece ona odaklanmış gibiydi. Sadece bakışları bile bana bunu yapabiliyorsa, vücudunun neler getireceğini merak ediyordum.

Uzun zamandır hissettiğim derin umutsuzluk onunla tanıştığımда ortadan kalkmaya başladı ve bana getirdiği ışığı istedim. Bir çiçeğin hayatta kalmak için ışığa ihtiyacı olduğu gibi benim de ona ihtiyacım vardı.

Hiç şüphesiz Lachlan McLaren'ın beni istediğini ve gözünü bana diktiğini biliyordum. Ve yine şüphesiz biliyordum ki, hayatta her zaman istediğini elde ederdi. Onu sadece iki haftadır tanıyorum ama hayatım üzerine bahse girerim.

Güçlü adımlarıyla bana doğru yürürken kolundaki kadın tamamen unutulmuş ve geride bırakılmıştı.

"Eve," sesi derindi ve gri bakışları üzerimdeydi.

"Çok güzel görünüyor," diye konuştu Margaret teyzesi. "Öyle değil mi, yeğenim?"

"Çarpıcı," diye kabul etti.

"Ainslee ne yaptığını biliyor," diye mırıldandım, bolca kızararak. Yanaklarım muhtemelen elbiseme uyuyordu artık.

Bu kez Ainslee konuştu. "Lachlan, neden Eve'i göstermiyorsun?" "Bana göz kırparak önerdi. Mutlu bir gülümsemeye engel olamadım. Colin ve Ainslee aynı anda derin bir nefes aldılar.

"Ne?" Endişeyle sordum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir şey," diye mırıldandı. "Sadece gülümsediğinizde çok güzel oluyorsunuz."

"Oh," diye kekeledim, böyle bir cevap beklemiyordum. "Teşekkürler, sanırım."

Colin, Lachlan'a Galce bir şeyler söyledi, bu da Ainslee ve annesinin hafif bir tepki vermesine neden oldu ve ben de ne olduğunu merak ettim. Lachlan başını salladı ve elimi tutarak beni hafifçe dürttü.

Tekrar Ainslee'ye baktım ve "Birazdan görüşürüz" diye mırıldandım. Gözlerinde tam olarak açıklayamadığım bir bakışla gülümsedi.

Bahçede yürürken önce Lachlan konuştu. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," demekten kendimi alamadım ama biraz gururlandım. "Takım elbisenin içinde sen de iyi görünüyorsun."

Ona iltifat ederken kızardım. Bunu duymaktan hoşlandığını teyit edercesine elini hafifçe sıkarak beni cesaretlendirdi.

"Amcan Galce ne dedi?" Ainslee ve annesinin tepkisini hatırlayarak merakla sordum.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sana iyi bakmamı yoksa bunu bana ödeteceğini söyledi."

Bunun Ainslee ve annesinde neden bir tepkiye neden olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ama başka bir şey sormadım.

Beni gezdirdi ve konuşmak için durduğu her kişiyle tanıştırdı. Tüm bu süre boyunca elimi hiç bırakmadı ve sıcaklığı vücuduma yayıldı, sakinliği ruhuma işledi, hislerimi yatıştırdı.

Elim hala onun elinde, terasta durduk, etrafımız diğer yaşlı çiftlerle çevriliydi, herkes rahatlamış ve sohbet ediyordu. Lizzy ve Jack de oradaydı. Lachlan beni tüm konuşmalara dahil etti ve büyük sosyal ortamlardan hiç hoşlanmadığım için minnettardım. Düşünceli bir ev sahibiydi.

Birkaç çift sohbetlerimizi sürdürdü ve bana yöneltilen soruları yanıtladım, ancak bunun dışında hepsini gözlemlemeyi seviyordum. Misafirleri arkadaş canlısıydı ama kendimi biraz yersiz hissetmekten alıkoyamadım. Büyük grup ortamlarında sosyalleşmeyi çok uzun zaman olmuştu ve bu hiçbir zaman özellikle hoşlandığım bir şey olmamıştı.

Hepsi mutlu ve kaygısız görünüyordu. Lachlan'la birlikte kendimi mutlu hissettim ve o bana huzur verdi. Tekrar kaygısız olup olamayacağımı ve tam mutluluğu yaşayıp yaşayamayacağımı merak etmeme neden oldu. Kalbime kazınmış kayıplar, üzüntüler ve pişmanlıklar vardı ama onunla birlikte bunları aşabileceğimi ummaya başladım.

Gözlerim Lizzy ve kocasına gitti, ilk dondurmacı buluşmamızdaki yorumunu hatırladım. İkizlerini kaybetmenin trajedisinden kurtulmuştu. Umudun mükemmel bir kanıtıydı; yine de hissettiğim suçluluk duygusunun üstesinden gelmek zordu.

Alacakaranlık bahçelerin üzerine çökmüştü ve kendimi en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyordum. Hava ılık bahar yağmuru gibi taze kokuyordu. Ama hiç yağmur izi yoktu.

"Lachlan, aşkım," tiz bir kadın sesi arkamdan bana ulaştı. "Nerede saklanıyordun?"

Lachlan'ın rahat duruşunun sesle birlikte gerildiğine yemin edebilirdim. Diğer birkaç çiftin de gerildiğini ya da kaçmaya hazırmış gibi rahatsızca yer değiştirdiğini fark ettim.

Daha önce onun koluna asılan sarışın kadın yanımıza geldi. Rahatsız olarak elimi onunkinden çekmeye çalıştım ama o elimi sıkıca tuttu ve bırakmadı.

Yüzünde güzel bir gülümseme vardı ama bu gülümseme soğuk mavi gözlerine ulaşmıyordu. Aslında, eğer yapabilseydi, bana hançer fırlatacağından emindim.

"Peki sen kimsin?" diye sordu tiz sesiyle.

Onu görmezden gelip gelmemekte tereddüt ettim ama kaba olmak bana göre değildi, bu yüzden kısa cevap verdim.

"Eve."

Sanki ben konuşmamışım gibi beni görmezden geldi ve kirpiklerini Lachlan'a doğru kırptırdı. "Konuşabilir miyiz aşkım?" Parmağını şakacı bir şekilde Lachlan'ın gömleğinde gezdirdi ve baştan çıkarıcı bir şekilde.

Lachlan'ın gri gözleri soğudu ama soğukkanlılığını kaybetmedi. Serbest eliyle, benimkini hiç bırakmadan, kızın elini onun üzerinden çekti.

"Hayır." Cevabı soğuktu ve yanıt vermeyi gerektirmiyordu.

Ama en korkutucu olan onun duruşuydu. Omuzlarından ve vücudundan yayılan gerginliği *hissedebiliyordum*. Onu hayranlıkla izledim, bu yönünü daha önce hiç yakalamamıştım.

"Hızlı bir sevişme umuyordum aşkım," diye mırıldandı Lachlan'a, sanki Lachlan elini üzerinden çekmemiş gibi.

Daha önce rahatsız edici değilse bile, şimdi kesinlikle o noktayı çoktan geçmişti.

Boğazımı temizledim, bu kez elimi Lachlan'ın elinden sertçe çektim. "Sanırım ikinizin açıklığa kavuşturması gereken şeyler var. Ben Ainslee'yi bulmaya gidiyorum."

Lachlan'ın gözleri bana tam tersini söylüyordu ama o ikisi arasında olup bitenlerin ortasında kalmak istemedim. Görünüşe göre diğer herkes de benim gibi yaptı ve çekildi.

Arkama bile bakmadan Lachlan'dan uzaklaştım ve Ainslee ile annesini ya da amcasını aramaya koyuldum.

Ben onları fark etmeden önce onlar beni fark ettiler ve beni kenara çektiler.

"Lachlan nerede?" Colin yüzünde beni yalnız görmenin şaşkınlığıyla sordu.

Omzumu silktim. Ainslee beni selamlamak için yanağımdan öptü. Ondan gerçekten hoşlanmıştım ama açık sözlülüğüne alışmak biraz zaman

alacaktı.

Elise'le çok iyi anlaşır diye düşündüm kendi kendime.

Colin gözlerini bana dikti ve o konuşmadan önce arkamda bir şey onun ve Ainslee'nin dikkatini çekti. Neye baktıklarını görmek için arkamı döndüm ve nefesim kesildi.

Lachlan sarışın kadını bana doğru sürüklüyordu.

"Eve," Lachlan'ın sesinden öfke damlıyordu. "Layla özür dilemek istedi."

Rahatsız bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçtim. Burada olup bitenlerin bir parçası olmak istemiyordum.

"Endişelenme," diye mırıldandım ikisinin arasına bakarak.

Layla meydan okur gibi davrandı ama gözlerinde bir anlık korku vardı.

Lachlan onun kolunu salladı, sert değildi ama bir inilti çıkaracak kadar güçlüydü.

"Lachlan," diye yalvardım usulca, gözlerim onunkilere kilitlenmişti.

"Lütfen dur. Önemli bir şey değil bu. Gerçekten."

"Özür dile, Layla," dedi dişlerinin arasından, sanki hiç konuşmamışım gibi.

"Özür dilerim Eve," dedi Layla sonunda.

"Sorun değil," dedim ona, tüm bunların sona ermesini dileyerek.

Lachlan'ı bu kadar kızdıran ve onu uçurumun kenarına iten şeyin ne olduğundan emin değildim. Belli ki ikisi arasında bir şeyler vardı. Tekrar Colin'e baktım ve yüzündeki hoşnutsuzluğu fark ettim.

Ama mutlu bir çocuk çığlığı duyduğumda tüm bunlar unutuldu. Yaklaşık iki yaşlarında, ateş kırmızısı saçlı küçük bir çocuk son sürat koşarak geldi ve kendini Ainslee'nin kollarına attı.

"İşte buradasın anne," diye ciyakladı mutlulukla. Annesinin kollarına sarılmış küçük insana baktım. "Merhaba büyükanne," diye ekledi Margaret'e bakarak.

Ellerim titremeye başladı ve çaresizce kendimi tutmaya çalışarak onları birbirine katladım.

Ainslee'nin onu sıcak bir şekilde, "Merhaba bebeğim," diye selamladığını duydum. "Baban seni geri getirdi mi?"

Uzun boylu, sarışın bir adam geldi, ciddi yüzü sadece Ainslee ve çocuğunun üzerindeydi.

"Evet," diye yanıtladı küçük çocuk. "Siz şarkı söylerken konser için kalacak."

Bir an dalgınlıkla Ainslee ile uzun boylu, sarışın adamın bakıştıklarını fark ettim.

Bana döndü. "Eve," diye başladı. "Bu benim oğlum, Bram. Bu da babası Callen."

"Merhaba," diye titrek bir sesle selamladım onları, gözlerim çocuktan hiç ayrılmıyordu, diğer herkes unutulmuştu. "Siz ikiniz misiniz?" Sesim titreyerek sordum.

"Evet," diye yanıtladı Bram, berrak bakışlarında zekâ okunuyordu.

İyi gidiyorum, diye düşündüm kendi kendime. Kendimi toparlıyorum. Şu ana odaklan.

"Oynayabileceğim bir oğlun var mı?"

Onun masum sorusu içimde bir şeyleri kırdı. Ağlamak istedim ama gözyaşı gelmedi. Çığlık atmak istedim ama ses gelmedi. Küçük oğlum şimdi iki yaşında olacaktı. Düşüncelerim şimdiyi terk edip öncesine dönerken, umutsuzluk ve ezici bir hüznün beni ele geçirdi.

Koyu renk gözleri ve koyu renk bukleleri herkesin Hayden'da fark ettiği ilk şeydi. Bu ismi hiç yüksek sesle söylemedim. Zar zor düşünebildim. Bebeğimin gülümsemesi her zaman her şeyi daha iyi yapardı. Hala zaman zaman onun kokusunu alabiliyordum, o özel bebek kokusunu ve o tombul elleriyle bana sarılışını hissedebiliyordum. Onun bebek sesini bir kez daha duymak için neler vermezdim ki?

"Merhaba," Ainslee'nin oğlu sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Hayır," sesim titriyordu. "Seninle oynayacak kimsem yok." "Çocuğa bakmayı kes. Onu korkutacaksın." Bu Layla'nın tiz sesiydi. beni kendime getiren ses.

Etrafıma bakındım, hepsini gördüm ama hiçbir şey fark etmedim. Kaçmak zorundaydım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım ve dağıldığımı görmeden hepsinin yanından ayrıldım.

Lachlan'ın arkamdan seslendiğini duydum ama şimdi onu görmeye dayanamıyordum. Kimseyi göremedim.

Yan kapıdan eve döndüm ve nereye gittiğimi bilmeden merdivenleri ikiye ikiye çıkarak hızla yukarı çıktım. Herkesten uzaklaşmam gerekiyordu. Yalnız kalmalıydım.

Ağlamıyor olmama rağmen bedenim sessiz hıçkırıklarla titredi. Artık gözyaşı kalmamıştı. Sadece sürekli bir acı vardı, sanki içim kanıyordu.

Kendimi bir kulede buldum. Kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve ona yaslandım, kederim ve acımla yalnızdım. Hiçbir bağlantımın olmadığı yabancı bir ülkede bile tetikleyiciler vardı. Lachlan bir tetikleyiciydi. Çocuklar tetikleyiciydi.

"Sosyalleşmeye başlamak için çok erken," diye fısıldadım kendi kendime, sesim kulaklarıma boğuk geliyordu.

Bir insan hayatına nasıl devam edebilirdi? Ne zaman daha az acır?

Daha önce kendimi bulduğum o karanlık yer beni yavaş yavaş yutuyordu. Suçluluk duygusu dayanılmazdı. Bırakıp gitmek, her şeyi unutmak istiyordum. Ruhum ve tüm bedenim titriyordu ama bunun korkudan mı yoksa her şeyi sona erdirme beklentisinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Yaralı bileklerime baktım, ne kadar ileri gittiğimi sürekli hatırlatıyordu. Acıya son verebileceğimi hatırlatan bir hatırlatma. Acı beni bu şekilde bunalttığına oraya tekrar gitmemek için acı verici bir mücadele vermiştim. Acılarımın içinde boğulurken rahatlamayı umarak gözlerimi kapattım.

Ve sonra, bir uyarı olarak, Lachlan'ın gri gözleri zihnimde parladı. Titrek bir nefes alıp verdim ve bunu birkaç kez tekrarladım. Orada ne kadar durup nefes alıp verdiğimden emin değildim ki hâlâ yaslandığım kapının arkasından yumuşak bir ses geldi.

"Eve," diyen Lachlan'ın endişeyle karışık derin sesiydi.

Olmamam gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi hareketsiz durdum.

"Lütfen kapıyı açın." Burada olduğumu biliyor olmalıydı. "İstersen giderim. Sadece iyi olduğunu söyle."

Onu endişelendirdiğim için bencil biriydim. Bundan daha güçlü olmalıydım. Kapıyı yavaşça açtım ve ikimiz de kıpırdamadan durduk, o beni izliyordu, Yüzünde endişe vardı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Başka bir şey söylemeden hemen bana sarıldı ve bu tam da o anda ihtiyacım olan şeydi. Ağlayamıyordum ama umutsuzca ağlamak istiyordum. Onun yerine yüzümü göğsüne gömdüm ve kollarımı beline doladım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım göğsüne karşı. "Bundan daha iyi toparladığımı sanıyordum."

"Colin Amca az önce söyledi," sesi sıcak ve derindi. "Kaybınızı bilseydim Ainslee'ye söylerdim..."

Yeğenini uzak tutardı. Gerçekten korkunç bir insandım. "Hayır," diye mırıldandım. "Özür dileme. Bunun olması iyi oldu. Ben daha iyi."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim. O da karşılık olarak bana daha sıkı sarıldı.

"Benden kaçma Eve," diye mırıldandı saçlarıma, beni hiç bırakmadan. Bırakmasından ve canımın çok yanmasından çok korkuyordum.

"Gitsek iyi olur." Kendimi toparlamaya çalıştım. "Misafirlerin var."

"Sen daha önemlisin," dedi kararlı ve tereddütsüz.

Ainslee bizi o anda buldu.

"Eve," diye başladı, güzel gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Çok özür dilerim. Bilseydim, ben-"

Lachlan'ı nazıkçe ittim ve onu durdururken bir adım uzaklaştım. "Özür dileyecek bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim."

Bana doğru bir adım atıp başka bir şey söylemeden sıkıca sarılırken yüzünde hüznün okunuyordu.

"Gitmeliyiz," diye tekrarlardım ve ekledim, "Şarkı söylemelisin, Ainslee."

"Sen daha önemlisin," diye cevap verdi. "Şarkı söylemek zorunda değilim."

"Hayır," dedim ona. "Şarkı söylemek zorundasın. Oğlun ve kocan için."

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ama hemen yatıştırdı. Yine de oradaydı, eğer uzman olduğum bir şey varsa o da acıydı.

"Birlikte değiliz," diye cevap verdi, yüzünde derin bir üzüntü ifadesiyle birlikte bir gülümseme vardı. "Bunu başka bir zaman konuşuruz," diye ekledi.

Ona acı çektirmek istemediğim için başımı salladım.

Ainslee ile tanıştığımda, Elise ile çok mutlu olacaklarını düşünmüştüm. Birbirimize arkadaştık. Artık o kadar emin değildim. Kız kardeşimi severdim ama o her zaman mutlu ve neşeliydi, bu onun en iyi özelliklerinden biriydi. Ama benim acımı anlayamazdı. Bunu yaşamasını asla istemezdim ama o bunu anlayamazdı. Ainslee'nin farklı bir düzeyde de olsa anlayabileceğini hissediyordum.

Lachlan elimi tuttu ve Ainslee ile birlikte kuleden çıkıp eğlence için hazırlanmış büyük bir balo salonuna doğru yol aldık. Büyük kapıdan içeri adımımızı atmadan önce, Lachlan'ın çalışanlarından biri yanına gelerek dikkatini çekmek istedi. Onu başından savmaya çalıştı ama ben onun yerine devam etmesi için dürttüm.

"Git hadi. İçeride seni bekliyor olacağım," diye söz verdim usulca.

Elimi isteksizce bıraktı ve hâlâ orada olduğumdan emin olmak istercesine geriye doğru bir bakış atarak asasıyla birlikte uzaklaştı. Gülümsemeye çalışarak başımı salladım.

Ainslee ve ben büyük balo salonuna girdiğimizde, Ainslee'nin şarkısını dinlemek için toplanmış büyük bir kalabalık tarafından karşılandık. Oğlu, arkasında babasıyla birlikte tekrar ona doğru koştu.

Hepsine başımı salladım ve Ainslee bana endişeli bir bakış attığında ona gülümsedim. Bir kez daha arkasına bakarak sahneye doğru ilerlemeye başladı. Onu rahatlatmak için tekrar başımı salladım ve arkasını döndüğünde herkesten uzak, تنها bir köşe aramaya koyuldum.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTEEN

E Herkes sahneye yakın otururken ben sahneye ve kalabalığa olabildiğince mesafe koymayı tercih ettim. Kendi yerimi buldum

balo salonunun en uzak köşesine gitti ve sütuna yaslandım.

En son ne zaman müzik dinlediğimi hatırlamıyorum. Eskiden yazma rutinimin bir parçasıydı, müziğimi çalar ve yazdığım hikayenin içinde kaybolurdum.

Artık kaybolmuştum. Ne yazmak için ne de müzik dinlemek için ilham bulabiliyordum.

Işıklar söndü ve herkes sessizleşti. Işık sahnede parladı ve Ainslee'yi aydınlattı. Çok güzel görünüyordu, canlı saçları üzerindeki spot ışıklarının altında daha da güzelleşmişti.

"İlk şarkı," diye duyurdu, "...göletin karşısındaki dostumuz için olacak."

Beni kastettiğine dair kötü bir şüphem vardı. Devam etti. "Country müzikten hoşlanıyorlar, o yüzden onlardan birini yapacağız."

Kendime rağmen dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüştü. Herhangi bir İskoç'un country müzikten hoşlandığını hayal bile edemezdim.

İlk melodiler çaldı ve kalbim durdu. Jason Aldean'ın "Tonight Looks Good On You" şarkısını söylüyordu. Milyonlarca şarkı arasından bu şarkıyı seçmişim. Bunu asla unutamazdım. Kıpırdamadan durdum, onu dinledim. Hunter'ın her zaman benim için söylediği sözleri söyleyen melodik bir ses.

Ainslee çok güzel şarkı söyledi. Çok tanıdık kelimeler ama onun dudaklarından çıkan çok farklı.

Bir garson gelip tepside içki ikram etti ve parmaklarımın ucuna gelen ilk içkiyi aldım. Arkamı döndüm ve

Teras. Herkes içerideyken, teras kapısının hemen arkasında karanlık bir köşe buldum ve duvara yaslandım.

Şarkıyı hâlâ duyabiliyordum, yumuşak bir anı gibi. Gözlerimi kapattım, sözleri dinledim ve hatırladım. Hayat bugün çok fazla yumruk attı. Son bir yıldır onlardan kaçıyor, saklanıyordum ve şimdi her taraftan üzerime geliyorlardı.

Şarkının sözleri bu yaz gecesinde bir işkenceydi.

"Eve," Lachlan'ın sesi bana ulaştı ve bakışlarını karşılamak için gözlerimi açtım. Yıldızlı gece ve hilal şeklindeki ay, gri gözlerini parlayan bir ışık gibi gösteriyordu. Bir adım atsam kollarında olacaktım. Uzun zamandır kendimi yalnız ve üşümüş hissediyordum ama o yanımdayken bu yalnızlık duygusu hafifliyor, neredeyse yok oluyordu.

"İyi misin?" Derin sesi vücudumda farklı türden ürpermelere yol açtı. İçkimden bir yudum aldım. Ne olduğundan emin değildim ama kuvvetliydi. Gözlerimi tekrar kapattım ve "Düğün şarkımdı" diye mırıldandım.

Sessizlik uzayıp gidiyordu ve ben neyi beklediğimden, hatta ne istediğimden bile emin değildim.

Aslında ne istediğimi biliyordum. Ama ben duygusal bir bunalımdaydım, bir enkaz olmayı bekliyordum. Eğer batarsam benimle birlikte başka kimseyi de batırmak istemiyordum.

"Beni içeri al," diye alçak sesle konuştu, sesi vaatlerle doluydu. Vücudu o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyor ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. "İzin ver her yaranı öpeyim ve tüm acılarını sileyim. Beni içeri al."

Eli kolyeme uzandı ve boynumdaki halkaları parmakladı. Beynimdeki bulanıklığın içinden Ainslee'nin bir şeye geçtiğini fark ettim.

Hüzünlü ve kederli bir Gal şarkısı.

"Çoktan öldüğünü sandığım şeyleri istememe neden oluyorsun," derken sesim titriyordu. "Ve sesin, kokun, sıcaklığın... uzun zamandır ihtiyaç duymadığım şeylere ihtiyaç duymamı sağlıyor. "

"Ben o değilim Eve," derin sesi gergindi ve bir meydan okuma içeriyordu. Sanki tüm geçmişimi silmek ve boynumdaki ağır yükü almak istermiş gibi halkaları hafifçe çekti. "Seni ele geçirdiğimde, senin için yer kalmayacak. hayaletler."

Ne zaman dediğini fark ettim, eğer değil. Kirpiklerimin altından onu izledim, gözleri bana aç bir şekilde bakıyordu. Onun açlığını, tüm açlığını ve arzusunu hissetmeye ihtiyacım vardı. O

Acımı katlanılabilir hale getirdi ve içimdeki arzuyu, memnuniyeti ve biraz da huzuru ortaya çıkardı. Ama ona daha azını teklif etmek... onu uyarmamak adil olmazdı. "Kırıldım," diye fısıldadım, bedenim

titriyordu. "Ne zaman hatırlattı, geri çekildim ve boğuluyorum. Seni de kendimle birlikte batırmak ya da yok etmek istemiyorum."

Bir an için uyarımı dikkate aldığını düşündüm çünkü hiçbir şey söylemedi, sadece beni izlemeye devam etti.

Sonra bana doğru bir adım attı, sert vücudu benimkine değiyordu. Başı aşağı indi ve dudaklarıma karşı mırıldandı.

"Yapmayacaksın." Sesinde en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu. "Boğulurken seni çekip çıkaracağım."

Ellerimi yavaşça kaldırdım ve göğsüne koydum, gözlerim yakışıklı yüzündeydi. Vücudunun benimkine bu kadar yakın olmasını seviyordum. Elleri belime gitti ve gözlerindeki tutku nefesimin kesilmesine neden oldu. Yumuşak dudakları benimkilere dokundu, sanki suları test ediyormuş gibi tüy kadar hafifti. Dili alt dudağıma hafifçe değdi ve izin istedi.

Kollarım boynuna dolandı ve ağzımı açarak içeri girmesine izin verdim. Kontrolünü kaybetti ve beni kollarının arasına aldı. Öpücüğü sertleşti, dili ağzımı keşfediyor, alay ediyor ve alıyordu.

Bedenimi ona doğru bastırdım, uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra ışığı kovaladım. İnledi ve ağzı boynuma doğru hareket etti. Şatonun içinde yürüdüğünü fark ettim ama umurumda değildi. Bizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun ilk öpücüğü benim için her zaman ışığa açılan bir kapı olmuştu.

bir güve gibi çekilir.

Kapının arkamızdan çarparak kapandığını duydum. Zaman ya da mekân duygum yoktu, sadece o vardı. Uzun zamandır hissettiğim tüm umutsuzluk ve yalnızlık her dokunuşta ve her öpücükte eriyip gitmeye başladı. Şu anda benim için önemli olan tek şey oydu. İhtiyacım olan tek şey.

Beni yatağa oturttu, elleri bacaklarımda, kalçalarımda geziniyordu. Elbisemi yukarı itti, elleri külotuma ulaştığında belimde topladı. Dokunuşunun tadını çıkarırken gözlerim kapandı ve nefesim ağırlaştı. Nereme dokunsa tenimi dağlıyordu. Parmakları şişmiş seksimin üzerinde gezinirken ağzı benimkine karşıydı. O kadar uzun zaman olmuştu ki

arzu hissettim. Bu neredeyse ezici geliyordu ama şu anda onun vereceği her şeye ihtiyacım vardı. Parmakları külotuma süründü ve ne kadar ıslak olduğumu hissedeceğini biliyordum.

Ona olan ihtiyacımdan dolayı acı çekiyordum. Durmak ya da düşünmek istemiyordum. Sadece onu hissetmek istiyordum. Parmakları sürtünürken, dudakları dudaklarımı terk etti. Önümde diz çöktü, bacaklarımı ayırdı, kalbim beklentiyle çılgınca çarpıyordu. Sıcak dudaklarını uyluğumun iç kısmında hissettim. Dili külotumun çizgisini yaladı ve usulca inledim. Parmakları külotumun altından geçerek beni dokunuşuna maruz bıraktı.

"Oh," diye iç geçirdim.

Külotumu çıkardı ve elleri bacaklarımı daha da ayırdı. Sıcak ve ıslak ağız en hassas yerimi kaplarken iniltisini duyduğumdan daha çok hissettim. Dili tembel daireler çizerek klitorisimi okşadı, parmakları beni ayırdı ve içeri daldı. Yumruğumu emdi, beni ağızına doğru eğdi, dili beni daha sert, daha hızlı çalıştırırken ondan daha fazlasını istedim. Nefes nefese kalışım arttı, sessizliği bozan inlemeler.

"Lachlan," adı fısıltılı bir çaresizlikle dudaklarımdan döküldü. Benimle birlikte Ellerim saçlarında, kendimi ağızına daha da bastırdım, kalçalarımı utanmadan diline doğru salladım.

Sanki anlamış gibi emişini artırdı. Vücudumdaki baskı yoğunlaştı ve artan zevk daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Usta ağızına ve onun getirdiği unutkanlığa teslim olduğumda nefesim sığ ve kesik kesik geliyordu. Vücudum bir orgazmı patladı ve ona karşı sallandım, aşırı bir coşku içinde tükendim. Bu duygunun sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Dudaklarıma yaklaştı, yoğun bakışları üzerimdeydi. Eğildi ve sanki bana sahipmiş gibi dudaklarımdan sertçe öptü.

"Bundan sonra geri dönüş yok," sesi derindi, karanlık bir uyarı vardı.

Onu çok istiyordum. İhtiyacımdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum ve tek duyabildiğim kalbimin atışlarıydı.

"Bana bak," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarıma değdirerek.

Gözlerimiz kilitlendi ve onun arzusunun benimkini yansıttığını gördüm. "Her şeyini istiyorum, bütün kırık parçalarını da. Ve seni becerirken, gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. Sadece bana. Burada başka kimseye yer yok... sadece sen ve ben."

Sessizlik uzadı, gözleri bana odaklanmıştı. "Evet?" diye sordu. Bu onu durdurmak için son şansımı.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerim ondan hiç ayrılmıyordu.

Soğukkanlı kontrolü tamamen kaybolmuştu. Elbisemi çekip çıkardı ve vücudumu bakışlarına maruz bıraktı. İçgüdüsel olarak ellerim göğüslerimi kapadı.

Bakışları altında çıplak bedenimden utanarak bacak bacak üstüne attım.

Bileklerimi iki elinin arasına aldı ve ellerimi bedenimden ayırdı. Her bir bileğimi dudaklarına götürüp yara izlerimi öperken gözleri benden hiç ayrılmadı, bu izler ölene kadar benimle kalacaktı. Kalbim boğazımda, ağır göz kapaklarının ardından ona baktım, bir şey bekliyordum ama ne olduğundan emin değildim.

"Bunlar artık senin geçmişin," diye mırıldandı yara izime karşı, gözleri beni izliyordu. "Bir daha hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

İşte o an, kurtuluşum mu yoksa bardağı taşıran son damla mı olacağını bilemediğim, ona yenildiğim andı. Ayağa kalktım ve titreyen parmaklarımla yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Sabırsızlıkla gömleğini dikiş yerlerinden söktü ve düğmeler etrafımızda uçuşarak yere çarptı.

Kalbim hızla atıyor, çılgınca çarpıyordu. Onu içimde istiyordum. Her yerim hassaslaşmıştı. Ellerimi boynuna doladım, parmaklarım saçlarında.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var Eve," dedi sert bir sesle. Yüz hatlarındaki çaresizlik beni ürpertti.

"Evet," diye fısıldadım nefes nefese.

Kemer şıngırdadı ve ben daha ne olduğunu anlamadan pantolonu çıkmıştı. Beni kollarının arasına aldı ve ben ona sarılmış halde yatağa yatırdı. Ellerimi parmaklarını şaftının etrafına doladı ve bir inilti çıkardı.

Aletin başını kıvrımlarıma sürttü, bizi hizaya getirdi. Gözleri benimkilere kilitlenmişken yavaşça içime girdi. Onun her santimini hissettim

sertliği beni itiyor ve geriyordu. Beni sonuna kadar doldururken yüzü gerildi, yavaşça geri çekilirken parmakları kalçalarımın daldı.

Sert vücudu benimkinin üzerinde, sertçe, daha hızlı ve daha derine, tekrar ve tekrar itti. Dudaklarımdan inilti kaçtı. Ağzını benimkine dayayarak onları yakaladı. İçime her girdiğinde bir oluyor, aynı nefesi paylaşıyorduk. Elleri kalçalarımı sahiplenerek tutuyor, hareket etmeme izin vermiyordu.

Kendimden geçmiş bir halde gözlerim kapandı.

"Gözlerini aç," diye sertçe inledi, sıcak nefesi tenimdeydi. "Gözlerini üzerimde istiyorum."

"Lachlan," diye inledim, sırtını tuttum, ağır göz kapaklarının arasından ona baktım. Zevk vücudumda dolaşıyordu ve çok yaklaşımıştım.

"Lütfen durma."

Daha sert ve daha hızlı itti.

"Sen benimsin," diye inledi kulağıma. "Her bir kırık, muhteşem parçan benim."

Onun sözleriyle gözlerimi
kapattım. "Benim için gel, Eve.
Her şeyi bırak."

Sanki bu sözler vücudumun beklediği şeymiş gibi, orgazmım içimde paramparça olarak parçalandım. Onu sertçe sıktım, kendi orgazmı onu ele geçirip bedenime boşalırken içime hava çektim.

Yuvarlandı ve beni kendine doğru çekti. Karanlıkta öylece uzandık, sessizliği bozan tek ses nefes alış verişlerimizdi. Kalede bir konser olduğunu ve her yerin insanlarla dolu olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

"Eve?" diye mırıldandı sesi saçlarıma değerken.

"Mmm," kendimi rahatlamış ve yorgun
hissediyordum, göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Sessiz
kaldı ve sonra beni kendine doğru çekti.

"İyi geceler," diye fısıldadı ve ben onun sıcak bedeni etrafımı sararken uykuya daldım.

CHAPTERFOURTEEN

M Açık pencereden gelen sabah ışığı beni uyandırdı. Lachlan'ın sert vücudu sırtıma yaslanmıştı ve sıcak, güçlü kolları beni sarmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak Gözlerimi açtığımda tanımadığım bir yatak odası fark ettim. Gerçekten onun odasında olduğumuzu umuyordum.

Dün geceye dair anılar sel gibi geri geldi. Lachlan... inanılmazdı. Bunu kelimelere bile dökemedim. Bedenim onunkine daha önce hiç olmadığı kadar karşılık veriyordu. Şimdi bile, sert vücudunu sırtımda hissederken, kalçalarımın arasında bir karıncalanma hissettim.

Ama yeni bir günle birlikte aklıma endişe düştü. Bu kadar dağınık olduğumu bile bile onu kendime çekmekle hata mı etmişim? Yine de onu şiddetle istiyordum. Akıl sağlığımın ve duygularımın uçurumun kenarında olduğunu hissettiğim günler oldu ve daha önce sahip olduğum gücü kaybettim.

Hunter ve oğlumun öldüğü gece içimde bir şeyler kırıldı. Suçluluk duygusu gece gündüz içimi kemiriyordu.

Son yirmi dört saat tam bir lunapark treniydi. Heck, son on Aylar bir rollercoaster gibiydi. Duygusal bir karmaşa içindeydim, uzun zamandır gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibiydim. Lachlan'ı da kendimle birlikte dibe çekme riskini göze alamazdım.

"Ne düşünüyorsun?" Lachlan'ın uykulu sesi beni irkiltti. "Hiçbir şey," diye fısıldadım.

Öne doğru eğildi, kollarını bana doladı ve beni bedenine doğru çekti. Dudakları hafifçe omzumda ve boynumda gezindi. Bulutlu bir gündeki sıcak güneş ışığı gibi hissettiriyordu ve ben de ona bir kalbin atmaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyaç duyuyordum.

Gözlerimi kapattım, ensemdeki, tenimdeki sıcak nefesinin tadını çıkarıyordum. İstendiğimi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Üzerimdeki elleri hızla bir bağımlılık haline geliyordu ve ustaca dokunuşu beni onun olarak damgalıyordu.

"Benden saklanma," diye fısıldadı tenime, tam altıma. Kulak.

Bu ikimiz için de tehlikeli bir yoldu. Eğer tekrar kırılırsam. Sadece benim için değil, onun için de feci sonuçlar doğurabilir.

İçimdeki savaş şiddetlenirken beni sırtüstü çevirdi ve dudaklarını dudaklarımda hissettim. Öpücüğü yumuşak ve nazikti ve göğsümde bir şeyler kıpırdadı.

"Seni incitmekten endişe ediyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Hâlâ çözmem gereken sorunlar var ve seni de bu sorunların içine sürüklemek istemiyorum."

"Onları çözmene yardım edeceğim," diye cevap verdi inançla. "Bunu birlikte yapacağız."

Onun sözleriyle göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bir ömür öncesine ait umutlar ve hayaller gün ışığına çıkmak için bastırıyordu.

"Koşuya çıkmak istiyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı ve onu hafifçe ittim.

Kendini geri çekti ve gözleri dalgın dalgın bana bakıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye hızlıca cevap verdim. "Yeniden koşmaya başladım ve buna geri dönmek çok zor. Sadece rutinime dönmek istiyorum."

Eli nazikçe boynumdan köprücük kemiğime doğru ilerledi. Bedenim kendi iradesiyle onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Geri dönüş yok, Eve."

Sesi derin ve sahipleniciydi. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Ne de olsa beni birkaç kez uyarmıştı. Ama geri dönmem konusunda endişelenmesine gerek yok, çünkü ne kadar zarar gördüğümü anladığı anda Geri dönecek olan.

Gri gözleri her hareketimi, her nefes alışımı izliyor, cevabımı bekliyordu. Her zaman istediğini elde eden bir adamdı ve pes etmeyeceğini biliyordum. Ta ki benim ümitsiz vaka olduğumu anlayana kadar.

"Eve?" Onayımı bekliyordu. Başımı salladım. "Geri dönmeyeceğim."

Yavaşça ensemde tuttu ve beni sert ve umutsuz bir öpücük için kendine çekti. Onun çaresizliğinin mi yoksa benimkinin mi bunu körüklediğinden emin değildim. Başladığı kadar hızlı bir şekilde öpücük sona erdi.

"Koşuna git," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Seni bekleyeceğim ve birlikte kahvaltı edeceğiz."

Lachlan'ı yatağında bıraktım, meğer onun yatağıymış. Koşu kıyafetlerimi giymeden önce bile, kaldığım süre boyunca yatak odasında kalmamı istedi. Hızlı ve sert hareket etmekten hiç çekinmiyordu. Ne istediğini bildiğinde, acımasız bir odaklanma ile onun için gittiği izlenimini edindim.

Şaşırtıcı olan, kabul etmemdi. Hem de hemen. Hiç soru sormadan. Ona duyduğum ihtiyaç ve üzerimde sahip olduğu güçle ilgilenmeliydim. Evinde bulunduğum yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beni sırt üstü yatırıp yatak odasına götürmüştü.

Bu cümleyi düşünerek kendi kendime hafifçe kıs kıs güldüm.

Sırt üstü yatağında, içimden kıkırdadım. Bunu bir sonraki kitabımda kullanmalıyım.

Terasa çıktığımda adımlarım duraksadı. O zamandan beri başka bir kitap yazmayı düşünmemiştim... sonsuzdan beri sanki. Kocam ve çocuğum öldüğünden beri ne özleyor ne de istiyordum. Kitap okumaya bile tahammül edemiyordum.

Şimdi, bunun için kaşınıyordum. Yazmak ve okumak istiyordum.

Etrafa bakındım ama teras boştu. Oldukça erken bir saatti, bu yüzden kimseye rastlamamak için aceleyle merdivenlerden indim.

Ayaklarım sabah çiyinden ıslanmış yumuşak zemine bastığında, tanıdık bir sakinliğin üzerime çöktüğünü hissettim. Ayakkabılarımın çimlerdeki ritmi ve her kilometrede kalbimin atışları beni rahatlattı. Nefesime odaklandım, her şeyi ve herkesi dışarıda bıraktım. Tüm düşüncelerimin yok olmasını sağladı ki tam da ihtiyacım olan şey buydu.

İki saat sonra, başladığım noktaya, terasın yanına geri döndüm. Lachlan giyinikti, taş parmaklıklara rahatça yaslanmıştı, elleri cebindeydi ve gözleri ufka, bana kilitlenmişti.

Ondan birkaç adım ötede durdum ve nefesimi tuttum. Başlangıçta düşündüğümünden çok daha uzun sürdü. Ama aynı zamanda birkaç kez güzel manzaralar karşısında yolumdan saptım ve durup onlara hayran kaldım.

Yanına geldim. "Üzgünüm, düşündüğümünden uzun sürdü," dedim ona, hâlâ nefesimi toplamaya çalışıyordum.

"Endişelenme," diye cevap verdi, tavrı rahatlamıştı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Çok güzel bir mülkünüz var," nefes alışım hâlâ biraz düzensizdi. "Teknik olarak, bu kadar uzun sürmesi senin hatan. Manzaranın güzelliği dikkatimi dağıtmaya devam etti."

Kıkırdadı ve bu hoşuma gitti.

"Sana daha fazlasını göstermem gerekecek," diye cevap verdi ve beni öpmek için başını eğerken bana yaklaştı.

Öpücüğe karşılık verdim ve birinin seslendiğini duyduğumda bedenine doğru eğildim.

"Bir oda bulun!"

Bir adım geri attım ama Lachlan mesafe bırakmadan bana doğru adım attı. Biraz utanarak etrafıma bakındım. Her yerde tanıklar vardı, kafalar bize doğru çevrilmişti. Bakmıyormuş gibi yapma zahmetine bile girmediler.

"Herkes bakıyor," diye mırıldandım, dudakları tekrar benimkilere yaklaşmıştı. "Umurumda değil," diye cevap verdi.

"Ter içindeyim," diye ekledim.

"Tekrar söylüyorum, umurumda değil," diye inledi beni sertçe öperken, nefesimi keserek.

Elimi göğsüne koydum ve onu nazıkçe ittim.

"Gidip hızlıca bir duş alacağım," derken sesim nefes nefese çıkıyordu. Beni nasıl heyecanlandıracağını gerçekten biliyordu. "Yemek yemediysen, ye. Acele edeceğim."

Parmağı köprücük kemiğimde gezinirken dilini kulak mememin arkasında gezdirdi.

"Lachlan," adı dudaklarımdan nefes nefese bir fısıltıyla çıktı. Eğer şimdi ve burada sırt üstü yatmamı isteseydi, bunu kesinlikle yapacağımdan korkuyordum. Bana kendisi dışında her şeyi unutturacak bir yöntemi vardı.

"Bütün eşyalarını odama taşıdım," diye yorum yaptı, sesi derindi.

"Acele et, seni bekleyeceğim."

Beynim onun sözlerini algılayana kadar şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Tamam," diye mırıldandım ve yanından geçip kalesine doğru koştum.

CHAPTER FIFTEEN

I Yirmi dakika içinde düşünu almış ve beyaz kot pantolon, yeşil kazak ve beyaz ayakkabılarını giymiş olarak aşağıya inmişti.

Terasa adımımı atar atmaz Lachlan'ın gözleri

Ben. Oturdu ve yüzünde bir gülümsemeyle yanındaki bir yeri okşadı. Terasın dört bir yanında en az on masa vardı ve Lachlan'ın konukları oturmuş kahvaltılarının tadını çıkarıyordu.

"Çok beceriklisin," diye eğilip kulağıma mırıldandı ve hızlıca bir ısırık verdi. "Bunu seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Gururumun okşanmasına ve tahrik olmama engel olamıyordum. Bu adamın bir bakışı bile külotumu ıslatmaya yetmişti. Duvarlarımı hızla yıkıyordu. Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Ainslee, oğlu ve oğlunun babası, adını bilip bilmediğimi hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattım, terasa girdiler ve beni hemen gördüler. Onlara el salladım ve üçü de yanıma geldi.

"Eve," diye neşeyle karşıladı beni. "Siz ikiniz dün gece nereye kayboldunuz?"

Kızarmıştım ve bu onun ihtiyacı olan tek cevapmış gibi görünüyordu çünkü gözlerinde bilmiş bir bakışla sertçe güldü.

"Dün gece dolunay vardı herhalde," diye kıkırdadı ve ardından "Masanıza katılabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye cevap verdim hızla ve Lachlan'a döndüm. Gri gözleri benim üzerimdeydi, herkesi ve her şeyi görmezden geliyordu. Onu hafifçe dürttüm. "Değil mi, Lachlan?"

"Hayır desem bile Ainslee burada oturur," diye cevap verdi.

Güldü. "Haklısın kuzen." Sonra ekledi, "Eve, tanıştığın yeni insanların isimlerini hatırlıyor musun emin değilim. Bu Callen, Bram'in babası. Ve sen de Bram'la tanıştın."

Callen elini uzattı ve selamlaşarak tokalaştık. "Merhaba Eve."

"Merhaba," diye cevap verdim ve sonra küçük Bram'e döndüm.

"Seni gördüğüme sevindim
tekrar, Bram."

"Bugün beni gördüğüne üzülmedin mi?" diye sordu berrak gözlerindeki endişeyle ve bu endişeye neden olduğum için kalbim seğirdi.

"Hayır," diye yanıtladım boğazımdaki tıkanıklığı gidermeye çalışarak ve ekledim, "Seni gördüğüme sevindim. Dün de seni gördüğüme sevindim."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

"Tamam dostum," diye araya girdi Lachlan ve küçük çocuğa sordu. "Yanıma oturmamak ister misin?"

"Evet," diye sevinçle bağırdı ve elini annesinin elinden çekti. "Bir yumurta alabilir miyim?"

"Tamamdır," dedi Lachlan ona.

Ainslee ve Callen yanıma oturdular; Callen'ın eli sandalyesine dolanmış, vücudu onunkine yakındı.

"Çok güzel şarkı söylüyorsun Ainslee," diye iltifat ettim, Callen'ın eline baktım ve sonra tekrar ona döndüm. Kahvemden bir yudum aldım.

Bana göz kırptı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. Gerçi ikiniz yatak odasında meşgulken beni nasıl duyduğunuzdan emin değilim."

Neredeyse boğuluyordum. Gözleri mizahla parıldıyordu ve o anda onu boğabilirdim. Sıcaklığın bana çarptığını hissettim, yanaklarım yandı.

Lachlan sırtıma hafifçe vurdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, biraz endişeliydi.

Başımı salladım ve bir bardak su aldım. "Ainslee, gerçekten bir filtreye ihtiyacın var."

"Hayır canım," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ama dün gece meşgul olduğunu itiraf ettin."

Lachlan ve Callen aynı anda, "Onun yorumlarına alışacaksın Eve," diye konuştular.

Bundan şüpheliyim, ama bu düşünceyi kendime sakladım.

"Ne zamandır İskoçya'dasın Eve?" Callen sordu.

"Emin değilim," diye mırıldandım geçmişi düşünmeye çalışarak.

"Yaklaşık sekiz, belki dokuz ay."

"Nasıl buldun?" Beni sorguluyormuş gibi hissettim. Belki bu çok güçlü bir kelimeydi ama İskoçya'yı neredeyse hiç görmediğimi itiraf etmek istemedim.

"Güzel," diye belli belirsiz bir yorumda bulundum.

"Buraya taşınmana ne sebep oldu?" İçten içe irkildim. Sorularının normal bir sohbet türü, merak soruları olduğunu biliyordum.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünürken, arkamdan cevap veren Layla oldu.

"Kocasını ve oğlunu gömdü, kendini öldürmeye çalıştı ve sonra kaçmak için İskoçya'ya taşındı."

Donup kaldım ve masa sessizliğe gömüldü.

Sessizliği bozan tek şey Lachlan'ın küfürleriydi.

"Defol git, Layla," diye konuştu sonunda sıkılı dişlerinin arasından, sesi buz gibi soğuktu. "Şimdi!"

"Ne?" diye sordu savunmacı bir tavırla. "Bu doğru. Değil mi Eve?"

Sertçe yutkundum. "Hemen hemen her şeyi özetledin, Layla," sesimi güçlü tutmaya çalıştım ama kelimelerim hafifçe titreyerek çıktı. "Birkaç noktayı atlamışsın ama oldukça iyi bir özet."

"Bakın," diye kendini haklı çıkarmaya çalıştı. "Cenazeye katıldım. Kız kardeşini tanıyorum."

Ona baktım ve o soğuk mavi gözler bugün o kadar da soğuk değildi. Kıskançlık, pişmanlık, keder ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin ipuçlarını taşıyorlardı.

Nedense öfkelenecek, haysiyetsizleşecek ya da herhangi bir şey yapacak gücü kendimde bulamadım. Sarsıntıyla fark ettim ki sözleri beni o bildik çaresizlik ve depresyon hissine sürüklememişti. Belki de ona teşekkür etmeliydim?

"Seni hatırlamıyorum," dedim ona usulca.

"Kendinde değildin," diye fısıldadı ve şimdiden söylediklerinden pişman olduğunu hissettim. "Kız kardeşinle üniversitede aynı sınıftaydık ve ben de o sırada ziyarete gelmişim, kocanın ve oğlunun cenazesine gelerek saygılarımı sundum. Çabuk yolunuza devam ettiniz."

Lachlan soğuk bir sesle araya girdi. "Hemen dışarı çıkmanı istiyorum, Layla." "Benim yüzümden onu dışarı atma, Lachlan," dedim yumuşak bir sesle.

"Ben iyiyim."

"Cenazelerinde neden ağlamadın?" Layla'nın sorusu fiziksel bir darbe gibi geldi.

Lachlan'a baktım. Gri gözleri yanıyordu ve nedense bana güç veriyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan Layla'ya cevap verdim. "Bir gece önce kendimi çok kötü kaybettim," derken bu kez sesim titremiyordu. "Bu yüzden cenazeye katılmak için sakinleştirici almak zorunda kaldım. O güne dair tabut ve kırmızı güller dışında pek bir şey hatırlamıyorum."

Bakışlarım Lachlan'dan ayrıldı ve Layla'ya baktım. Neredeyse ona acıyacaktım. Neredeyse.

Lachlan'ı umutsuzca istiyordu, bu çok açıktı.

"Bu soruna cevap oldu mu, Layla?" Sessizce sordum. Sertçe yutkundü ve başını salladı, o güzel gözlerinde yaşlar parlıyordu. Keşke bu kadar acımasız olmasaydı.

"Güzel," diye mırıldandım. "Bunu senin için açıklığa kavuşturabildiğime sevindim."

"Layla," diye öfkeli bir sesle başladı Lachlan ve ben elimi yavaşça koluna koydum. Gün çok güzel başlamıştı ve bu karşılaşma için kendimle gurur duyuyordum.

"Sorun yok," diye yumuşak bir sesle konuştum. Layla başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti.

Bram yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Bir an için şok oldum ve sonra elimi yavaşça onun ateş kırmızısı saçlarına koyarak parmaklarımın altındaki yumuşaklığını hissettim. İşte bu beni boğdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona usulca. Bir gün harika bir adam olacaktı.

Margaret, Ainslee'nin annesi ve Colin de o anda bize katıldılar. Neyse ki Layla'nın olduğu sahneyi kaçırdılar.

"Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı," diye açıkladı Margaret.

"Genelde yabancılardan nefret eder."

Çocukla bakiştık ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Tamam, Bram," diye konuştu Ainslee, biraz sarsılmış görünüyordu.

"Eve'in gitmesine izin ver çünkü Lachlan Amca kıskanacak."

"Biliyor musun, Ainslee," ona öldürücü bir bakış attım ama yüzümde hâlâ küçük bir gülümseme vardı. "Seni kitaplarımdan birine koyabilirim ve işkence gördü."

Bram isteksizce sandalyesine geri döndü ve Lachlan kuzeninin uygunsuz yorumlarına itiraz etme zahmetine bile girmedii. Kolunu sandalyeme dolamış, bir yandan da saçlarımla oynuyor, tenimi nazikçe okşuyordu. Adam beni tahrik ediyordu.

"Sensin!" Margaret haykırdı. "Tasadüf olabileceğini düşünmüştüm ama iki tane Eve Bailey yazarı yok! Ben de senin bir yazara benzediğini düşünmüştüm.

Kitap kapaklarının arkasındaki resim, ama emin değildim. Eve Bailey, tüm zamanların aşk romanlarının yazarı. Büyük bir hayranıyım."

"Tanrım," diye yakındı Ainslee. "Günün geri kalanında bir sapığın var. Ben de burada Lachlan'la gizlice kaçmana yardım etmeye çalışıyordum."

Bu kadın söylediklerine dikkat ettiğine gerçekten inanmıyordu!

"Sizi rahatsız etmeyeceğim," diye savunmaya geçti Margaret. "Sadece bir sonraki kitabın ne zaman çıkacağını bilmek istiyorum. Eğer Lachlan'la gizlice kaçmak istersen, görmemiş gibi yaparım. Sadece yeni kitabın ne zaman çıkacağını söyle ki ben de hanımlarıma söyleyebileyim."

O ve Colin artık oturmuşlardı ve Colin, Colin'in tam karşısındaydı. Ben.

"Emin değilim," dedim ona. "Bir süredir hiçbir şey yazmadım."

"Ne?" Sesi Noel Baba'nın sahte olduğunu yeni öğrenmiş gibiydi.

Omuzlarımı silktilim.

"Neden?" diye sordu. "Sen çok iyisin. Adını verdiğimiz bir kitap kulübümüz var. Regency seriniz."

"Anne," diye uyardı Ainslee onu. "Onu rahat bırak."

"Sorun değil," diye savundum annesini. "Belki bir gün. Şimdilik sadece Colin için çalışıyorum. Yine de bir gün kitap kulübünü görmeyi çok isterim. Şimdi değil ama belki bir gün."

Sanki ona en güzel hediye vermişim gibi gülümsedi. "Oh, canım! Bütün yaşlı kadınlar külotlarını kaybeder."

İhtiyacım olan vizyon bu değildi!

"Tamam," diye mırıldandım küçük bir gülümsemeyle, buna başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Ainslee ve ben baktık ve ikimiz de kıkırdadık.

Herkes kendi arasında sohbet etmeye başladı ve ben de merakla Ainslee ve Callen'a baktım. Ainslee Callen'ın büyüüne kapılmış gibiydi ve bir gecenin onlar için neleri değiştirdiğini merak ettim. Ama sonra bir gecenin benim için ne kadar çok şeyi değiştirdiğini fark ettim.

"İyi misin?" Lachlan sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma fısıldadı. Gri gözleri bana odaklanmıştı. Bakışlarının yoğunluğu karşısında içimde küçük bir parça kıpırdandı.

"Evet, iyiyim," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim."

Yüzü aydınlandı ve ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeden edemedim. Parmaklarım tenine dokunmak için kaşınıyordu, ben de

uzandım ve parmağımı nazıkçe

çenesinde.

Bu çok hızlı, diye bir uyarı fısıldadı zihnim.

Ama bedenim ve akıl sağlığım bunu umursamadı. Onu kendi kişisel güneş ışığıymış gibi içime çektim.

Bu yerde ve onda büyülü bir şeyler vardı. Bahçelere baktım, nehir tepelerin ve çayırların arasından vahşi bir şekilde akıyordu. mülk. Yazın ortasında olmamıza rağmen her yer yemyeşildi. Lisans eğitimim sırasında Yunan ve Roma mitolojisini ele alan derslerimden birini ve İskoç masalları ve efsaneleri üzerine bir bölüm olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Ders sırasında işlediğimiz konuları düşünmeye çalıştım. Hatırladığım tek hikaye, fok balığından insana dönüşen bir denizkızı ve bir adamın denizkızı derisini saklayarak onu karısı olmaya zorlamasıyla ilgiliydi.

Tanrım, bu bir kitap için harika bir hikaye olurdu.

Bugün ikinci kez yazmayı düşündüm. Son on ayda düşündüğümünden daha fazla düşündüm.

"Hey," diye sordum herkese ve özellikle hiç kimseye. "Yakın bir kasabada kitapçı var mı?"

"Evet, Callander'da bir tane var," diye yanıtladı Lachlan. "Seni götüreceğim ve şehirdeyken öğle yemeği yiyebiliriz."

"Biz de gelebilir miyiz?" Ainslee yalvardı ve sonra merakla bana sordu. "O kadar yer varken neden bir kitapçıya gitmek istiyorsun?"

"Üniversite derslerinden bir şey hatırladım," dedim belli belirsiz. "Bununla ilgili bir şey bulabilir miyim diye bakmak istiyorum."

"Kulağa sıkıcı geliyor," diye şaka yaptı. "Tabii çılgın bir üniversite seks partisi değilse."

Başımı salladım ama bu sefer hiçbir şey söylemedim. Görünüşe göre masadaki herkes ona alışmıştı çünkü kimse bir şey demedi bile.

Bir saat sonra yerel bir kitapçıdaydık. En son ne zaman böyle eski ve sevimli bir kitapçıya girdiğimi hatırlamıyordum. Hepimiz farklı şeylerle ilgilenerek dağıldık. Lachlan iş bölümüne, Ainslee ailesiyle birlikte çocuk kitapları bölümüne gitti ve ben de eski İskoç efsanelerini bulmaya çalışarak etrafta dolaştım.

Masadaki yaşlı adamın birkaç kez bana baktığını fark ettim. Eski ve yeni kitapların kokusunu içime çekerek eski duyguların tadını çıkardım.

kitapların bana getirdikleri. Ruhumu ısıtıyorlardı ve tüm bunların Lachlan sayesinde olup olmadığını merak ediyordum.

"Yardımcı olabilir miyim, genç bayan?" Yaşlı adam kendini tutamadı ya da bir şey çalacağımdan endişelendi.

"Hımm," diye tereddütle başladım, o dersteki bilgilerimi karıştırırsam kendimi aptal durumuna düşüreceğimden endişeleniyordum.

"Öğretmenimin bir İskoç efsanesinden bahsettiğini hatırlar gibiyim, bir denizkızının insan bir sevgili edinmesiyle ilgili.

Onun gibi bir şey. Ben de bununla ilgili bir şeyler arıyordum. Ve genel olarak İskoç efsaneleri."

Gözleri parladı. "Ah, genç kız," diye yanıtladı mutlu bir ses tonuyla. "Doğru yere geldiniz. Selkie'den bahsediyorsun." Elimi tuttu ve beni kitapçının arka tarafındaki bir bölüme götürdü. "Size efsaneler bölümümüzü göstereyim."

Oraya vardığımızda hayretler içinde kaldım. Büyük bir duvar eski deri ciltli kitaplarla doluydu, tepeden tırnağa duvar kitaplıklarla doluydu. Ve harika kokuyorlardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, parmağım deri bağların arasında hafifçe geziniyordu.

"Evet," diye kabul etti, gözleri kocaman gülümsemesiyle daha da kırmıştı. "Burada denizkızı efsaneleri hakkında özel kitaplar bulabilirsiniz."

Kitaplığın en uzak bölümünü işaret etti. "Bakirelerle ilgili diğer İskoç efsanelerini öğrenmek istiyorsanız, onlar da bu tarafta."

Onu takip ettim ve işaret ettiği her şeyi hatırlamaya çalıştım.

"Bana ihtiyacın olursa," dedi uzaklaşmaya hazırlanırken, "...gel ve beni yakala. Buradaki her kitabı bilirim."

Başımı salladım, zaten hevesle sayfaları çeviriyordum, kitap dünyasında kaybolmuştum. Uzaklaşırken kıkırdadığını duydum. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki ona dönüp bakma zahmetine bile girmedim.

Bir saat sonra, etrafımda açılmış kitaplarla yerde oturuyordum. Burada çok fazla malzeme ve milyonlarca farklı hikaye için potansiyel vardı. Sanki yıllardır su içmemiştim ve sonunda bana bir bardak su verilmişti. Hepsini okuyordum, daha fazla kelimeye susamıştım.

"Eve," Lachlan'ın sesi beni trans halinden çıkardı.

"Şurada," diye cevap verdim. Sadece bir kitaplık ötede olmalıydı çünkü köşeyi döndü ve beni tüm ihtişamıyla buldu.

"İşte bu bir manzara," diye güldü.

Ona mahcup bir gülümseme fırlattım. "Sadece karar vermeye çalışıyorum."

"Ne üzerine?" diye sordu pahalı takım elbisesi içinde yanımda diz çökerken. "Hangi kitapla gideceğim konusunda," dedim ona. "Bunda tüm efsaneler var,

Bu sadece selkie efsanelerine odaklanıyor, bu perilerle ilgili ve bunlar da İskoç mitolojisiyle ilgili."

"Vay anasını," diye bağırdı Ainslee ve kafamı kaldırdığımda onun, Bram'in, Callen'ın ve dükkân sahibinin bana aklımı kaçırmışım gibi baktığını gördüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım hepsine. "Ben temizlerim."

Kalkmaya başladım ama dükkân sahibi beni durdurdu. "Hayır, istediğin kadar kalabilirsin genç kız. Birinin bu kitapları sevmesine sevindim."

"Aman Tanrım," diye tekrar ciyakladı Ainslee. "Yine yazacaksın."

Bu bir soru bile değildi. "Hayır," diyerek onu hemen durdurdum.

"Sadece İskoç efsaneleri hakkında hafızamı tazelemek istedim."

"Hayır," dedi bir gram bile şüphe duymadan. "Tekrar yazmak istiyorsun."

Derin bir nefes aldım. Bu kadın imkansız.

"Yazar mısınız?" diye sordu dükkân sahibi merakla.

Ainslee cevap vermeme izin vermedi. "Evet, bu Eve Bailey. Romantik romanlar yazıyor ve annem onun için deli oluyor."

Kıkırdadı. "Öyle. Bütün o yaşlı kadınlar gelip kitaplarınızdan daha fazla istiyorlar" dedi. "Lass, neden bir yazar olduğunu söylemedin? ünlü yazar? Yerde oturmak yerine size bir sandalye getirebilirdim."

Ayağa kalktım, bacaklarımı gerdim ve pişmanlıkla kitapları kaldırmaya başladım. "Ben ünlü değilim," diye savundum. "Ve yerde oturmak benim için sorun değil. Her şey yolunda."

Elimde iki kitapla ona doğru yürüdüm. "Bu ikisini alacağım. Gerisini ben temizlerim."

"Bay Ainsworth," diye araya girdi Lachlan. "Bütün bu kitapları alacağız. Lütfen faturayı bana gönderir misiniz?"

Şok içinde ona baktım.

"Hayır," diye onu durdurdum. "Ben sadece bu ikisini alacağım."

"Hepsini satın alacağım," dedi Lachlan ve elimi tutarak tekrar ayağa kalktı.

"Yapamazsın," diye mırıldandım.

"Evet, yapabilirim," dedi ve Bay Ainsworth'a döndü. "Hepsini şatoya gönderip faturayı bana e-posta ile gönderebilir misiniz?"

"Bu çok heyecan verici," diye küçük bir çocuk gibi zıplıyordu Ainslee ve oğlu da ona katıldı. "Yine yazacaksın."

Derin bir nefes aldım. "Hayır," dedim ona sabırla, sanki küçük bir çocuğa açıklama yapıyormuşum gibi. "Ben sadece okuyordum."

Callen bu kez araya girerek ellerini kendisine doğru uzatan oğlunu kaldırdı.

"Zahmet etme Eve," diye kıkırdadı. "Aklına bir şey girdiğinde vazgeçmez. Yazmaya geri döndüğün için tebrikler."

Gözlerimi devirdim ve herkes güldü.

"Bütün bu kitapları ne yapacaksın?" Kasaya doğru yürürken Lachlan'a sordum.

"Seni onlarla birlikte tutacağım," diye yanıtladı basitçe.

Gözlerimde bir soruyla ona baktım, ne demek istediğinden emin değildim.

Beni yanağımdan nazikçe öptü, dudakları gerekenden biraz daha uzun süre kaldı ve ekledi, "Hadi gidip öğle yemeği yiyelim."

CHAPTER SIXTEEN

A Öğleden sonra Lachlan ve ben el ele MacLaren'in şatosuna girdiğimizde her taraftan bir kargaşa bizi karşıladı.

"İşte buradasın, Lachlan," diye haykırdı Margaret. "İşte Bir sürü kitap teslim ediliyor. Onları nereye istiyorsun?

Kütüphaneye mi?" Onaylamak için başını salladı.

"Çoktan geldiler mi?" Şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Hadi," dedi Lachlan beni kalenin arka tarafına doğru çekerek. "Sana kütüphaneyi göstereyim."

"Kahretsin," diye mırıldandım kıskançlıkla. "Kendi kütüphanen mi var?"

Bir odaya girdik ve önümde kitaplarla dolu, on beşinci yüzyıl havası dışında, mağaza benzeri büyük bir kütüphane uzanıyordu.

"Vay canına," diye iç geçirdim hayranlıkla. Elim onunkinden çektim, etrafıma bakındım, her şeyi görmek istiyordum. "Bu sadece... vay canına."

Her şeyi görmek için etrafta dolaştım. Kütüphanesi, hayatım boyunca gördüğüm birçok şehir kütüphanesinden daha iyi ve daha büyüktü.

Dağınık bir köşe vardı ve sanırım son aldığı eşyalar orada bir düzene girene kadar istifleniyordu.

"Şehirdeki dairende neredeyse hiç vakit geçirmemene şaşmamalı," dedim yorumunu hatırlayarak ve geriye doğru ona baktım. "Ben de yapmazdım."

Beni izlerken gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Ona tereddütle gülümsedim, bakışını nasıl yorumlayacağımdan emin değildim.

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim," diye cevap verdi, beni daha da şaşırtarak. Az önce aldığı kitaplara bir göz attım.

"Tüm yeni kitaplarını nereye koyacaksın?"

"Sen söyle," diye cevap verdi. "Hepsi senin."

Mutlu bir şekilde güldüm, mutlu hissetmeyeli uzun zaman olduğu için yepyeni bir duygu gibi geldi.

Odanın ortasında onunla karşılaştığımda "Lachlan," diye gülümsedim. Ellerimi göğsüne koyarak ona yaklaştım, vücutlarımız kızarmıştı. "Dairemi gördün mü?"

"Evet," diye cevap verdi, elleri omuzlarımda gezindi, boynumdan kollarıma inen kıvrımı takip etti. Vücudum anında ısındı. Dokunuşuna karşılık olarak omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve kalp atışlarım hızlandı.

"Siz ikiniz burada sevişecek misiniz?" Tabii ki Ainslee'nin o şımarık ağzı olacaktı. "Eğer öyleyse, biz gidiyoruz."

Hızla bir adım geri çekildim ve şeytani bir bakış atan Ainslee'ye baktım. yüzünde bir gülümseme vardı. Callen iki koluyla onu sarmıştı. Margaret ve Bram hiçbir yerde yoktu. Gitmiş olmalılar.

"Ainslee," dedim ona tatlı bir sesle, "bence daha iyi bir soru, sen ve Callen'ın kendinizi ilişkiye girmekten alıkoyup koyamayacağınız. Eğer kendinizi kontrol edemiyorsanız lütfen İskoç efsanelerimden uzak durun."

Bir an için Ainslee'nin yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve sonra bir kahkaha krizine girdi. Lachlan ve Callen da güldü.

"Oh, Eve," Ainslee gözlerindeki yaşları siliyordu. "Bunun senden geleceğini tahmin etmemiştim."

Başımı salladım. Bu kadın küstah ağzıyla aklı başında bir insanı bile çıldırtabilirdi. Tabii benim aklım başımda değildi. Bunun olacağını tahmin etmeliydi, birçok kez filtresiz bir şekilde bana ipuçları fırlatmıştı.

"Yapmalıydın," diye kıkırdadım.

"Tamam, tamam," diye düşündü. "Barış ateşkesi ilan ediyorum." Lachlan'ın telefonu bipledi ve ona baktı.

"Tamam, bazı işleri halletmem gerekiyor," dedi ve etrafta kimin olduğunu umursamadan dudağıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti. Açık sevgiye alışık değildim ama o böyle biri gibi görünüyordu.

"Kuzenine daha fazla cephane veriyorsun," diye mırıldandım dudaklarına, onu yukarı sürüklemeye hazırdım.

"Belki," diye cevap verdi, sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısıktı. "Ama umurumda değil. Çünkü daha sonra sikimi içine gömmek niyetindeyim."

Beklenti duygusuyla kızardım. Tamam, belki onun da bir filtresi yoktu.

"Sabırsızlanıyorum."

Sonrasını düşününce sesim soluğum kesildi. Şaşkınlık ve Cevabım karşısında yüzünde arzu parladı ve aklımdan insanları şaşırtmak için hala içimde bir güç olduğuna dair kendini beğenmiş bir düşünce geçti.

"Git," dedim ona gülümseyerek. "Ben senin kitaplarınla oynayacağım." Sanki kendini geri çekmek zorundaymış gibi beni güzel kütüphanesinde bıraktı.

Sadece Ainslee ve ben kalmıştık. Callen'ın ne zaman ayrıldığını merak ediyordum ama muhtemelen başka bir açık sözlü yoruma kapı açacağı için ona sormak istemedim.

Kitapları karıştırırken kendi kendime gülümsedim. Yere oturdum, Lachlan aklımın bir köşesinde dururken kitaplara bakarken başka bir dünyada kayboldum.

"Eve, sen..." Ainslee'nin sesi başımı kaldırmama neden oldu. "Bunu tarif etmek zor. İki haftadan kısa bir süre öncesine göre farklı görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Farklı mı?" diye sordum.

"Belki de daha iyi bir kelime daha mutlu," diye düşündü. "Ya da rahat. Bilmiyorum, sadece farklı görünüyorsun."

Düşünceli bir şekilde ona baktım. Ben de farklı hissediyordum. Lachlan'ı gördüğüm andan beri dünyanın yavaş yavaş aydınlanmaya başladığını hissediyordum. Bunun üzerine çok fazla düşünmek istemediğim için omzumu silktim ve kitaplarımın başına döndüm.

"Beni görmezden mi geliyorsun?" Kıkırdadı.

"Hayır," diye alçak sesle cevap verdim. "Bunun üzerine çok fazla düşünmek istemiyorum. Sadece devam edeceğim."

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı.

"Son yirmi dört saat içinde senin için de bir şeyler değişti," diye ekledim.

Sormama gerek yoktu. Her yerinde görebiliyordum. Şaşkınlığıma rağmen kızardı. Filtresi olmayan arsız kadın gerçekten kızardı! Bana ne söylemesi gerektiğine karar verir gibi beni izliyordu.

"Bunların hiçbirisi hakkında konuşmasak nasıl olur?" Yumuşak bir şekilde önerdim.

Her ne ise, bu konuda konuşmanın onun için zor olduğu açıktı. Başını hevesle sallayarak onayladı, güzel kızıl saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Orada sessizce oturduk, ben kitaplarla çevrili yerde, o ise kütüphanenin ikinci katına çıkan basamaklarda, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

Oğlumu ve kocamı en son gördüğüm gecenin anısı zihnimde canlandı.

Son kitap tanıtım turumdan o gece erken döndüm. Bir gece daha dönmemem gerekiyordu ama eve dönmek için yerimden kıpırdamadım. O gecenin böyle başlayıp böyle biteceğini hiç düşünmemiştim. O gece böylesine karanlık bir umutsuzluk hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Acı ve suçluluk duygusunun beni aylarca takip edeceğini hiç düşünmemiştim.

Lachlan hayatıma girene kadar.

Lachlan'la ilgili her neyse, bana hayat verdi. Burası da yardımcı oldu. Kendimi daha hafif hissettim. Ve eğer bu duyguları şişeleylebilseydim, kesinlikle şişelerdim.

Ainslee, "Hazırlanmamız gerek," diye bağırarak hafıza şeridimi kapattı.

"Neye hazırsın?" Ben sordum.

"Bu geceki balo için mi?" Sesi öfkeliydi. "Bilirsin işte, parti." "O dün değil miydi?"

"Parti bütün hafta sonu sürecektir," diye açıkladı. "Bu gece senin için seçtiğim elbiseyi görmen için sabırsızlanıyorum."

"Ah, Ainslee," bu kez sinirlenme sırası bendeydi. "Umarım basittir."

Kıkırdadı. "Oh, bayılacaksınız!"

Bu akşamki etkinlikten erken çıkmayı başarabilirsem, yanıma almak ve muhtemelen yatmadan önce okumak istediğim altı kitabı aldım.

Lachlan sikini içine gömecek, okumaya zaman kalmayacak, diye fısıldadı zihnim ve bedenim beklentiyle mırıldandı. Buna hiç aldırmazdım ama yine de kitapları yanımda sürükledim.

İki saat sonra duş almıştım ve Ainslee'nin deyişiyle balo için tamamen hazır ve muhteşemdim. Kendini hazırlamaya devam etti ve biraz zamanım olduğuna karar verdim. Lachlan da muhtemelen yukarı gelip hazırlanmak zorundaydı, ben de kitapları okuyup onu beklemeye karar verdim.

Odasında kendime bir köşe yapmış olmam çok tuhaftı. Masasının hemen yanındaki büyük pencere kenarındaki bankın üzerindeydi. Alan, oraya başka bir masa yerleştirmek için yeterince büyüktü ve en iyi manzaraya ve en iyi ışığa sahipti. Sırtımı duvara yaslayarak üzerine oturdum ve kitaplar etrafa saçıldı. Okudum ve notlar aldım, hayal dünyasında kayboldum. Zihnim eski moda selkie efsanesiyle yapabileceğim hikaye olasılıklarıyla doluydu. Neredeyse eski ben gibiydim.

Bir saat daha göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ayağa kalktım, bulabildiğim ilk şeyle kitaptaki yerimi işaretledim, bu da Lachlan'ın kol düğmesi oldu. Saate baktım ve Baltimore'da saatin kaç olduğunu hemen anlayıp Elise'i aramaya karar verdim. John Hopkins'te öğle yemeği molasında olmalıydı.

İki yatak odasını birbirine bağlayan geniş balkona çıkarken onu cep telefonumdan aradım ve ilk kez beni yatak odasına bilerek mi bu kadar yaklaştırdığını merak ettim. O yatakta bir gece bile uyumamıştım. İşlerin bu kadar hızlı ilerlemesi endişe verici olmalı mıydı?

"Eve," sesi panik içinde çıkmıştı. Elise ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Selam kardeşim," diye sakince selamladım onu ve hemen fark ettim ki muhtemelen

Son iki aydır onu planladığımız saat dışında bir kez bile aramadığım için panik oldum. Kazadan önce her gün konuşurduk. "Her şey yolunda," diye ekledim çabucak.

"Emin misin?" Bana inanmadı ve ben de onu suçlamadım.

"Evet, sadece sesini duymak istedim." Sessizlik uzadıkça uzadı. Eskiden aramak için tek nedenim buydu... yani her şey olmadan önce.

"İyi misin?" Sessizliği ben bozdum. Üzerimdeki güzel elbiseye aldırmandan balkonun zeminine oturdum.

"Evet," sesi telefonda bile boğuk çıkıyordu. "Evet, sadece şaşırdım. Ne yapıyorsun?"

Ve bir anda yine benim ablam oldu. Annem değil, bakıcım değil, sadece ablam.

"İskoç efsaneleri hakkında bir şeyler okuyordum." Nefes verirken durakladım ve sonra ekledim. "Bazı notlar yazdım. Öğle yemeğinde misin Mola mı?"

"Evet," diye hızlıca cevap verdi. "Bir saatim var, istediğin kadar konuşabiliriz." Gülümsedim. O dünyadaki en iyi kız kardeşti.

"Günün nasıl geçiyor?" Onun hakkında bir şeyler duymak istiyordum. "Brandon nasıl?"

"Şimdi senin sesini duyuyorum," diye mırıldandı, "...günüm harika geçiyor." Arkamda bir ses duydum ve hızla yatak odasına baktım ama hala boştu. Onun sorusu dikkatimi tekrar kız kardeşime çekti.

"Brandon iyi, ikimiz de seni özledik. McLaren'daki işin nasıl gidiyor?"

"Ummm, gidiyor," diye belli belirsiz cevap verdim. Onu endişelendirmek istemedim.

Sahibiyle yattığımı da ekleyerek. Bu kulağa olduğundan daha kötü geliyordu.

"Umarım istifa etmemişsindir?" diye sordu.

"Hayır, abla," dedim küçük bir kıkırdamayla. "Bırakmadım. Zar zor bir sayfa yazdım, bu yüzden bırakmak için doğru zaman olduğunu düşünmüyorum."

Telefona ciyak ciyak bağırdı. "Aman Tanrım," sesi tizleşti ve telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. "Yine yazıyorsun!"

Önümde uzanan manzaraya hayranlıkla baktım, dingin manzara yankılanıyordu Şu anda hissettiğim gibi. "Hayır, tam olarak yazdığımı söyleyemem. Daha çok notlar ve bazı kelimeler."

Daha fazla çığlık attı. "Nasıl? Ne zaman?"

"Birden geldi," dedim ona. "Sanırım burası."

"Senin dairen mi?" diye sordu, sesi biraz şaşkın çıkıyordu. "Hayır, şu anda Edinburgh'da değilim." Ona söyledim.

Dürtüyle hareket etmek yerine konuşmayı planlamalıydım.

"Neredesin?"

"McLaren'lar bir toplantı ya da parti düzenliyorlar.

Birkaç günlüğüne." Bir şey anlamasın diye soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Onların evinde kalıyorum, şehrin yaklaşık bir saat dışında, kırsalda. Daha çok kırsalda bir kale gibi."

"Ne?" sesi şok olmuş gibiydi. "Seni gitmeye nasıl ikna ettiler?"

Sanki beni görebiliyormuş gibi omzumu silktim.

"Eve, bekliyorum."

"Bilmiyorum," dedim telefonda. "Elise, sana söylüyorum, burası çok farklı bir yer. Büyülü. Bana üniversitedeki dersimi hatırlattı. Neden bu efsaneleri daha fazla araştırmadığımı bilmiyorum. İskoçya."

Telefonda kıkırdadı. "Belki de tam şu anda seni vurmayı beklediği içindir. En çok nesini seviyorsun?"

Lachlan, diye düşündüm ama cevap verdim, "Manzara nefes kesici. Ortaçağ'a geri dönüp orayı kendi başıma fethetme isteği uyandırıyor."

Elise kıkırdamaya başladı. "Bu kadar mı harika?"

"Evet," dedim ona. "Çocukken bana okuduğun hikâyeyi hatırlıyor musun? Kahretsin, adını hatırlayamıyorum."

"Hangisi?" diye sordu gülerek. "Çok fazla vardı."

Buna gülümsedim. Haklıydı. Ondan hep bir hikâye daha isterdim.

"Kendini şeytanından kurtarmak isteyen hüzünlü prensesin

ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden ağladı ve köydeki her şeyin sular altında kalmasına neden oldu."

"Evet," diye haykırdı. "Ah, ben de adını hatırlayamıyorum ama hangisinden bahsettiğinizi biliyorum!"

"O illüstratör ilhamını buradan almış olabilir." Elise telefonda, "Çok mutluyum," dedi. "Sen yaptın arayarak beni çok mutlu etti."

"Ben de aradığım için mutluyum," diye mırıldandım telefona. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni daha çok seviyorum." Hayatım boyunca bana bunu söyledi. "Eve, Noel için eve gelecek misin?"

İçimi bir acı kapladı. Elise her zaman iyi bir evlat olmaya ve ailemizin biraz normal görünmesini sağlamaya çalışmıştı. Ben her zaman inatla reddettim birlikte oynamak. Konu ben olduğumda kimsenin aklının almadığı bir özelliğimdi bu. Utangaç ve içine kapanık biriydim ama inatçı yönüm ortaya çıktığında fikrimi değiştirmeye nadiren ikna olurdum

"Annem seni özleyiyor," diye ekledi.

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdim, ancak Elise olumsuz cevabımın annemin beni özleyip eve gitmesine olduğunu bilmiyordu.

Tatillerde. "Tatil için eve uçmak için yeterli iznim olmazdı." "Seni görmek istiyor, Eve." Her zaman uzlaştıracı.

"Yapamam," diye mırıldandım telefona ve sesim kulaklarıma çaresizlikle geliyordu. "Lütfen bana sorma."

"Anlamıyorum."

Asla anlamayacaktı çünkü annemin ne yaptığını ona asla anlatmayacaktım. Onu bir daha hiç görmeseydim, çok erken olurdu. Asla affedemeyeceğiniz ya da unutamayacağınız bazı şeyler vardı.

"Sen ve Brandon Şükran Günü için gelseniz nasıl olur?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum. "Bir hafta erken gelirsin ve belki de gözün benim üzerimde olmak yerine birlikte gezeriz?"

Telefonda derin bir iç çekiş duydum ve Elise'in üzgün olduğunu anladım.

"Belki annem ve John da gelebilir?" diye umutla sordu.

"Üzgünüm, Elise." Onu üzgün görmek beni hep üzerdi. Çok üzgündü.

Kişisel olarak ona ne kadara mal olursa olsun her zaman yanımda oldu. Ona borcumu ödemek ve onun için orada olmak istedim. Akıl sağlığım için annemin tekrar hayatıma girmesine izin veremezdim.

"Belki bir gün," diye yalan söyledim. "Ama şimdi değil. Ayrıca, onun ve John'un katılması için uçak bileti çok fazla olur ve hepinizi küçük evime sığdıramam." Kelimeler dilimde acı yalanlardı.

John onun kocasıydı ve son on iki yıldır benim üvey babamdı. Ona neden katlandığını hiç anlayamadım. Onun için fazla iyiydi.

Neyse ki Elise bu konuyu kapattı.

Birkaç dakika daha işi, Brandon ve önemli hiçbir şey hakkında sohbet ettik ve işine geri dönmesine izin vermem gerektiğini biliyordum.

Bitirme düşmesine bastım, başımı kale duvarına yasladım ve gözlerimi kapattım, düşüncelerim anneme geri döndü. Tanrı'ya şükür ne Elise'in ne de benim annemizle fiziksel ya da duygusal hiçbir benzerliğimiz yoktu. Elise babamızın saç rengine ve gözlerine sahipken, benim koyu renk saçlarımın ve gözlerimin nereden geldiğinden kimse emin değildi.

Annemizin sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Elise'i doğurduğunda gençti ve iyi bir anne olamamasının nedeninin kısmen bu olduğunu düşünüyordum. Tanrım, çocukluğum boyunca nasıl da sinirlerimi bozmuştu! Sarı saçlarını her zaman gözlerinden uzaklaştırırdı, bunun onu daha genç gösterdiğine yemin ederdi. Belki de haklıydı. Kadın ellili yaşlarının sonunda bile çok güzeldi. Yine de görünüşü karakterindeki eksikliği telafi etmiyordu. Bencil, yalancı, manipülatör ve hilekârdı. Kaç kişiyi incittiğini ya da kaç yuvayı yıktığını umursamıyordu. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Çalan cep telefonunun sesi düşüncelerimi böldü ve etrafıma bakındım. Ayağa kalktım ve Ainslee'nin benim için seçtiği güzel elbisenin kırıksıklıklarını düzelttim ve dairemin tamamı büyüklüğündeki yatak odasına geri döndüğümde Lachlan'ın masasında oturduğunu, dizüstü bilgisayarını açtığını ve telefonuna cevap verdiğini gördüm.

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım ve bana baktığını fark ettim. Ne kadar zamandır odada olduğunu merak ettim.

Telefonda Galce konuştu ve telefonu kapattı. Gülümsedi ve bedenimin tepki vermesi için gereken tek şey buydu. Bakışları hayranlık doluydu.

"Hey," diye selamladım onu.

"Muhteşem görünüyorsun," sesi hissettiğim arzuyu yansıtıyordu. "Tek kelimeyle güzel."

Elini uzattı ve ben elini tuttuğumda beni kucağına çekti. Sert vücudu gergindi ama altımda iyi hissettiriyordu, sıcaklığı içime işliyordu.

Ben. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım ensesindeydi. Dudakları sert bir öpücükle benimkilerle buluştu. Öpücüğü derinleştirdi, dili benimkini arıyordu.

Ona daha yakın olmak istiyordum, daha fazlasını, hepsini istiyordum. Ona doğru bastırdım ve etrafımdaki kolu ona daha yakın olma ihtiyacımla eşleşerek sıkılaştı. Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirerek inledim. Dudaklarıma karşı homurdandı, ağır nefesi benimkiyle eşleşti, bedenlerimiz her şeyi talep ediyordu.

Kapının gürültüyle çalınması ve açılması bizi durdurdu, nefes alışverişlerimiz hâlâ ağırdı. Ainslee'nin sesi "Lanet olsun size," diye alay etti, ben hala oldukça

Lachlan'ın kalçalarını kucaklıyordu. "Günde kaç kez yapıyorsun?"

"Ainslee," Lachlan'ın sesi karanlık bir uyarıydı. "Çık dışarı."

"Ne?" diye sordu masumca, kirpiklerini kırpıştırarak. "Kapıyı çaldım. Birlikte baloya gidebilmek için Eve'i almaya geldim."

Ainslee'ye dönüp bakmadan önce kendimi toparlamaya çalıştım. Ruh halim Lachlan'ınkiyle birebir örtüşüyordu. Şu anda cinsel olarak hüsrana uğramış hissediyordum. Beni sertçe becermesini istiyordum... üstünü çiziyorum... ona ihtiyacım vardı.

"Hadi ama siz ikiniz," diye itiraz etti Ainslee sertçe. "Bunu daha sonra da yapabilirsiniz."

Lachlan onu görmezden gelerek kulağını hafifçe dişledi. "Onu öldürebilir miyim?" Sesi sakın, alçak ve sadece benim kulaklarım içindi.

Yanağına doğru kıkırdadım ve kulağına fısıldadım, iri vücuduyla Ainslee'nin görüşünü engelleyen elim sikinin üzerinde geziniyordu. "Hayır, ondan hoşlanıyorum. Ama bir dahaki sefere kapıyı kilitle."

Bariton kahkahası odada yankılandı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Ainslee merakla.

"Yok bir şey," dedim ve elbisemi tekrar düzelterek ayağa kalktım.

Ainslee'nin mükemmel bir kıyafet zevki vardı. Balo elbisesi zarifti ve lüksü sadelikle taşıyordu. Siyahtı, şifondan yapılmıştı ve Lachlan'ın bu akşam için hazırladığı takım elbisenin rengiyle tam olarak uyuşuyordu. Omuz askılarıyla bedenimden aşağıya yumuşak bir şekilde iniyor ve belimden ayak bileklerime kadar tam boy uzanıyordu. Beni gerçekten bir prenses gibi hissettirdi.

"Birkaç dakika içinde aşağıda buluşuruz." Derin sesindeki yoğunluk, gri gözlerindeki sıcaklıkla eşleşiyordu.

Başımı salladım ve yatak odasının kapısına doğru yürüdüm.

"Merak etme kuzen." Ainslee dayanamayıp bir kelime daha söyledi.

"Sanırım bu gece şanslı olmana izin verecek."

"Ainslee," diye uyardım onu.

Ama sonra Lachlan'ın son sözü söylemesi gerekti. "Biraz terbiye öğrenseydin, Ainslee, şu anda şansım yaver gidiyor olurdu." Bana göz kırptı ve ben de kızardım.

"Yemin ederim, ikiniz de delisiniz," diye mırıldandım dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle odadan çıkarken, Ainslee de peşimden geliyordu.

Ainslee ve ben balo salonuna girdiğimizde, konuşmalar birkaç kademe azaldı ve bakışlar bize doğru çevrildi. Belli ki rahattı. ama bundan nefret ediyordum. Ondan kaçmaya çalıştım ama elimi tuttu ve sıkıca kavradı.

"Sana bakıyorlar," diye kimsenin duyamayacağı şekilde alçak sesle konuştu. "Bana değil."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden?"

Sessizce kıkırdadı. "Lachlan İskoçya'nın en gözde bekarı ve o senin."

"Bu çok saçma," diye mırıldandım usulca. "O benim değil." "Canım," diye bana baktı. "Güven bana, o senin."

Bunu neye dayanarak söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onunla sadece iki hafta önce tanışmıştım. Sözleri üzerinde çok fazla düşünmemeye karar verdim ve bu fikri bir kenara ittim. Ainslee'nin biraz abartmaya eğilimi var gibiydi. Callen, Margaret ve Colin'in bulunduğu gruba katıldık.

"Eve, çok güzel görünüyorsun," dedi Colin elimi tutup on beşinci yüzyıldan kalma bir hareketle kibarca öperken.

Kendimi tutamadım ama hafifçe kıkırdadım. "Böyle bir sahneyi romanlarımda belki yüzlerce kez anlattım ama gerçek hayatta ilk kez yaşadım."

Margaret güldü. "Senin romanlarında çok daha süslü." Ve geri kalanımız da onun kahkahasına katıldık.

Callen konuştu. "Seni araştırmak zorunda kaldım Eve. Bu kadar büyük olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Edinburgh'da seni kapmak isteyen bir yayıncılık şirketi var."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler Callen. Belki bir gün."

"Yazmaya başladığınızda genç olmalısınız?" diye sordu. "Evet," diye belli belirsiz cevap verdim. "Oldukça gençtim."

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Colin'in sorusu sözümüzü kesti. "En iyi dansçı ben değilim," diye uyardım onu. "Ama tabii."

Elimi tutarken, "Bırakın ben önden gideyim," dedi.

Vals yapmaya başladık ve bundan hoşlandığımı fark ettim. Onu takip ettim ve tam bir aptal gibi görünmemem için bana yumuşak bir şekilde ipuçları ve talimatlar verdi.

"İyi iş," diye beni övdü ve ben de mutlulukla gülümsedim. "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç."

İki hafta içinde her şeyin bu kadar değişmesi çılgıncaydı. Lachlen beni uyandırdı ve sarstı. Geçen hafta arzuladım ve mutluluğu yeniden tattım, elime bir kitap aldım ve tam sayfa kelimeler yazdım. İskoçya'da bir yayınevinde çalışma imkânım vardı. Her şey iyiye gidiyordu ve kendimi daha iyi hissediyordum.

"Araya girebilir miyim?" Lachlan'ın sesi düşüncelerimi böldü.

"Elbette." Colin gülümsedi ve ekledi. "Emin ellerde olacaksın Eve."

Sonra Lachlan'a döndü. "Onu iyi yönet, yeğenim."

Ve böylece Lachlan'a teslim edildim. Onunla dans etmek Colin'den farklıydı.

Lachlan beni daha yakına çekti, vücutlarımız birbirine değiyordu. Lachlan'la birlikte, cilalı zeminin üzerinde onun vücuduyla eşzamanlı olarak süzülüyormuşum gibi hissettim, nefesim kesildi.

"Sen benim için yaratılmışsın," dedi, sesi sertti ve beni daha yakına çekti.

Bakışlarıyla karşılaştım ve onun için yaratılmış olup olmadığımı bakmaksızın, o anda olmak istedim. Onun ihtiyaç duyduğu, istediği ve arzuladığı her şey olmak istedim. Çünkü şu anda o benim ihtiyacım olan her şeydi.

Başını eğdi ve kısa bir öpücük için onunla buluştum. Belki de bu yerde, bu kalede ve bu adamda gerçekten de büyülü bir şeyler vardı. Her neyse, beni ışığa doğru çekmişti.

"Peki neden günlerdir bu partiyi veriyorsun?" Sesim hafif boğuk bir şekilde sordum.

"Atalarımın on üçüncü yüzyılda bu toprakları işgal edip ele geçirmelerinin yıldönümü." Cevabı o kadar gerçekçiydi ki, sanki atalarınızın izini o kadar geriye sürebilmek çok da önemli değilmiş gibi.

"Bu çok etkileyici." Buna başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Zihnim ve bedenim hissettiğim ihtiyaca odaklanmıştı, dudaklarını üzerimde hissetmek istiyordum, bedeni bedenime sertçe bastırılmıştı. Şu anda başka hiçbir şey umurumda değildi.

"Etkilenmişe benzemiyorsun," diye gözlemledi.

"Özür dilerim," dedim ama sesim hiç de özür diler gibi çıkmadı. Sonra gülümseyerek sordum. "Tekrar deneyeyim mi?"

"Hayır, kolay etkilenmemeni seviyorum," sesi alçaktı.
Bunun üzerine hafifçe kıkırdadım. "Bundan o kadar emin değilim çünkü üzerimde hızlı ve kolay bir etki bıraktın."
Gözleri sanki içlerindeki gerçeği görmeye ihtiyacı varmış gibi benimkileri aradı. "Bunu duyduğuma sevindim." Sesi bir okşayış gibiydi. Bakışları hala boynumda asılı olan yüzüklü kolyeye.
"Baloda ne kadar kalmamız gerekiyor?" Nefes nefese bir ses tonuyla sordum. "Yirmi dakika," diye yaklaşp fısıldadı, sıcak nefesi kulağıma karşı. "Yirmi dakikadan fazla dayanamayacağım. Kendimi senin içine gömmeliyim."
Sertçe yutkundum, vücudum onun sözlerine karşılık olarak karıncalanıyor ve ısınıyordu. Böyle konuşmaya devam ederse, bu yirmi dakikayı çıkaramayacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEVENTEN

T Şampanya kadehlerini boğazımdan aşağı indirdikten yirmi dakika sonra kollarını bana dolayarak balo salonundan hızla çıktık. Aşağıya gizlice inerken içimden küçük bir kıkırdama kaçtı.

koridorlarda herkesten kaçmaya çalışıyordum. Belki şampanyadan, belki de Lachlan'dan kaynaklanıyordu ama her neyse, daha fazlasını istiyordum.

Yatak odasının kapısını kapatır kapatmaz Lachlan kapıyı kilitledi ve sırtımı duvara yaslayarak vücudunu benimkine dayadı. Ağzını sertçe ağzıma dayadı, dudaklarımı aç bir öpücükle parçaladı. Sabırsızca dilini ağzımın içine soktu ve ben de kalçalarımın arasındaki o tanıdık sızıyı hissederek dudaklarına karşı inledim.

Ellerim önce kravatını, sonra da bembeyaz gömleğinin her bir düğmesini gevşetmeye çalıştı. Son düğmeyi de ilikledikten sonra gömleği geniş omuzlarından iterek kenara fırlattım. Parmaklarımın altındaki sıcak tenini hissetmekten keyif alarak göğsünü inceledim. Onun her santimini hissetmeye ihtiyacım vardı. Bana dokunduğu her yerde tenim yanıyordu. Varlığımın her zerresiyle onu istiyordum.

Elbisemi tek fermuarla çekti ve balo elbisesi ayaklarımın dibinde birikti. "Sana bir hediyem var," diye inledi dudaklarıma karşı.

Gözlerimi açtım, ağır kapakların ardından ona baktım.

"Şimdi mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet," gülümsemesi sıcaktı ama gözleri arzuyla kararmıştı.

Siyah topuklu ayakkabılarım, külotum ve sütyenimle orada durdum, her yerim ağrıyordu ve hassastım. Onun güçlü ve sert göğsüne gözüm gibi baktım. Pantolonu hâlâ üzerindeydi ve onu da çıkarmadığıma pişman olmuştum. Parmaklarımı aşağı doğru sıyırdım.

Geniş omuzları, altılı paketinin üzerinden geçti ve şişkinliğine sürtündü.

Bileğimi tuttu, bakışları yanan kömür gibiydi.

"Henüz değil," diye homurdandı ve beni nefes nefese bırakan derin bir öpücük için ağzımı aldı.

Beni popomdan tutarak kaldırdı ve geniş yatağına doğru götürdü. Ama yatağın karşısında durdu ve beni büyük aynanın önüne yatırdı. Şifonyerin içine uzanarak bir kutu aldı. Arkamda duruyordu, ikimiz de yansımamıza bakıyorduk, ne yaptığını göremiyordum.

Bakışlarımız aynada buluştu ve bunun ne kadar tuhaf bir şekilde tahrik edici olduğunu düşünmeden edemedim. Sırt sırta gelene kadar bana yaklaştı, siki popomun kıvrımına dayanmıştı.

Boğuk bir sesle, "Saçlarını kaldır," diye emretti.

Bakışlarım hala onunkilere kilitlenmişti, istediğini yaptım. Etrafımda uzandı ve güzel bir safir kolyeyi boğazıma doladı ve tutturdu, sonra kolyemi düğün hediyesiyle birlikte almadan önce sadece birkaç saniye durakladı

yüzükleri çıkardı. Onu çekmeceye koyarken izledim ve tam o anda, o yüzüklerin aramızda olmamasının doğru olduğunu hissettim.

Eli boynuma geri döndü. Parmağını tenimde gezdirirken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Bu senin," dedi kulağıma bir öpücük kondururken. "Çok güzel kokuyorsun." Başını eğdi ve ağzını boğazıma dayadı, bir yandan da bakışlarını aynadan hiç ayırmadan beni izliyordu. Omzumdaki derimi yaladı ve dişlerini etime geçirdi, acı verecek kadar sert değildi ama içimi ürpertti.

Kolye umurumda değildi. Şu anda tek istediğim oydu.

"Lachlan," adı dudaklarımdan nefes nefese bir fısıltıyla çıktı. "Beni becermeni istiyorum."

Onunla buluşmak için döndüm, gözleri üzerimde yoğunlaşmıştı. Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattı, beni sert, tutkulu ve çılgınca öperken

Parmaklarım sütyenimin kancasını çözdü ve bir kenara attı.

Sonra ayrıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kıçımı avuçladı. Yanaklarımı sıktı, dudaklarımdan bir nefes çıktı. Külotumu çıkardı ve sonra elini tembelce bacağımda aşağı yukarı gezdirdi. Yanıyordum. Onu istiyordum.

Şimdi. Onun ön sevişmesine dayanamazdım.

Eli kalçalarımdan aşağı indi, baldırlarımda ve daha da aşağılarda gezindi. Her iki eliyle ayak bileklerimi kavradı ve onları birbirinden ayırana kadar yönlendirdi. ona açıldı. Bana doğru eğilirken elleri tekrar bacaklarımda gezindi. Parmakları beni araladı ve dili klitorisime bastırdı.

Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıktı ve bunu tekrarlamamak için dudağımı ısırdım. Beni aşağı yukarı yaladı ve beni damlarken bulduğunu biliyordum, onun için hazırdım. Yüzünü içime daha da gömdü, beni yaladı, sol eli kalçamı kavrarken sağ eli klitorisimin etrafında dolaştı, okşadı, ihtiyaçtan aklımı başımdan aldı.

Utanmadan kendimi ağzına daha da bastırdım, ellerim saçlarında; onu kendime daha çok çekiyordum. O kadar yaklaştım ki nefeslerim sık ve düzensiz. Dilini içime soktu ve sağ eli klitorisimdeyken hızını artırdı ve tüm vücudum onun dokunuşunun altında gerildi. Zevk beni tüketti ve Lachlan acımasızca beni yalayıp hepsini alırken içimde bir orgazm patladı.

Ayağa kalktı ve kalbim göğsümde daha hızlı atarken pantolonu yere düştü.

"Yatak mı, burası mı?" diye homurdandı. Sınırdıydı ve tam olarak benim hissettiklerimi yansıtıyordu.

"İşte," diye fısıldadım, hâlâ sarsıcı orgazmımın etkisinden kurtulamamıştım. "Şifonyerin tepesine tutun," diye emretti, kulağımı yakalayarak

Dişlerini. İkinci bir düşünce olmadan onu yakaladım ve bakışlarımı aynada onunkiyile kilitleyerek eğildim. Aletini bana doğru hizaladı ve ben de kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak sürtünmeye başladım. Kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Artık her şeyini istiyordum.

"Lachlan, beni sertçe becermeni istiyorum," diye fısıldadım nefes nefese. "Lütfen."

Derin bir hamleyle içime girdi, beni iliklerime kadar doldurdu. Onun Her hamlesinde kontrolü elinden bırakırken parmakları kalçalarımına saplanıyordu. Neredeyse tamamen geri çekiliyordu ama içime daha sert girmek için. O içime girdikçe ben de ona karşı hareket ediyor, her hamlesinden zevk alıyordum.

"Siktir," diye homurdandı, nefesi kesilmişti. "Canını yakıyor muyum?"

"Hayır," sesim düzensizdi. "Yapma. Dur." Nefes nefese fısıldadım ve o bir inilti çıkardı.

Şifonyere tutundum, aynadan başka bir yere bakamıyordum, beni becermesini, bana sahip olmasını izliyor ve her saniyesini seviyordum. Hızını artırdı, içime girmeye başladı. Kolları etrafıma dolandı ve göğüslerimi avuçladı, meme uçlarımla oynadı ve alay etti.

Vücutlarımız o kadar uyumluydu ki, sanki bunu milyonlarca kez birlikte yapmıştık.

Dudakları boynumdaydı, daha sert ve daha derin itti, tekrar ve tekrar.

Zevk vücudumda dolaşıyordu ve çok yaklaştım. "Oh, evet. Lütfen durma." Daha sert ve daha hızlı itti.

"Benimle gel," diye inledi kulağıma, gözlerimiz aynada kilitlenmişti. Parçalandım, orgazmım içimde paramparça oldu. Kendi orgazmı onu ele geçirirken beni sertçe sıktı, sıcaklığı beni doldurdu.

Bir süre öyle kaldık, nefeslerimiz bir süre sonra yavaş yavaş eşitlendi. birkaç dakika. Hiç bu kadar yoğun bir şey yaşamamıştım. Hâlâ içimdeyken kolları beni sarmıştı. Etrafımdaki kokusunu seviyordum, sanki kendi afrodizyağımış gibi.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandı kulağıma. Boynumu küçük öpücüklere boğdu ve sonra yaladı. Daha iyi erişebilmesi için başımı eğdim. Hâlâ taktığım tek şey onun safir kolyesi ve topuklu ayakkabılarımdı.

"Lachlan," diye fısıldadım usulca, gözlerimiz aynada kilitlenmişti. "Kolyeye ihtiyacım yok."

Yüzünde bir şey parladı ve hemen ekledim, "Çok pahalı ve giyecek yerim yok. Bu şimdiye kadar katıldığım en gösterişli balo oldu."

"Evlen benimle Eve," diye kulağımı dişledi, siki hâlâ içimdeydi ve bakışları aynadan beni izliyordu. "Kolye, ailemde izini sürebildiğimiz kadarıyla her zaman nişan parçası olarak verilirdi. Sana bir de yüzük alacağım."

Dudaklarımdan bir nefes çıktı ve şaşkınlığımı gizleyemedim. "Lachlan..."

Ne diyebilirim ki? Belki de az önce yaşadıklarımızın yoğunluğu buna neden olmuştur? Ama sevişmeden önce kolyeyi bana takmıştı. Belki de dün seviştığımızden beri kendini daha yumuşak hissediyordu. Tanrı aşkına, hâlâ içimdeydi.

"Hayır," diye yanıtladı sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Bu benim için seksle ilgili değil.

Evet, vücudunun benimkine verdiği tepkiyi seviyorum. Ama seni ilk gördüğüm andan beri benim için doğru kişi olduğunu biliyordum."

"Daha yeni tanıştık," diye mırıldandım. "Belki de bunun üzerinde uyumalıyız?" diye sordum, sesim yumuşaktı.

"Benimle evlenmek istiyor musun?" Sorusu basitti.

"Aklımın ucundan bile geçmedi," dedim ona dürüstçe.

"Ama şimdi sana soruyorum," dedi aldatıcı derecede sakın bir sesle.

"Benimle evlenmek istiyor musun?"

Aynada birbirimizi izledik. Gergindi. Bunu hissedebiliyor ve görebiliyordum. Onunla evlenmek için gerçekten tek bir itiraz bulamadım. Onunla tanıştığımda bir şeyler oldu ve yeniden kendim olmaya başladım. Beni depresyonun gölgesinden aydınlığa çekmişti. Kimyamız akıl almazdı, daha önce deneyimlemediğim bir şeydi.

"Benim için sorun olmazdı," diye başladım.

"Şimdilik bunu kabul ediyorum," dedi. "Yani onaylamak için, bu bir evet mi?"

İkimize de inanamayarak başımı salladım. "Evet," diye mırıldandım.

"Ama bunu yapmak için ikimiz de deli olmalıyız."

Eğildi ve içimden çıkarken boynumdan öptü, sonra beni kucağına aldı ve yatağa götürdü.

İkimiz de onun büyük yatağındaydık, ona tekrar baktım. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı ve beni kendine doğru çekip yatağa sokarken ben de ona gülümsedim. vücuduna yakın.

"Ama bu bir evet," dedi kulağıma karşı yumuşak bir sesle, sesindeki memnuniyetle. "Ve seninle mümkün olan en kısa sürede evleneceğim."

Benimle evlenmek istediğine inanamıyordum. Kırılan parçalarımın bazılarının önizlemesini yaparak, çöküşlerimin gizli zirvesine ulaştı. Onu benimle evlenmeye iten neydi? Ve beni bunu kabul etmeye iten neydi?

Belki de bu ikimiz için de bir ribaunttur? Onun kalp kırıklığı hakkında hiç konuşma duymadım. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Ama bana doğru geldi, hayatımda eksik olan bir yapboz parçası gibiydi ve şimdi resmin tamamı benim için bir araya geliyordu. Bunu açıklamak ya da anlamak bile zordu.

Kalkmaya çalıştım ve kolları beni sıkıca sardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesi tenime değen tüy kadar hafif bir fırça gibiydi.

"Sadece tuvalete gidiyorum," diye fısıldadım ve o da isteksizce bıraktı.

İki dakika içinde geri döndüm, yatağa onun yanına sürünerek girdim, sıcak bedenine sokuldum. Gözleri her hareketimi takip ediyordu.

"Tişörtünü çaldım," diye mırıldandım, ona sarıldım.

Kolunu bana doladı ve mırıldandı, "Gömleğimin içinde iyi görünüyorsun. İyi geceler aşkım," diye fısıldadı. Göğsünü öptüm ve gözlerimi kapattım, hayal dünyama dalmaya hazırdım.

"İyi geceler," diye mırıldandım usulca. Elimi göğsüne koydum, güçlü kalp atışlarını hissettim ve garip bir şekilde uykuya dalarken kendimi huzurlu hissettim.

CHAPTER EIGHTEEN

I uyandı ve Lachlan'a uzandı. Yatak boştu. Doğrudum ve gözlerimi ovuşturarak geniş yatak odasına baktım. Komodinin üzerindeki saat sabah dokuzun geçtiğini gösteriyordu.

Vücudum rahatlamıştı. Dün geceyi, evlilik teklifini düşündüm. Belki gün ışığı bunu değiştirir? Değiştirmeyeceğini umarak içimde küçük bir sızı hissettim. Bu düşüncenin ruh halimi bozmasına izin vermek istemedim, bu yüzden tazelenmek ve hazırlanmak için aceleyle banyoya girdim.

Banyodan çıktığımda aynadaki yansımanı kontrol etmeye gittim. Bakışlarım onun güzel kolyesine takıldı ve dün gecenin görüntüleri zihnimde canlandı. Lachlan yoğun ve tüketkendi ama ya bu yeterli değilse.

Eski hayaletler aklımı kurcalıyor ve içime şüphe düşüyordu. Nedenini açıklayamıyordum ama çekmeceye uzandım ve alyansları sarkan, zincirinden kaymaya hazır eski kolyemi çıkardım. Sanki kendi kişisel kalkanımmış gibi tekrar boynuma taktım.

Kolyemi takıp Lachlan'ın safirlerinin altına sıkıştırdığım sırada Asinlee kapıdan içeri daldı.

"Biliyordum," diye çılgık atıyordu. "Biliyordum! Sana söylemedim mi?" "Neden bahsediyorsun sen?" Şaşkınlıkla sordum. "Ve cidden, Ainslee! Kapıyı çalmalısın. Ya giyinik değilsem?"

"Lachlan ikinizin evleneceğini söyledi," diyerek ilk soruyu yanıtladı ve diğer tüm yorumları tamamen görmezden geldi.

Gün ışığı fikrini değiştirmede!

Bunu yüksek sesle söylediğini duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. Nerede olduğunu merak ettim.

"Kütüphanede," dedi bana. "Orada yazmak istersen diye kütüphanede kendine bir yer ayarlıyor. Ayrıca bu odaları yeniden düzenletiyor. Pencere kenarındaki alanın genişletilerek sana ait bir köşe haline getirilmesini istediğini duydum.

Pencere kenarına baktı, üzerinde bıraktığım kitapları ve kendimi dayamak için kullandığım yastığı not etti.

"Şimdi nedenini anlıyorum," diye yorum yaptı.

Lachlan'ın bu kadar zahmete gireceğini düşününce kaşlarımı çattım. Sırf benim için her şeyi yeniden düzenlemesini istemiyordum.

Aşağıya indim, Ainslee de arkamdan geliyordu. Neyse ki, ben kütüphaneye girerken o benimle sonra görüşeceğini söyleyerek terasa doğru devam etti.

"Hey, uyuyan güzel." Sesini duydum ve arkamı döndüm. Ona doğru yürürken gülümseyerek "Günaydın," dedim. Beni kendine çekti ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Günaydın," diye fısıldadı sıcak bir sesle. Parmakları boynuma dokundu ve memnun bir sesle ekledi. "Kolyeyi takmamışsın."

İçimi çektim, vücudum onun vücudunun yakınlığına anında tepki verdi. "Aldım ama her gün giymek için fazla süslü," derken kızardım,

Dün gece bana kolye hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Ailesinin erkekleri nişan yüzüğü yerine bunu veriyorlarmış.

O güzel safir ve elmaslarla, bütün gün kot pantolon ve beyaz tişörtle değil de balo elbisesiyle dolaşmam gerektiğini hissettim. Lachlan, üzerinde

diğer yandan, gösterişli ve derli toplu görünüyordu. İki zıt kutup gibi giyinmiştik.

Elim kolyeye, kolyeme ve hiç çıkarmadığım alyanslarımla imzam olan kolyemin üzerinde duran güzel taşlara dokunmak için uzandı.

Parmaklarımin yüzüklerin üzerinde olduğunu fark eden Lachlan'ın yüzünde hafif bir kızgınlık ifadesi belirdi. Sanırım onu suçlayamazdım. Ben de böyle bir şey yapacağımı düşünmemiştim.

ona geçmişini hatırlatacak bir şey giymesi hoşuna giderdi.

Elimi çektim ve gömleğiyle oynayarak ona doğru uzandım, Şu anda nasıl davranacağımı bilemiyordum. Bir kez daha birbirimiz hakkında ne kadar az şey bildiğimiz aklıma geldi. Bunu çabucak uzaklaştırdım.

"Senin için bir yüzük sipariş ettim," dedi sesinde bir gülümsemeyle, kızgınlığı gitmişti. Başını eğdi ve boynuma bir öpücük kondurdu. Ardından kulak mememi nazikçe ısırdı. Başımı göğsüne yasladım.

Onda acımın çoğunu yok eden ya da en azından katlanılabilir hale getiren bir şey vardı.

"Evlilik cüzdanımızı da bu sabah aldım," dedi ve ben şaşkınlıkla gözlerinin içine baktım.

"Pazar günü mü?" Bunu nasıl yaptığını merak ederek sordum.

"Evet." Sanki bu dünyadaki en anlaşılır şeymiş gibi davrandı. "Lisans ve yüzük öğlene kadar hazır olur."

Ona emin olmayan gözlerle baktım. "Neden bu kadar acele ediyorsun? Senin için bir yüzük bile bakmadım."

"Fikrini değiştirmeni istemiyorum," dedi yarı şaka.

Fikrimi değiştirir miydim? Sanmıyordum; her şey hızlı ve neredeyse umursamaz görünse de, aynı zamanda doğru hissettiriyordu. Belki de bunu ona söylemeliydim?

Kütüphaneye şöyle bir göz attım ve Ainslee'nin neden bahsettiğini gördüm. "Yoğun bir sabah geçirmişsin," diye yorumladım arka tarafa doğru yürürken.

büyük pencerelerin en iyi aydınlatmayı sağladığı kütüphanede, benimki olarak belirlemiş olması gereken masanın üzerindeki güzel oymayı izliyordu. Kütüphanenin bu bölümünü çoktan yeniden yaptırmıştı. Raflar dün kitapçıdan satın aldığı kitaplarla doluydu. Kesinlikle çok titizdi.

Yerinden kıpırdamadı, ama elleri ceplerinde masasına yaslanmış, her hareketimi izliyordu.

"Ne istediğimi biliyorum Eve." Sesi tereddütsüz ve özür dilemezdi.

"Seni karım olarak istiyorum. Bugün kilise bizi evlendirebilir, tabii sen bana

Aksi takdirde."

Başımı çevirdim.

"Bugün mü?" Onu doğru anlamamış olmalıyım.

"Evet, bugün," diye cevap verdi ve sakinliğinin bir aldatmaca olduğu hissine kapıldım. "Bana aksini söylemediğiniz sürece."

"Neden benimle evlenmek istiyorsun, Lachlan?" Onun yerine ben sordum. "Beni çok az tanıyorsun."

"Yeterince biliyorum," diye karşılık verdi, neredeyse inatla. "Senin güçlü, nazık, içinin ve dışının güzel olduğunu biliyorum. Seni gördüğüm andan itibaren kalbim sana ait oldu."

Keskin bir nefes aldım. "Benim hakkımda bilmediğin şeyler var," diye fısıldadım. "Ve doğrusu, ben de senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Bu Lachlan'ın daha önce görmediğim bir yanıydı. Gözlerinde inatçı ve kararlı bir bakış vardı. "Ne bilmek istiyorsun?" sesi

bir firma. "Birbirimizle ilgili her ayrıntıyı öğrenmek için hayatımızın geri kalanında zamanımız var. Ama benimle evlenmek için içini rahatlatacak, bilmen gereken her şeyi sor bana."

Boyun eğerek derin bir nefes aldım. Bugün hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyordu.

"Tamam," diye teslimiyetle devam ettim. "Layla ile aranızdaki mesele nedir?"

Tereddüt bile etmedi.

"Yaklaşık bir yıl önce bir ilişkimiz oldu. Birkaç hafta sürdü," diye başladı. "Birkaç gün içinde onun benim için doğru kişi olmadığını ve asla anlaşılamayacağımızı anladım. Kendini aşık sanıyor ama o daha çok benim mal varlığımla, servetimle ve sosyal statümle ilgileniyor. Bir yıl önce onunla aramızda neredeyse hiçbir şey yoktu ve bugün de aramızda hiçbir şey yok."

"Ya bunu yaparsak ve iki ay sonra bunun büyük bir hata olduğunu anlarsak?" Bu sözler dudaklarımdan dökülürken bile onun asla bir hata olamayacağını biliyordum.

"Mümkün değil." Kendine güveni etkileyiciydi. Başarılı bir işadamlı olmasına şaşmamalı.

"Lachlan," diye yumuşak bir sesle onu ikna etmeye çalıştım. "Ben bir yıl önce olduğum kişi değilim. Asla o kişi olamayacağım. Oğlumu kaybettiğim gece bir parçam öldü. Sana hak ettiğin her şeyi verebileceğimi sanmıyorum. Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

"Bir yıl önce seni tanıımıyordum. Şimdi seni tanıyorum ve gördüklerimi seviyorum. Benim için asla başka biri olmayacak Eve," sesi kararlıydı, gözleri bana kilitlenmişti. "İstediğim tek kişi sensin. Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

"Bu neden bir ültimatom gibi geliyor?" Başımı eğerek sordum, bir tepki bekliyordum.

"Öyle değil," dedi bana. "Eğer bana beklemek istediğini söylersen beklerim. Ama ben beklemek istemiyorum. Seni şimdi istiyorum, sonsuza kadar."

Sessizce ona baktım. Kendine olan güveninde çok seksi bir şeyler vardı. İçten içe gülümsedim. Tüm hikâyelerimde yazdığım ama asla inanmadığım karakterin ta kendisiydi. Her zaman günü kurtaran ve kızın ayaklarını yerden kesen kahraman. Ama ben bir kız değildim. Kocam tarafından ihanete uğramış ve nihayetinde çocuğumun ölümüyle yıkılmış bir kadındım. Bazı şeylerden geri dönmek zordu. O benim kurtarıcım mıydı?

Hiç çekinmeden devam etti, benim aksime.

"Seni beceren, sana dokunan tek kişi olmak istiyorum. Her gece sana iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum. Her sabah uyandığımda vücudunu yanımda hissetmek istiyorum. Seni hak ettiğin gibi sevmek istiyorum. Vücudun beni istiyor. Şimdilik bununla yetineceğim. İkimiz için de yeterince hazırım."

Hayatım boyunca ne kadar çok kelime yazmış ve duymuş olsam da, en güzelleri bunlardı. Kendimi nasıl tekrar onun önünde bulduğumu bilmiyorum, yüzüm o güzel gri gözlere bakıyordu.

"Tamam," sesim titrek bir fısıltıya dönüştü. "Bugün o zaman. Ama anlamalısın ki hâlâ çözmemiz gereken çok şey var. Benim de çözmem gereken pek çok sorun olduğunu biliyorum. Eğer bunu yapacaksak, gözümüzü dört açarak yapmalıyız."

"Biliyorum. Ve umurumda da değil. Bunları birlikte aşacağız."

Parmaklarımı uzattım ve yavaşça onun güçlü parmaklarına dokundurdum. Çene. Dokunuşuma doğru eğildi, tıpkı benim her zaman onunkine eğildiğim gibi. Teni soğuk parmaklarıma karşı sıcak hissettirdi. Buz ve ateş gibi miydik?

"Ne zaman istersen seninle evlenirim," dedim ona usulca. İki eliyle yüzümü tuttu ve beni sertçe öptü.

"Seni mutlu edeceğim," diye yemin etti ve ben de ona inandım. Bu adamda içimdeki her lifi uyandıran şey neydi?

"Peki bunu ne zaman yapmak istiyorsun?" Burunlarımız hafifçe birbirine değerken usulca şaka yaptım. "Senin için de bir yüzüğüm olduğundan emin olmalıyım."

"Konuklar çoktan ayrılmaya başladı," diye cevap verdi. "Bu öğleden sonra yerel kilisede evlenebiliriz."

"Senin gibi birini hiç tanımadım," diye kıkırdadım usulca. Kesinlikle zaman kaybetmiyordu. "Pazar günü burada evlilik yüzüğünü nereden bulabilirim?"

Burnumu öptü. "Eski bir aile dostumuzun kuyumcu dükkânı var. Bizim için açacak ve ben de bize bir takım alacağım."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Seninkini almak zorundayım. Aksi takdirde kötü şans getirir."

Gözleri kolyemden sarkan yüzüklere takıldı. "Onun yüzüğünü almadım," dedim ona, sesim hafifçe çatlayarak.

Sanki anlamış gibi başını salladı. "Benim için seçtiğin evlilik yüzüğünü çok seveceğim."

"Keşke kız kardeşim de burada olabilseydi," diye mırıldandım ondan çok kendime. Alnımdan sevgiyle öptü.

"Hadi gidip kahvaltı edelim," diye ısrar etti ve beni kütüphaneden dışarı çekti.

Birlikte hızlı bir kahvaltı yaptık ve şehre doğru yola çıktık. Ainslee bu sefer geride kaldı. Cennetteymiş gibi görüldüğüne yemin edebilirim. Callen'la iyi bir şeyler olduğu için mi yoksa çünkü küçük partiyi o düzenledi.

Kuyumcu gerçekten de sadece bizim için açılmıştı. Gözüme çarpacak yüzüğü bulmaya çalışarak dükkânda dolaştım.

"Aklınızda özel bir şey var mı?" diye sordu dükkân sahibi. Yaşlı ve nazik görünüyordu. Aileyi uzun zamandır tanıyor olmalı diye düşündüm çünkü Lachlan beni nişanlısı olarak tanıttığında gözleri doldu.

Bu, nişan ve düğün cirosu için bir rekor olmalı.

"Dürüst olmak gerekirse," dedim ona. "Emin değilim." Biraz rahatsız edici bir şekilde güldüm. "Her şey çok hızlı gelişti, yüzükler hakkında düşünmemiştim."

"Ah, genç kız," diye kıkırdadı. "Bu tür evlilikler en iyisidir." Teorisine eğlenerek gülümsedim ama yüzüklere bakarken hiçbir şey söylemedim ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyordu. Lachlan arka tarafta

sahibinin oğluydu ve onun daha şanslı olup olmadığını merak ediyordum. Dükkâna şöyle bir göz attım, yüzüklere olan ilgim tamamen kaybolmuştu. Dükkânın ilginç bir düzeni vardı, sanki eskiden başka bir şeymiş gibi.

Kalın taş duvarlarda çıkıntılar vardı ve bunlar hasardan kaynaklanmıyordu. Her biri birbirine bağlı gibi görünüyordu. Bir tanesine doğru eğildim, içeride ne olduğunu görmek için bakarken cam bir vitrin gözüme çarptı. Kafanızı bu korkutucu kaya çıkıntısının içine sokmadığınız sürece kimsenin görmeyeceği bir yerde cam bir sergi olması tuhaf görünüyordu.

"Bu," diye bağırdım ve gördüğüm şey karşısında heyecanlandığımı tekrarlardım. "Bunu istiyorum lütfen."

Yaşlı dükkân sahibi gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana doğru yürüdü.

"Satılık mı?" Evet diyeceğini umarak sordum. Yüzük Kolyeyi daha erkeksi bir şekilde takıyordum. "Bu çok eski bir yüzük," dedi bana.

"Sorun değil," diye mırıldandım ve titreyen ellerimle Lachlan'ın bana hediye ettiği kolyeyi boynuma taktım. "Bak, bu kolyeye tıpatıp uyuyor."

Aşırı heyecanlandığımda ellerim titriyordu.

"Gerçekten beğendin mi?" diye sordu.

"Oh, evet!" Yüzüğe hayranlıkla baktım. Tek kelimeyle mükemmeldi. Cama biraz daha yaklaştım ve her bir safirin arasındaki gri taşları fark ettim. "Bak," dedim

onu. "Gözleri gibi gri."

"Gri kimin gözleri gibi?" Lachlan'ın sesi arkamdan bana ulaştı. Arkamı döndüğümde güçlü adımlarıyla bize yaklaştığını gördüm.

Yüzüğü camdan çıkarırken ona cevap veren yaşlı adamdı. "Görünüşe göre genç kız sizin için yüzüğü seçmiş. Ve eklemem gerekirse, mükemmel bir seçim."

Yüzüğü bana uzattı ve ben de parmaklarımın arasında dikkatle tuttum. "Bak, Lachlan," gözlerim yüzüğe sabitlenmişti. "Bu yüzük Kolye ve gri taş gözlerine uyuyor. Tanrım, yüzük çok güzel!" Lachlan'a baktım ve gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Beğenmedin mi?" Ona neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sordum. Bana cevap vermek yerine cebinden bir şey çıkardı. Avucunu açtığında bunun bir yüzük olduğunu gördüm. Tam olarak aynı yüzük, sadece daha kadınsı.

"Bu da ne..." Sözümü kestim. "Tam olarak uyuyorlar!"

"Evet, eşleştiler," diye yanıtladı ve anlamakta zorlandım. "Yüzyıllardır benim aileme aitler."

"Oh," diye hayal kırıklığıyla nefes verdim. "O zaman satın alamam."

"Birkaç nesil önce, atalarımın biri erkek alyansını bir kart oyununda kaybetti," diye yorum yaptı ve ardından yaşlı kuyumcuyu işaret etti. "Şanslı kazanan Bay McBride'in atasıydı."

"Oh." Sanki biri bana en sevdiğim oyuncakı vermiş ve bir saniye sonra elimden almış gibi hissettim. Yüzüğü geri verirken "Çok yazık," diye mırıldandım.

Dükkân sahibi elimi nazıkçe geri itti. "Onu geri satmanın zamanı geldi, genç kız."

Gözlerim onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı fırladı. "Ciddi misin?"

Gülümsedi ve bu adamın gençlik günlerinde kalp kırıcı olduğuna yemin edebilirdim.

"Evet," diye yanıtladı. "Görüyorsun ya genç kız, ailemin nesilden nesile aktardığı bir hikâye var. Efsaneye göre, yabancı toprakların ve kırık gözlerin genç kızı bir McLaren'in kalbini fethettiğinde, özgürce verilen şeyi geri verme zamanı gelmiş demektir."

Ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamadığım için kaşlarımı çattım.

Bay McBride, "Acıyı ve ölümü deneyimlediniz," dedi. "Bunu gözlerinizde görebiliyorum, kırık gözler. Ve siz yabancı topraklardansınız."

Tepkilerini görmek ve burada kimin deli olduğunu değerlendirmek için Lachlan ve Bay McBride'in oğluna baktım. Bu ikisi onun deli olduğunu düşünmüyor gibiydi.

Çılgınca.

Yaşlı kuyumcu buruşuk eliyle avucumu kapattı. "Yüzük senindir. McLaren'ini bulduğuna göre tüm neşe ve huzur seni kuşatsın ve mutluluk seninle olsun."

Ona baktım, muhtemelen biraz şaşkın görünüyordum. Böyle şeyler hiç olmazdı.

"Sana ödeme yapmalıyım," dedim ona inanmayarak.

"Hayır," diye kesin konuştu. "Yüzük senin. Efsanelere karşı gelmek kötü şanstır."

Oğluna dönüp baktım. Belki de yaşlı adam biraz deliydi. "Doğru," diye onayladı oğlu. "Yüzük senin. Biz eskileri çok severiz. ve olması gereken de budur. Önceden bildirildiği gibi."

İnançsızlıkla başımı salladım. "Parasını ödemedi alması yanlış geliyor. Bana hep damadın yüzüğünü almamanın uğursuzluk getireceği söylenirdi."

Bay McBride, "Ve siz de aldınız," diye onayladı. "Kimse size bunu parayla satın almanız gerektiğini söylemedi."

"Sanırım öyle," diye mırıldanarak emin olmadan cevap verdim. "Çok tuhaf."

Bay McBride, "Bu öğleden sonra düğününüzde görüşürüz," diyerek tartışmaya son noktayı koydu.

"Kahretsin!" Lanet okudum ve Lachlan'a döndüm. "Benim elbisem yok. Ainslee'nin çılgın renkli elbiselerini giymeyeceğim!"

Ben bunu hiç eğlenceli bulmazken üç adam da katıla katıla güldü.

"Cidden, Lachlan," dedim ona sinirlenerek. "Eğer beni seçerse bunu yapmayacağım. renkleri olan her şeyi dışarıda bırakır."

"Ben hallederim," diyerek beni kendine çekti ve dudaklarımdan öptü.

Gerçekten de herkesin içinde sevgisini göstermekten hiç çekinmiyordu.

CHAPTER NINETEEN

I banyodan çıktı ve üzerime büyük bir havlu sardı. Lachlan tören için giyinmek üzere başka bir odaya gitti ve beni kendi odasında bıraktı. Gözlüğün içinden kendime baktım.

Ayna.

Lanet olsun, evleniyorum!

Gerçeküstü bir rüya gibiydi. İyi bir rüya olmalıydı, çünkü kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum, bu beklenti bedenimden akıp gidiyordu. Yatak odasına, onun yanına dönmek için sabırsızlanıyordum.

Hunter'ın ve benim alyanslarımın zincirden sarktığı kolyem gözüme çarptı. Ölümünden hemen önce kitap turuna çıktığımdan beri kolyemi hiç çıkarmamıştım. Dün gece Lachlan'ın çıkarması dışında boynumdan hiç çıkmamıştı.

Titreyen parmaklarım boynumun arkasına uzandı ve on aydan fazla bir süredir ilk kez onu çıkarmak için birkaç deneme yaptım. Banyodaki küçük mücevher tabağının içine bıraktım. Bunu açıklayamıyordum ama kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyordum.

Yatak odasının kapısının çalındığını duydum.

"İçeri gel, Ainslee," diye bağırdım. Kapıyı çalması ve içeri dalmak yerine cevap vermemi beklemesi beni etkilemişti.

Odaya mutlu bir gülümsemeyle ve düğün için giyinmiş olarak girdi. Her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Şaşırtıcı derecede sade, kırmızı, uçuşan bir elbise giymişti. Şimdiye kadar onu giyerken gördüğüm en sade elbiseydi.

Arkasına baktı ve birinin içeri girmesi için başıyla işaret etti.

"Bekle, havlumun içindeyim," diye itiraz ettim ve banyoya doğru koşmak için arkamı döndüğümde olduğum yerde durdum.

Elise bana doğru yürürken Ainslee, "Sürpriz," diye bağırdı.

"Ne? Nasıl?" Kekeledim.

"Düğününü kaçıracağımı düşünemezdin," diye sıkıca sarıldı bana, ben hâlâ şaşkın şaşkın bakarken.

"Tabii beni burada istemiyorsan," diye sordu endişeyle.

"Hayır," dedim ve ona sarılırken aceleyle kendimi düzelttim.

"Yani, evet! Tabii ki seni burada istiyorum. Daha bu sabah burada olmanı dilediğimi söyledim."

Cıyakladı ve bana bir kez daha sıkıca sarıldı. "Buna inanamıyorum," diye haykırdı.

"Ben de," dedim ona. "Brandon da seninle geldi mi? Başka biri? Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

Güldü. "Çok fazla soru var. Evet, Brandon benimle birlikte. Hayatta kaçırmayız. Lachlan bizim için bir uçak gönderdi," diye gevezelik etti ve sorumu anlayarak ekledi. "Sadece ikimiz varız."

Tanrıya şükür, diye düşündüm.

Ainslee ile aynı renkte bir elbise giymişti ve kırmızı, açık renk saçlarını vurguluyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona. "Kırmızı sana her zaman çok yakışmıştır." Bana bir kez daha sıkıca sarıldı.

"Senin adına çok mutluyum," diye mırıldandı. "Şok oldum ve şaşırdım ama mutluyum. Ve parlıyor gibi görünüyorsun." Derin bir nefes aldı ve boğuk bir sesle ekledi. "Yeniden benim güzel küçük kız kardeşim gibi."

Kıkırdadım ve onun şaşkın bakışları üzerimde toplandı. "Çıplağım, havluya sarınmışım."

"Kıkırdadın mı?" Şok içinde bakakaldı. Zavallı ablam, geçen yıl onun hayatına gerçekten çok fazla endişe katmayı başarmıştım.

"Tamam," diye araya girdi Ainslee. "Ben onu hazırlarken siz de anılarınızı tazeleyebilirsiniz. Düğün kıyafetlerini giydirmek için fazla vaktimiz yok. önlük."

"Kahretsin, elbise nasıl görünüyor?" Ne bulduğunu merak ederek sordum. "Lachlan'a yüksek sesli bir şey giymeyeceğimi söyledim. Yemin ederim, eğer elindeki buysa..." Dolaptan bir elbise çıkarırken kendimi durdurdum.

"Vay canına," diye konuşan Elise oldu.

"Vay canına," diye yankılandım. "Bu çok güzel." Elbisenin güzelliği karşısında hayrete düşmüştüm. "Yarım saat içinde bu kadar güzel bir şeyi nasıl bulabildin? gün?"

Güldü. "Bu elbise yüzyıllardır McLaren ailesindeydi. Size uyması için biraz tazelendi ve uyarlandı. Lachlan McLaren ailesinin reisi, bu yüzden her zaman karısı içindi ve bir oğlunuz olduğunda, onun gelecekteki karısı için saklanacak."

Keskin bir nefes aldım. Oğlum olduğunda mı? Eğer değil mi? "Ne zaman?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Ya oğlum olmazsa?"

"Oh, yapacaksın," diye cevap verdi bir an bile düşünmeden. "Şimdi buraya gel de seni hazırlayalım."

Saçım ve makyajımla başladı, sonra tüm vücuduma biraz losyon sürdü. Kokusunu sevmeme rağmen bunun çok saçma olduğunu düşündüm. Bunun garip bir ritüel olduğunu düşündüm.

"Bu losyonu sana neden sürdüğümü merak ediyorsun değil mi?" diye sordu eğlenerek.

"Tuhaf olduğunu kabul etmelisin," diye cevap verdim. "Hiç umurumda değil ve Güzel kokuyor, ama bana verebilirdiniz ve ben de kendim uygulayabilirdim."

"Bu bizim ailemizin eski bir ritüeli," diye yorumladı. "Haklısın, biraz tuhaf. Muhtemelen batıl inanç." Açıklamasını dinlerken bir yudum su içtim. "Düğün günü başka bir kadın tarafından uygulanırsa çifte çok çocuk getireceğine inanılır."

Şok olmuş bir halde suyu tükürdüm ve boğazıma kaçtı. Elise gülümseyerek sırtıma vurdu.

Elise, Ainslee'ye "Bu bilimsel olarak saçmalık," dedi.

Ainslee omzunu silkti. "Biliyorum ama yine de yapıyoruz. Anla artık!"

Elise ve ben göz göze geldik ve Elise kahkahalara boğuldu.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Endişelenmeli miyim?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı. "Sanırım biraz sevimli." Ona gözlerimi devirdim. O da bana gülümsedi.

"Eve," birden ciddileşti. "İstediğin bu mu? Her şeyden sonra bunun çok hızlı olmasından endişeleniyorum..."

Çevremden Ainslee'nin hafifçe gerildiğini ama Elise'in sorusunu duymamış gibi devam ettiğini fark ettim.

"Evet, istediğim bu," dedim ona kararlılıkla ve bunu söylerken doğru olduğunu biliyordum.

Ainslee ayağa kalktı ve ikimize de baktı. "İkinize konuşmanız için birkaç dakika vermeme ne dersiniz? Ben hemen dışarıda olacağım."

"Buna gerek yok," diye cevap verdim hemen. Elise ise "Evet, teşekkür ederim" diye cevap verdi.

Ainslee odadan çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Kapı tıklanır tıklanmaz Elise, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu.

Her zaman yanımda olan ablamı izledim. Böylesine acele bir karar karşısında duyduğu endişeyi anlayabiliyordum.

"Evet, eminim. Garip ve her şey olmadan önceki halimle çelişkili olduğunu biliyorum. Onun yanında canlanıyorum. Onun açık sözlülüğünü, inatçılığını, her şeyini seviyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Yine de çok ani oldu," diye düşündü ve haklıydı.

"Öyle," diye kabul ettim. "Ama garip bir şekilde, bugün Hunter'la evlendiğim zamankinden daha az şüphe duyuyorum. Kalbimin derinliklerinde bunu istediğimi biliyorum. O benim oksijenim, umutsuzca ihtiyaç duyduğum kendi kişisel ışığım gibi geliyor."

"Tamam," dedi, ama hâlâ biraz ikna olmamış görünüyordu. "Sadece mutlu olduğundan emin olmak istedim."

Başımı salladım. "Biliyorum ve bunun için seni seviyorum."

Bana sıkıca sarıldı, sonra Ainslee'yi almaya gitti. Endişeli bakışları benimkilerle buluştu ve ben güven verici bir şekilde gülümsedim.

"Tamam, hadi elbiseni giyelim," diye bağırdı Ainslee ve elbiseyi getirdi.

"Ainslee," diye başladım onu kaldırırken gördüğümde.

"Üstündeki kırmızı mı?" Bana özür dileyen bir bakış attı.

"Evet, kızıl McLaren klanının rengidir," diye mırıldandı, gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu. "Çıkarttıracaktım ama aynı gün yapamazdım. Artık kızıldan hoşlanmadığımı biliyorum."

Elise ve Ainslee bana dikkatle bakarken odanın durduğunu hissettim. Üzerimde sadece beyaz sütyenim ve külotum, ayağымda beyaz ince topuklu düğün ayakkabılarımla yavaşça Ainslee'ye doğru yürüdüm ve parmaklarımı gelinliğin üzerinde gezdirdim. Bir kraliçe ya da prensese yakışacak kadar güzel bir elbiseydi.

"Düğün buketlerinde de kırmızı güller mi var?" diye sordum.

Ainslee perişan görünüyordu. "Evet ama buketi taşımak zorunda değilsin. Ya da yapay beyaz güllerle değiştirebilirim?"

Parmağım kırmızı ekosenin yumuşak kumaşını hissetti. Sanki nefeslerini tutuyorlarmış gibi nefes alışlarını zar zor duyabiliyordum.

"Hayır, sorun değil," dedim ona. "Ben hazırım."

Hayatıma devam etmeye hazırım, diye düşündüm kendi kendime. *Lachlan benim geleceğim.*

Kulağa tamamen klişe gibi geliyor ama Lachlan'ı ilk kez gördüğümde bir şey oldu ve gelecek şekillenmeye başladı. Artık sahip olmadığımı düşündüğüm bir gelecek.

Ainslee ve Elise rahatlayarak gülümsediler. Bu kadar çok iyi insanın yumurta kabuklarının üzerinde yürümesi korkunçtu.

Ben hareketsiz dururken ve onlar gelinliği bana giydirirken aynada onların hareketlerini izledim. Gelinlik Viktorya dönemi beyazıydı ve belden bağlanıyordu, mütevazı bir dekoltesi vardı. Uzundu ve arkasındaki tren daha da uzun görünüyordu. Böyle büyük bir yatak odasında bile tam boyunu uzatamamışlardı. Son olarak, beyaz gelinliğin üzerine kırmızı renkte ekose bir korse geçirilmiş ve güzel bir safir broşla gelinliğin omuzlarına iliştirilmişti.

"Lachlan'ın kolyesi," diye hatırladım. "Şifonyerin içinde."

"Evet," diye haykırdı Ainslee ve kolyeyi çıkarmaya gitti.

Bana uzattı ve ben de taktım. Lachlan'ın güzel safir kolyesi elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlıyor ve görünümü tamamlıyordu.

"Peçe yok mu?" Elise sordu.

Ainslee Elise'e cevap verdi. "Geleneksel İskoç gelinliklerinde duvak yoktur."

"İhtiyacım olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım onlardan çok kendime. "Ayrıca görebilmek istiyorum."

Söylemek istediğim şey, koridorda yürürken Lachlan'ı görmek istediğimdi. Cesaretimi kaybedersem diye.

"Vakit geldi mi?" Ainslee'ye sordum.

Saate baktı ve başını salladı.

"Evet, zamanı geldi." Fikrimi değiştirebileceğimden endişeleniyormuş gibi beni dikkatle izledi. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Evet," sesim tıpkı Lachlan'ın bugün kütüphanede bana söylediği gibi tereddütsüzdü.

CHAPTER TWENTY

Eşatonun merdivenlerinden inip aşağıda bekleyen Colin'e doğru yürürken Lise ve Ainslee arkamdaki uzun treni idare ettiler.

Son merdivenden inerken Colin elimi tuttu ve öptü. cesurca ve mırıldandı. "Bizim renklerimiz içinde çok güzel görünüyorsun. Lachlan daha güzel ya da daha iyi bir gelin seçemezdi."

"Teşekkür ederim."

Heyecan, gerginlik, mutluluk, endişe ve umut gibi tüm farklı duygular bedenimde toplanmıştı.

"Colin açıklamaya başladı: "Geleneklere göre baba gelini şapele kadar götürür. "Lachlan şapelin kapısının önünde bekleyecek, siz ikiniz yeminlerinizi edeceksiniz ve sonra rahip sizi içerde evlendirecek. Seni müstakbel kocana götürmeme var mısın?"

Boğazımda bir düğümle başımı salladım. Yürüyüş sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama aslında sadece beş dakika sürmüştü. Bu kısa yürüyüş sırasında aklımdan milyonlarca düşünce geçti ama Lachlan'ı ekose korse parçamla eşleşen eteğiyle görür görmez hepsi dağıldı. Sanki bir on beşinci yüzyıl sahnesinden fırlamış ve beni ödülü olarak almak için gelmiş gibiydi. Yakışıklıydı ama benim için önemli olan tek şey bana diktiği gözleriydi. Sıcak bakışları mutlu günler ve daha da mutlu geceler vaat etti. Bana hissettirdi Dünyanın en değerli hazinesi ve en güzel kadını gibi.

Colin, ben yanıdayken Lachlan'ın önünde durdu. Galce konuşarak cebinden klanlarının renginde bir kuşak çıkardı. Elimi Lachlan'ın elinin içine yerleştirdi ve onları bir düğümle birbirine bağlayarak birleştirdi.

Ben daha bunun ne anlama geldiğini düşünemedim Lachlan yaklaştı ve kulağıma fısıldadı: "Hayır duasını ediyor. Düğümü atmak eski evlilik yöntemiymiş."

Gözlerinin içine baktım.

"Yani evlendik mi?" Olan bitenin büyüsunü bozmaktan korkarak usulca mırıldandım.

"Eski usullere göre evet," diye yumuşak bir sesle konuştu, sıcak nefesi kulağımdaydı. "Biz de kilise nikâhı kıyıyoruz, yani birlikteliğimize itiraz yok."

Elimi nazikçe sıkarken kulağımı hafifçe dişledi. "Bugün benimle evlendiğin için teşekkür ederim."

Ve bir anda içim eridi. Bu adam bana ne yapacağını ve ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu, sanki benimle ilgili altıncı hissi vardı.

Kiliseye girerken ve töreni izlerken onu takip ettim. Lachlan yeminini ederken sesi güçlüydü, yüzüğü titreyen parmaklarıma geçirirken eli benimkini tutuyordu. Sıra bana geldiğinde, rahibin sözlerini titreyen bir sesle tekrarlardım, ellerim titreyerek güzel yüzüğü parmağına taktı.

Lachlan beni kollarının arasına aldı ve rahibin "Gelini öpebilirsin" demesine fırsat kalmadan sıcak ağzı benimkini sıcak bir öpücükle kapladı. Ellerimi ona doladım, sıcaklığını seviyordum.

"Karım," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Eve McLaren." "Kocam," dedim usulca.

Şapelde yüksek sesle bir tezahürat koptu ve benim sıçramama neden oldu. Konuklarımızın tebriklerini kabul ederken kıkırdadı ve beni korumacı bir şekilde kucakladı. Sadece yaklaşık elli kişi vardı ama benim için sadece birkaçı önemliydi.

Elise bana sarılırken gözleri yaşarmıştı.

"Bunlar mutluluk gözyaşları, değil mi?" Ona sordum ve Brandon'a baktım.

"Kız kardeşini bilirsin," diye şaka yaptı. "O romantizme bayılır."

"Lachlan, bu benim kayınbiraderim," dedim ona. "Brandon."

"Tanışmıştık," dedi bana. "Hazırlanmama yardım etti."

Kaşımı kaldırdım. "İskoç eteğini giymene yardım mı etti?"

Bariton kahkahası kilisede yankılandı. "Hayır, kilt konusunda bana yardım edebilecek tek kişi sensin," diye şaka yaparak yüzümün kızarmasına neden oldu. "Resepsiyon alanını hazırlamama yardım etti."

"Resepsiyonumuz mu var?" Gerçekten de her şeyle ilgilenmişler.

"Evet," diye boynumu öptü ve tenime doğru fısıldadı. "Sonra balayımız için ayrılıyor. Ve seni soymak için sabırsızlanıyorum."

"Oh." Lanet olsun, hava ısınıyor.

"Evet," diye mırıldandı, bakışları benimkileri yakıyordu. "Oh."

Balayımın başlaması için sabırsızlanıyordum.

Brandon ile Elise ve Callen ve Bram ile Ainslee bizden önce kaleye ve resepsiyona gittiler. Lachlan ve ben oraya varana kadar her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istediler.

Lachlan ve ben tanımadığım birçok yüze gülümsedik. McBride bir kadınla, muhtemelen karısıyla. Bizi görmek için sırasını bekliyordu ve ben de mutlulukla ona el salladım. O da bana el salladı ve gülümseyerek yavaşça bize doğru yaklaştı.

"Merhaba genç kız," diye selamladı beni sonunda önümüzde.

"Evliliğinizi tebrik ederim."

Yardım edemedim ama içtenlikle gülümsedim. "Teşekkür ederim, Bay McBride. Bu eşiniz mi?"

Başıyla onayladı. Bana gülümsedi ve Bay'a Galce bir şeyler söyledi. McBride. Merakla ikisinin arasına baktım.

"Çok güzel olduğunuzu söylüyor," diye tercüme etti Bay McBride. "Ve kitaplarınızı çok seviyor. Margaret ile birlikte kitap kulübünde."

"Oh," diye cevap verdim, bunu beklemiyordum. "Her iki konuda da teşekkür ederim. Galceye çevrildiklerini fark etmemiştim."

"Onları çok seviyor," diye kıkırdadı gözlerinin içi gülerek. "O okurken ben de bayılıyorum. Genelde o gece şansım yaver gider."

Bir kahkaha patlattım. Bu kesinlikle çok fazla bilgiydi. Tekrar karısına baktım ve Lachlan'ın söylenenleri tercüme ettiğini fark ettim. Hemen kocasının koluna şakacı bir şaplak attı, yanakları hafifçe kızardı.

"O kulüpteki kadınlarla konuşabilmek için en azından biraz Galce öğrenmem gerekecek."

Kocasının çevirisi üzerine başını salladı.

"Resepsiyona geliyor musunuz?" Lachlan Bay McBride'a sordu, eli boynumdaki teni okşuyor ve beni tamamen tahrik ediyordu.

Bay McBride, "Evet, öyle," diye cevap verdi. Bana döndü.

"Yüzüklerinizden memnun musunuz Bayan McLaren?"

Arkama bakmamak için kendimi zor tuttum. İlk kez Bayan McLaren diye çağrılıyordum ve bu kulağa hoş geliyordu.

"Onları seviyorum," diyerek Lachlan'ın alyans taktığım sağ eline baktım. Yüzük değişimimiz sırasında İskoçya'da alyansların sağ ele takıldığını öğrenmiştim.

"Senden Bayan McLaren diye söz edilmesine bayılıyorum," dedi Lachlan mutlulukla ve ben de ona gülümsedim.

"Buna alışmam gerekecek," dedim ona. "Bay McBride'in kiminle konuştuğunu görmek için neredeyse arkama bakıyordum."

Hepimiz kıkırdadık ve Bay McBride karısına tercüme etti, o da kıkırdamaya katıldı. Sonra bana bakarak Galce bir soru sordu.

Bay McBride'a baktım ve gülümseyerek sordum. "Bu benim için bir soru muydu?"

"Yazarınızın adını güncelleyip güncellemeyeceğinizi sordu?" diye tercüme etti.

Bu soru karşısında kaskatı kesildim. Bunların hiçbirini düşünmemiştim. Büyük bir yeniden markalaşma gerektirecekti ve bir daha yazacağımdan bile emin değildim. Böyle bir soruya cevap vermeye hazır değildim. Kaşlarımı çatarak, kızlık soyadımı kullandığım için rahmetli kocamla yaşadığım tartışmaları düşündüm.

Lachlan'a baktım ve gözlerinin beni incelediğini fark ettim. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Düğün günümde böyle zor sorular olmamalıydı! "Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır bir şey yazmadım," diye dikkatlice cevap verdim.

"Geri dönüp ismi değiştirmenin mantıklı olduğundan emin değilim."

"Merhum kocanızın adını mı kullanacaksınız?" Bay McBride biraz şaşırmış bir halde sordu.

"Bailey benim kızlık soyadım," diye mırıldandım, sırtım kaskatı kesilmişti. "Rahmetli kocamın soyadını hiç almadım."

"Oh," diye cevap verdi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Karısına tercümanlık yapmak için arkasını döndü ve ben de küçümseme görmeye hazır bir şekilde Lachlan'a baktım ama bulduğum tek şey onun rahatlatıcı gülümsemesiydi.

Lachlan ve ben resepsiyon için yavaşça şatoya doğru yürüyorduk, Bay McBride ve eşi çok ilerideydi.

Sessizce, el ele yürüdük. Yaz esintisi rahat ve yeşil yaylaların belirgin kokusu vardı. Bu yer, o, herkes gerçeküstü görünüyordu. Onunla sadece iki hafta önce tanışmıştım ve şimdi

evlenmiştik. Her ne kadar aceleye getirmiş gibi görünsek de onunla birlikte olmak doğru bir duyuydu.

"Lachlan," diye tereddütle başladım.

Bana doğru baktı. "Evet, Bayan McLaren?" Derin sesi bir okşayış gibiydi.

"Yayıncı adımı saklamamla ilgili bir sorunun mu var?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bir kitap daha yazacağımı varsayarsak."

Birkaç saniye sessiz kaldı ama o saniyeler bana çok daha uzun geldi. "Hayır," diye cevap verdi. "Umarım diğer her şeyde benim soyadımı alırsın ama bu sana kalmış. Kızlık soyadını kullanmayı tercih edersen benim için sorun değil."

O kadar farklı bir yanıttı ki kalbim eridi. "Diğer her şeyde senin adını kullanacağım," diye söz verdim. "Yayıncı ismim konusunda bir boşlukta karar vermek istemiyorum."

O da başıyla onayladı. "Bunu anlayabiliyorum."

Eğildi, beni boynumdan öptü ve mırıldandı, "Mrs. McLaren."

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "O benim."

Kaleye vardığımızda bir alkış tufanıla karşılandık. "Artık biz de kardeşiz," diye haykırdı Ainslee.

Çok neşeliydi. Kız kardeşim ve Brandon yanıma geldi ve Brandon Lachlan'ı tebrik ederken Elise bana sarıldı.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Çok mutluyum."

"Teşekkür ederim Elise," dedim ona sessizce. "Her şey için. Sen olmasaydın başaramazdım."

Bana daha sıkı sarıldı. "Evet, yaparsın. Sen güçlüsün."

Brandon, "Kenara çekil de küçük kız kardeşime sarılayım, karıcığım," diye şaka yaptı. "Senin için küçük bir sürprizimiz var."

Elise bir adım attı ve Brandon bana sarılıp "Senin adına çok mutluyum ufaklık" dedi.

Bana ufaklık demesinin beni delirttiğini biliyordu ama bu onu daha önce hiç durdurmamıştı. Lisede Elise'le çıkmaya başladığından beri bana böyle sesleniyordu ve ben daha anaokuluna bile gitmemiştim.

"Bu küçük sürpriz de ne?" Ona merakla sordum.

"İtalya'yı hatırlıyor musun?" diye sordu gözleri parlayarak ve ben içten içe yüzümü buruşturdum.

"Hayır, bilmiyorum," diye yalan söyledim, konuyu kapatmasını umuyordum.

"Ödeşme zamanı," diye kıkırdadı. Kız kardeşime baktım, yüzünde geniş bir sırıtış vardı ve parmaklarını şıklattı.

"Bayanlar ve baylar." Mikrofondaki konuşan Margaret oldu. "Eve Bailey McLaren'a ailemize hoş geldin demekten büyük mutluluk duyuyorum."

Hmmm, kulağa hoş geliyor. İyi bir yayın ismi, diye düşündüm kendi kendime.

Sözlerine şöyle devam etti: "Yeğenimin ayaklarını onu gördüğü andan itibaren yerden kesti. Tüm günlerini mutluluk ve sevgi dolu yaşasınlar."

Herkes alkışlarken Lachlan beni kendine doğru çekti.

Brandon kendini nasıl Margaret'in yanında buldu emin değildim ama ona bir şeyler fısıldadı ve o da hevesle başını sallayarak mikrofonu ona uzattı.

Ona şüpheyle baktım ve o konuşur konuşmaz gerçekten intikam almak istediğini anladım.

"Herkes merhaba," diye başladı. "Ben Brandon, Eve'in kayınbiraderiyim. Eve'i anaokulundan beri tanıyorum. O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim. Lisede, üniversitede ve... İtalya'da erkekleri ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım!"

Utunarak başımı salladım ve hafifçe yükseltilmiş bir sesle ona söyledim. "Keşke yapmasaydın."

Artık herkesin ilgisi çekilmişti.

"Bu genç kadın," diye beni işaret etti. "...taslağını bir yayınevine göndererek İtalya seyahati kazandı. Tabii ki reşit değildi, bu yüzden kız kardeşine ve bana müstehcen yayın yapmasına izin veren imzaları taklit ettirdi ve İtalya gezisinde onun ebeveynleriymişiz gibi davrandık."

"Kimse satın almadı bu arada," dedim gülerek.

"Belki, ama sana şunu söyleyeyim, bu küçük sürtük yüzünden neredeyse kendimi bir İtalyan hapisane hücrelerinde buluyordum." Birkaç soluk sesi duydum ve gülümseyen Lachlan'a bakarak başımı salladım. "Küçük kız kardeşim İtalya'daki son gecemizi şık bir şekilde kutlamaya karar verdi. Bir bara çıktı, gönlünce dans etti ve isyan."

Lachlan'ın bariton kahkahası odanın içinde yankılandı. "Hayır!" diye bağırdı. "Bayan McLaren olmaz!"

"Ah, evet!" Brandon düzeltti. "Utangaç ve çekingen olabilirdi ama nasıl dans edileceğini ve bir partinin nasıl başlatılacağını kesinlikle biliyordu. Bu yüzden o vahşi fingirdemenin şerefine," Brandon arkasına baktı ve başıyla onayladı. "Bay ve Bayan McLaren'ın ilk dansı. Bu kez barın tepesinde değil, dans pistinde."

Herkes güldü ve Lachlan ellerini kalçalarımaya koyup beni öne doğru çekti, kulağıma doğru konuşmak için eğilirken nefesi yanağıma okşuyordu. David Gray'in "This Year's Love" adlı şarkısının hafif melodileri çalıyordu.

Lachlan tenimi okşadı ve bu en yumuşak dokunuş gibi geldi. Elimi onunkinin içine koydum ve dokunuşunun ve kokusunun yarattığı vahşi hislerle savaştım.

Kollarımı kaldırdım ve bir elimle ensesini kavrarken diğer elimi omzunun kaslı sıcaklığına koydum. Benden çok daha uzun boyluydu. Pozisyon değıştirdi, çenesi şakağıma sürtündü ve kalbim bir matkap gibi hızla çarpmaya başladı.

Tenime karşı derin bir mırıltı, dudakları şakağıma değiyor. "Seni seviyorum, Eve McLaren."

Kalbim durdu ve sonra bir kez daha çarptı. Onun sözleri ve David Gray'in This Year's Love şarkısının sözlerinin birleşimi bu anı mükemmelleştirdi.

Eli sırtımı okşayarak beni kendisine daha da yaklaştıırken ona doğru eğildim. Tamamen sıcak ve sertti, saf kas ve güçlüydü.

"Bu bizim için mükemmel bir şarkı," diye fısıldadım usulca.

Kalbim çırpınıyor ve aşkımız için sessiz dualar fısıldıyordu çünkü bu çok doğru geliyordu. O benim kayıp yapboz parçamdı. Bu anları kitaplarımda binlerce kez anlattım ama asla inanmadım. Ta ki şimdiye kadar.

Şarkı çok hızlı bitti ve Brandon gülümseyerek yanımıza geldi.

"Baklayı ağzımdan çıkaracağımı sandın, değil mi?" diye sordu kıkırdayarak.

Lachlan, "Hikâyede daha fazlası olduğu hissine kapıldım," diye yorum yaptı, kolu bana dolanmış, sıcaklığı beni sarmıştı.

Ainslee ve Callen'in yanında Brandon'a katılan Elise, konuşmaya atlayarak "Biraz daha," diye ekledi

"Ah, anlatsana," diye meraklandı Ainslee.

Elise'e başımı salladım. "Bu çok fazla bilgi," diye mırıldandım.

Elise kıkırdadı. "İki haftalığına İtalya'daydık ve uçuşumuzdan önceki son gece Eve gizlice kaçtı. Yolculuk boyunca gece kulübüne gitmek istemişti. Bir Avrupa gece kulübüne gitmezsek gezimizin tamamlanmayacağını iddia etti. Ama o hala reşit değildi. İşte oradaydık, İtalya'daki son gecemizdi ve onu aramak için kulüp kulüp dolaşıyorduk. Ayaklarım beni öldürüyordu ve Brandon duvarın dışında bir yerde durmamızı önerdi.

ve bir içki alalım. Peki orada ne bulduk? Eve barda Timbaland şarkısı eşliğinde dans ediyordu, ayağında çizmeler ve üzerinde neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen bir tişört vardı. Orada başka kızlar da vardı ama gösterinin merkezi kesinlikle oydu."

Ainslee şok içinde haykırdı. "Hayır!"

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Omzumu silktim. "Hadi ama, hiç barın tepesinde dans etmedin mi?"

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi ve heyecanla hemen ekledi. "Bunu balayından döndüğünde yapmamız gerekecek."

Lachlan homurdandı. "Ainslee, karım seninle barın tepesinde dans etmeyecek."

"Sadece senin için barın tepesinde dans etmesini istiyorsun," diye kuru bir şekilde karşılık verdi.

"Aynen öyle," dedi ona ve ben güldüm.

"Anladın," diye alaycı bir şekilde kulağına fısıldadım ve bu da bana kocaman bir gülümseme kazandırdı.

"Her neyse, Eve'in barda dans etmesi konusunda iki kez düşünmek isteyebilirsin," diye araya girdi kız kardeşim. "Müzik çaldı ve o kadar şehvetli ve vahşi bir zarafetle hareket etti ki, tüm bardaki vahşi erkeklerin onu arzulamasına neden oldu. Çoğu erkek onu yakalayıp orada çıırılçıplak soymaya hazırды. Brandon kelimenin tam anlamıyla hepsiyle savaşmak zorunda kaldı ve bizi de peşinden sürükleyerek kaçtı. polis sirenleri yaklaştı."

"Neden yaklaştıklarını bilmiyorduk," dedim ona, biraz nostaljik hissederek. "Hayatımda yaptığım en iyi yolculuktu."

"Lachlan seni balayı için nereye götüreceğini henüz söylemedi mi?" Ainslee bana sordu. "O yer daha da iyi olabilir."

Merakla kocama baktım. Dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı ama gri gözleri bana dikilmişti. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı ve kalp atışlarım hızlandı. Kalbim ve bedenim üzerinde öyle bir etkisi vardı ki, bende böyle bir tepkiye neden olan şeyin ne olduğunu tekrar merak ettim. O benim kocam olduğu için gerçeküstü görünüyordu. Ben onun karısıydım. Bir geleceğim olacağını hiç düşünmemiştim ve şimdi onunla bir gelecek için sabırsızlanıyordum.

"Hayır, bana nereye gideceğimizi söylemedi," diye cevap verdim Ainslee'ye, gözlerim hâlâ kocama kilitlenmişti. "Yine de sürprizleri severim."

CHAPTERTWENTY-ONE

TŞapka gecesi, ülkenin kuzeyindeki İskoç Dağlık Bölgesi'nde bulunan balayı yerimize vardık. Hava karanlıktı ve Viktorya döneminden kalma büyük bir kaleden başka bir şey görmek zordu.

ihtişamını vurgulayan spot ışıklarla modernize edilmişti. Gecenin karanlığında pek bir şey göremedim ama buranın muhteşem olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Görmesi zor ama bu arazide Tay Nehri var. Nehrin hemen kıyısındaki kulübelerden birinde bir gece kalabiliriz."

Lachlan'a baktım.

"Kulağa hoş geliyor" dedim ve "Kiralık rezidans gibi bir şey mi?" diye sordum. "Hayır, nesillerdir aileme ait."

Şok içinde ağzım bir karış açık ona baktım.

"Beğenmedin mi?" diye sordu yüz ifademi not ederek.

"Çok güzel," diye mırıldandım. "Sanırım yüklü olduğunuzu fark etmemiştim. Bizi buraya getirmek için kendi uçağınız ve iki kaleniz var. Biraz haksızlık gibi görünüyor."

Bunun üzerine içtenlikle kıkırdadı. "Eh, artık bizim uçağımız ve bizim kalelerimiz."

Bununla alay ettim. "Tamam, madem öyle diyorsun," dedim ona. Şatoyu hayranlıkla seyrederek başımı geri çevirdim. "Yine de sana kitaplarımı vermeyeceğim. Senin kitapların ve benim kitaplarım var. Kütüphanemiz olabilir ama benim kitaplarım benim kitaplar."

"Bunu ben alırım." Ve beni kollarının arasına aldı.

"Vay, ne yapıyorsun?" Ona kıkırdadım, yüzlerimiz birbirine yakındı.

"Bu bir gelenek." Derin sesi nazikti, sıcak nefesi yanağıma değiyordu. Kollarımı boynuna doladım ve büyük, güçlü elleri beni eşikten geçirip evimize taşıırken ona tutundum.

Yanağımlı onunkine yasladım, sıcaklığının tadını çıkardım. Kale ürkütücü bir şekilde sessizdi.

"Sadece biz mi varız?" Sesim yanağına karşı bir fısıltı gibiydi. "Bu gece sadece ikimiz," sesi saf seksti.

Eşığı geçtiğimizde bile yürümeye devam etti.

"Beni yere bırakmalısın," dedim fısıltıyla, sıcaklığından hoşlanmışım.

"Hayır." Eğildi ve dudağımlı nazikçe ısırđı. "Bu gece sana sahip çıkıyorum."

Aslında kıkırdadım. "Kulağı çok ortaçağvari geliyor." Bana kendimi kraliçe gibi hissettirdi.

Avucumu göğsüne bastırdım ve parmaklarımlı altında sert kaslarını hissettim. Eğildim ve boynunu öpmeye başladım. Onu fena halde istiyordum. Dudaklarımlı ağzına doğru yükseldi ve dudakları hevesle benimkilerle buluştu. Öpücüğün kontrolünü eline aldı, derinleştirdi, dili benimkini arıyordu. Öpücüğünün içinde inledim, kollarımla boynuna sıkıca sarıldım.

parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Lachlan büyük şatoda yürümeye devam etti, beni sağlam adımlarla merdivenlerden yukarı taşıdı ve nefesi hiç değişmedi. Kokusu, onsuz yaşayamayacağım bir aşinalık haline geldi.

Beni yatağı oturttu ve hızlı, istekli hareketlerle gömleğimi başımın üzerinden çekti ve o beyaz tişörtü alırken kalçalarımlı yataktan kaldırdım. pantolonumu çıkardı. Beyaz sütyenim ve külotumla kalmışım.

Gri bakışları üzerimdeydi ve gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir ifade vardı. Eli hafifçe boynumdan göğüs dekolteme doğru indi, tüy gibi hafifti, düz karnımdan aşağı indi ve kalçalarımlı arasında son buldu. Parmakları o ince kumaş parçasının arasından beni okşadı, sırtım onu daha yakın hissetme ihtiyacıyla dikleşti. Parmaklarını külotuma geçirdi ve bacaklarımdan aşağı çekti. Sonra sütyenim de gitti.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Onun beni izlemesi, sanki görmeye doyamıyormuş gibi bana bakması beni her şeyden çok tahrik ediyordu. Parmakları amımı sıyırdı ve vücudumdan bir ürperti geçti. Onun için çok ıslanmışım. Kayganlığı hissedebiliyordum
arzularımlı uyluklarımdan aşağı akıyor.

Lachlan hala giyinikken, ben yatakta çıplak yatarken onun üzerimde yükselmesiyle kendimi zihinsel ve fiziksel olarak açıkta hissettim. Elimi uzattım.

parmaklarımla gömleğinin düğmelerini açmaya başladım ve parmaklarımı çıplak, sıcak teninde gezdirdim. Karın kasları çok sert ve belirgindi.

Kemerine uzandım ve hevesle çözmeye başladım. O da bana yardım etti ve pantolonundan kurtuldu.

Üzerimde yükseldi, dudakları kulağıma değdi.

"Seni sertçe becermek istiyorum," diye inledi gözlerimin içine bakarken, sanki izin istiyordu.

"Evet," diye fısıldadım.

Odadaki tek ses, olacakları beklerken aldığım ağır nefeslerdi.

"Bacaklarını aç." Sesi sert bir komut gibiydi.

Bunu hemen yaptım ve pozisyonumu alır almaz, sert horozuyla içime zorla ittiğini hissedebiliyordum.

"Ahhhh," sesim bir inilti halinde çıktı. Lachlan'ın hamleleri sert ve derindi. Kalçalarımı kavradı ve her santiminin içimde olduğunu, beni doldurduğunu hissettim. Onun her şeyini, vermesi gereken her şeyi istiyordum.

"Sen benimsin!" Sesi hırıltılıydı.

"Evet!" İnemelerim çığlıklara dönüştü.

İçime daha derin ve daha hızlı girmeye devam ederken sırtımı dikleştirdim. Çok yaklaşmıştım ve bedenim onunkine uyum sağlamıştı. Göz kapaklarım kapandı, içimdeki hissin tadını çıkarıyordum.

"Bana bak." Lachlan'ın sesi yumuşak bir emir gibiydi.

Gözlerim dalgalanarak açıldı, göz kapaklarım ağırlaştı. "Orgazm olurken bana bakmanı istiyorum!"

Onunla göz göze geldiğimde dudaklarımı yaladım, kalbim deli gibi atıyordu. Her kalp atışını, her nefesi ve her düşünceyi tüketiyordu.

"Kahretsin Eve," diye inledi, sesi artık bir gümbürtüye dönüşmüştü. "Benim için gel."

Parmakları klitorisime gitti ve sert dokunuşu içimde zevk patlamasına neden oldu, vücudum titriyordu. Onun için sertçe boşaldım ve son titrememi de gördü. Vücudum titredi ve amım onun sikinin etrafında kasıldı, sahip olduğu her şey için onu sağdı.

Lachlan kollarını bana dolamış, siki içimde seğirmeye devam ediyordu. İkimizin de nefes alış veriş zoraşmıştı. Boynumu öpücük yağmuruna tuttu ve vücudum titreyerek karşılık verdi.

"Kalbim," diye fısıldadı kulağıma.

Yüzümü ona çevirdim ve boynuna sokularak onu nazıkçe öptüm. Kalbimin onun için sıcaklıkla dolduğunu hissedebiliyordum.

Sabah güneşi pencereden içeri süzülürken, sırtıma yaslanan sert bir erkek göğsünün sıcaklığı beni uyandırdı. Lachlan'a bakmak için yer değiştirdim, kolları güçlü ve sahiplenici bir şekilde belime sarılmıştı. Onun yanında kendimi evimde hissediyordum. Onunla birlikte olduğum sürece nerede olduğum umurumda değildi. Kokusu beni sardı ve dün geceyi düşündüm. Ateş ve buz gibiydik.

Tenimi her okşayışında beni dağılıyordu ve onun için eriyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Geçen yılki tüm umutsuzluğum ve yalnızlığım yavaş yavaş dağılıyordu. Oğlumu kaybetmenin ve kocamın ihanetinin acısını yavaş yavaş üzerimden atıyordum. Bebeğim her zaman benimle olacaktı ve bu yara asla iyileşmeyecekti ama ilk kez bununla yaşayabileceğimi hissediyordum. Ve kocamın ihaneti beni yiyip bitirmiyordu. O benim geçmişimdi ve Lachlan benim geleceğimdi.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yer değiştirdim. Yataktan kalktım ve parmak uçlarımda banyoların ve dolapların bulunduğu ayrı odaya gittim.

kıyafetler olurdu. Hızlıca yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve bir çift tenis ayakkabısı ile koşu kıyafeti bulmak için kıyafetlerimi karıştırdım.

On dakika sonra, tanımadığım bir kalede geziniyor, koridorlarını ve duvarlarını süsleyen tarihe hayranlıkla bakıyordum. Bu kadar eski ve güzel bir şeye sahip olduğuna inanamıyordum. *Downton Abbey*'nin canlı hali gibiydi.

Kalenin kapısını açtığımda ağırlığından gıcırdadı. Kaleden çıkmak için muhtemelen daha iyi bir yol olduğunu biliyordum ama hangi yoldan gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden bildiğim tek yoldan ayrıldım.

Dışarı çıktığımda beni serin bir yaz esintisi karşıladı ve keşke daha sıcak giysiler giyseydim dedim. Burada havanın bu kadar serin olacağını tahmin etmemiştim. Geri dönmek yerine daha hızlı ısınmak için koşmaya karar verdim.

Ayaklarım yere sabit bir ritimle basarken, kalp atışlarım da buna uyuyordu ve kendimi huzur içinde hissediyordum. Döndüğümde beni bekleyen Lachlan'ın düşünceleri aklımda kalan tek şeydi. Buranın da Lachlan'ın diğer arazisi kadar güzel ve büyümlü olduğunu anlamam bir saat otuz dakika sürdü. Canlı yeşil manzaralar, masmavi gökyüzü ve görkemli dağlar gözümün alabildiğine uzanıyordu. Kendimi bir peri masalının içindeymişim gibi hissettim, tek eksik perilerdi.

Kaleye geri dönerken, yerel halktan birkaç meraklı bakış gördüm ve hala Lachlan'ın mülkünde olup olmadığını merak ettim. Onlara küçük bir el salladım ve geniş gülümsemelerle karşılık vermelerine şaşırdım.

Gördün mü, balla sirkeden daha çok şey elde ediyorsun. Elise bunu bana çocukluğumuzdan beri söylerdi.

Kaleye yaklaştığımda Lachlan'ın ağır kale kapısına yaslanmış beni beklediğini gördüm. Çok yakışıklıydı, güneşin yansıması koyu renk saçları onu bir ışıltıyla yıkıyordu. Onda öyle güçlü, sıcak ve rahatlatıcı bir şey vardı ki kendimi ona karşı sıcak ve şefkatli hissetmeme neden oldu. Eğer o anı bir kamerayla yakalayabilseydim, onu bir sonraki kitabımın modeli yapardım.

Adımlarım titredi ve ondan on beş adım ötede durdum.

Bir sonraki kitabım, diye düşündüm kendi kendime. Onunla tanıştığımdan beri eski ben ve eski hedeflerim yeniden dirildi.

Eskiden bir sonraki hikayeyi, mükemmel aşkı ve kullanacağım resimleri düşünerek tükenirdim ve sonra ailemi gömerken hepsi ölürdü. Ama her gün hepsini geri getirdi.

Bana doğru yürüdüğünü fark ettim ve onunla yarı yolda buluştum.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Neden durdun? Bir sorun mu var?"

Gözleri üzerimde geziniyordu.

"Ben iyiyim," dedim elimi yanağına götürürken. Dokunuşuma doğru eğildi ve yüzündeki şefkat beni eriterek bir sonraki sözlerimi söylememi kolaylaştırdı. "Aklımdan bir düşünce geçti ve beni yolumda durdurdu."

Kıkırdadı. "Bu da bir düşünce olmalı o zaman."

"Sanırım yine yazacağım," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözleri okunamayan bir ifadeyle beni izliyordu.

"Deli olduğumu düşünüyorsan," diye şakayla başladım,

"...muhtemelen haklısın, ama artık bana mahkumsun kocacığım."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başını eğerek öptü.

"Deli olduğunu sanmıyorum," sesi dudaklarımda yumuşak bir mırıltıya dönüştü. "Ve öyle olsan bile, sen benim delimsin."

Gülümsedim. Ellerim boynuna dolandı ve bedenimi onunkine bastırdım.

"Bunlar şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel sözler."

Kalbimin onunkine katılmak için uçup gittiğini hissettim. "Bunları bir sonraki kitabımda kullanabilirim."

"Sen öyle yap," diye kıkırdadı. "Ve herkese Lachlan McLaren'a ait olduğunu söylediğinden emin ol."

Öpücüğü bir tüy kadar hafıftı ve çok erken durdu.

"Bugün için bir planım var," derin sesi vücudumu ürpertiordu ve umarım planları yatak odasındaki bizdik.

"Tamam," sesim nefes nefese çıkıyordu. "Bütün gün yatakta mı kalacağız?" Bariton kahkahası havada yankılandı.

"Hayır, bu sefer değil." Beni dudaklarımdan bir kez daha öptü. "Piknik yapacağız."

"Oh." Ne kadar hayal kırıklığı. "Önce duş almam lazım."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma. Hoşuna gidecek."

Ona şüpheyle baktım. "Yatak odasından daha çok seveceğimden emin değilim ama tamam."

Ondan bir kıkırdama daha koptu ve onu çok seçkin gösteren inatçı güçlü çenesiyle güzel yüzüne hayran olmaktan kendimi alamadım.

CHAPTER TWENTY-TWO

A Birkaç saat sonra bir meşe ağacının altında büyük bir battaniyenin üzerine oturduk. O sırada Nehrin ötesindeki Highlands manzarası önümüzde uzanıyordu ve manzara nefes kesiciydi. Etrafımızda nehirden başka hiçbir şey yoktu.

görkemli gökyüzü ve altımızdaki tatlı kokulu taze toprak.

"İskoçya'nın tamamı bu kadar güzel mi?" Ona sordum. "Yoksa aileniz tesadüfen tüm ülkedeki en iyi mülklerden ikisini mi kaptı?"

Beni kucağına yaklaştırdı ve kollarını bana doladı. Aşçısının hazırladığı küçük sandviçler ve biraz şampanya içtik ve ikimiz de rahatlamış hissettik.

"İskoçya'nın tamamı çok güzel," dedi bana, sıcak nefesi tenimde gezinirken. "Sana hepsini göstermek istiyorum."

Kulağa hoş geliyor. İki yıl içinde bana İskoçya'dan daha çok şey gösterdi. Buraya taşındığımdan beri gördüğüm tüm aylardan daha fazla hafta. Beni sarstı ve dünyamı yeniden düzene soktu. Gözlerimi açmamı sağladı ve Dünyayı tüm güzel ihtişamıyla görmek.

Ancak güneş ışığı altında ve nefes kesici manzaralar karşısında, bunu mahvedebileceğimden endişelendim. Ne de olsa onunla tanışmadan önce uzun süredir içinde ölü olan bendim.

"Balayımız için başka bir yere gitmemizi mi tercih ederdin?" Lachlan'ın sesi beni ürküttü.

Şaşkınlıkla ona dönüp baktım. "Hayır, neden sordun?"

Parmakları saçlarımla oynarken, "Bana sessiz kaldın," diye yorum yaptı.

"Sadece düşünüyordum," dedim kısık bir sesle, parmaklarının saçlarımda ve kafa derimde gezinmesinin keyfini çıkararak. "Bana her şeyi gösterirsen çok sevinirim."

İskoçya'nın."

Elleri boynuma ve omuzlarıma indi, parmakları nazikçe düğümleri çözmeye çalıştı. Gözlerim kapalı, onun dokunuşunun ve uzman ellerinin tadını çıkarıyordum.

"Ne düşünüyordun Eve?"

Burada anlaşmanın iyi tarafını aldığımı düşünüyordum ve sen beni hayata döndürdün.

"Burayı seviyorum," diye cevap verdim. "Burası da en az diğeri kadar büyülü."

"Bizim," diye düzeltti ve hafif bir tonda ekledi. "Kitaplar hariç, onlar sizin."

Yüzümde bir gülümsemeyle geriye doğru baktım ve gözlerimiz kilitlendi. Elleri belime gitti ve beni kendisine doğru çekerek kucağına oturmamı sağladı.

"Öp beni," diye emretti, avuç içleri sırtımın alt kısmında geziniyordu. Parmaklarımı kalın siyah saçlarının arasından geçirdim ve güçlü çenesini öptüm. Bu adamla ilgili her şeyi seviyordum.

Ellerinden biri saçlarıma gömülürken, diğeri yüzümün yan tarafını kavradı.

"Harikasin," diye mırıldandı, başparmağı elmacık kemiğimi okşarken. "İçten ve dıştan."

Dudaklarını boğazıma indirdi. Ağzını damarlarımın üzerinde gezdirdi, nabzımın şiddetle attığı boynumun yan tarafını dişledi. Sonra kulağımın hemen altını öptü ve başım ona daha iyi uyum sağlamak için eğildi.

"Tadın yeşil elma ve bahar yağmuru gibi," sesi tenime nazik bir vuruş gibiydi.

"Lachlan," adı dudaklarımdan bir iniltiyle çıktı.

Ağzı benimkine çarptı ve hepsini isteyerek açıldım. Öpücük aç, muhtaç ve talepkârdı. Kollarını bana dolayarak beni kendine çekti ama bu bile yeterli değildi. Ona doyamıyordum.

"Guid eternuin," diye bir erkek sesi arzumun içinden bana ulaştı ve hem Lachlan hem de ben aynı anda donup kaldık.

Kendimi aceleyle ondan uzaklaştırdım ama elleri beni sımsıkı tuttu. "İyi günler William," diye selamladı Lachlan arkamdan. Ben Arkama bakmaya utanıyordum ama onu selamlamamak kabalıktan da öte olurdu. Arkamı döndüm, hâlâ kocamın kalçalarına sarılıyordum ve seyirciyle yüzleştim.

O sırada domates gibi kızarmış, gümüşü beyaz saçları ve kırışık yüzünde muzip bir gülümseme olan yaşlı bir beyefendiyle selamlaştım. Bastonuyla destek alıyordu ve zayıf görünüyordu ama yanından hiçbir şeyin geçmediğini hissettim.

"Merhaba," diye mırıldandım utanarak.

"Merhaba, Lachlan ve genç kız," diye bizi selamladı.

"Mios na meala?" diye ekledi ikimizin arasına bakarak. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden Lachlan'a baktım. Galce birkaç kelime konuştular ve adamın gözleri benden hiç ayrılmadı.

Yaşlı adam beni işaret etti ve Galce bir şeyler daha söyledi.

"Balayında olup olmadığınızı sordu," diye tercüme etti Lachlan ben daha sormadan. "Ve sonra senin çok güzel olduğunu söyledi."

Yaşlı adama baktım ve gülümseyerek cevap verdim: "Teşekkür ederim. Ben Eve." Kendimi işaret ettim ve "Eve" diye ekledim.

Durumun komikliği gözümünden kaçmadı. Hâlâ Lachlan'ın üzerinde oturuyordum, ona sarılmıştım, vücutlarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı ve burada yaşlı beyefendiyle sohbet ediyorduk.

Lachlan Galce bir şeyler daha söyledi ve William başını sallayarak onayladı.

"Eve," diye cevap verdi ve basit ismimi aksanıyla egzotik bir hale getirdi. Yürüyüşüne devam etmek için elini salladı ve ben Lachlan'ı ittim. "Tek başına yürümesine izin veremeyiz," diye itiraz ettim.

"Onunla birlikte yürümeliyiz.

eve güvenli bir şekilde dönmesini sağlamak için."

Lachlan bana "Bundan hoşlanmayacak," dedi ama ben onu duymazdan geldim ve ayağa kalktım.

William'a yetişmek için hızlı yürümeme gerek yoktu çünkü o çok yavaş yürüyordu. Bu da beni Lachlan ve benim meşe ağacının altında öpüşmemizi tam olarak ne kadar süre izlediğini merak etmeye itti.

Evet, artık dışarıda sevişmek yok!

"Tekrar merhaba. Sizinle yürüyeceğiz," dedim yaşlı adama ve beni anlamadığı halde adamlar İngilizce konuşmamın saçma olduğunu biliyordum.

Başını salladı; gerçi neden olduğundan emin değildim. Lachlan eşyalarımıza yetişti ve William'la Galce konuştu. Söylediklerimi tercüme ettiğini düşündüm.

William cevap verdi ve bana baktı. Ne söylendiğinden emin değildim, sadece gülümsedim.

"O benim büyükbabam." Lachlan'ın sözleri bana ulaştı ama bir an için

iki adamın arasına şaşkın şaşkın baktım.

"Oh." Bunu beklemiyordum. "Büyükbabana ilk ismiyle mi hitap ediyorsun?"

Yaşlı adam elimi tuttu, öptü ve Galce bir şeyler mırıldandı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen tekrar gülümsedim.

Çeviri için Lachlan'a baktım ve yüzünde tuhaf bir ifade yakaladım.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

Lachlan bunun yerine, "Yaşlı İskoçların batıl inançları çoktur," diye cevap verdi. "Ne dedi?" İki adam arasında bakışarak ona sordum. "Sen insanları anlayabilmem için bana Galce öğretmek zorunda kalacak." Gri gözleri ısındı. "Sana Galce öğreteceğim."

Şimdi bizi izleyen ve bizi bekleyen büyükbabasına baktım. "Peki ne dedi?" Ona sordum.

"Bana McLaren'ın kalplerinin sadece bir kez verildiğini hatırlattı," diye yanıtladı.

Anlamadığım için kaşlarımı çattım. Mesajı çözmeye çalışarak adama tekrar baktım.

"Lachlan," diye karşılık verdim kocama dönüp bakarak. "Neden söylediği tek şeyin bu olmadığını hissediyorum? Söyle bana," diye ısrar ettim.

"Bana, yolumuza çıkmadan önce hayaletlerinizden kurtulduğumuzdan emin olmamı söyledi."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Oh," diye mırıldandım. Söyleyecek başka ne vardı ki?

Lachlan omzunu silkerek, "Sana yaşlı İskoçların batıl inançları olduğunu söylemiştim," dedi.

"Neden büyükbabana ilk ismiyle hitap ediyorsun?" Daha önceki sorumu tekrarladım.

"Çocukken hem Galce hem de İngilizce bazı kelimelerle sorun yaşıyordum. Büyükbaba da bu kelimelerden biriydi. Bu yüzden bana ismini öğretti ve bu isim aklımda kaldı."

Lachlan'ın kararlılığına rağmen, herhangi bir konuda mücadele ettiğini duyduğumda şaşırmıştım. Bir sorunun üstesinden gelmeye karar verdiğinde acımasız olduğunu hissettim.

Büyükbabası elimi tuttu ve vücudunu kısmen bastonla kısmen de benim elimle destekledi. Şatonun bahçesinin kenarında duran küçük eve varana kadar sessizce yürüdük.

"Umarım burada kalmıyordur çünkü biz buraya kendimiz için geldik. Balayı mı?" diye sordum Lachlan'a. Ev çok güzeldi ve bana eski bir Viktorya dönemi papaz evini hatırlatıyordu.

"Hayır, büyükannem vefat ettiğinde şatodan taşındı." Lachlan'ın sesi hüzünlüydü ve onu rahatlatmak için boştaki elimi koluna koydum.

Büyükbabası konuştu.

"William onunla çay içmemizi istiyor," diye tercüme etti Lachlan ve sesinde şaşkınlık vardı.

"Tamam," diye kabul ettim. "Çayı severim."

Öğleden sonrayı, karısının, Lachlan'ın anne ve babasının ve Lachlan'ın çocukluğunun birkaç fotoğrafını paylaşan büyükbabasıyla geçirdik.

"Annenle baban nasıl öldü?" Lachlan'a usulca sordum. Ona acı vermek istemiyordum ve ölüm hakkında konuşmanın ne kadar zor olabileceğini biliyordum.

"Annem yaklaşık on beş yıl önce bir kazada öldü," diye cevap verdi, bakışlarımız kilitlenmişti. "Babam da birkaç ay sonra canına kıydı."

Bu ifadenin ardından gelen tek şey keskin bir nefes oldu. Benim olduğunu söyledi. Bana yakın birinin intihar ettiğini söyledi. Sadece bu kadar yakın biri olduğunu tahmin etmemiştim.

Büyükbabası sanki Lachlan'ın az önce bana söylediklerini hissetmiş gibi elimi tuttu ve yara izime hafifçe dokunarak okşadı. Lachlan'a baktı ve Galce bir şeyler mırıldandı.

"McLaren'in kalpleri yalnızca bir kez verilir," diyerek daha önceki açıklamasını tekrarladı.

Bunun bir söz mü, uyarı mı yoksa sadece bir açıklama mı olduğunu merak ettim.

Büyükbabası karısının ölümünden sonra dünyadan kopmuş bir adam olarak yaşadı, babası annesinin ölümünden sonra kendini öldürdü ve işte ben... Lachlan McLaren'ın duygusal olarak harap olmuş bir eşiydim.

Onu aşağı çekmek istemiyorum... asla, beni dinleyen herhangi birine ya da herhangi bir şeye dua ettim.

CHAPTER TWENTY-THREE

"T

"Bana kitaplarından bahset Eve."

Lachlan'ın sesi beni ürküttü. Başka bir dünyada kaybolmuştum, İskoç efsaneleri hakkındaki kitapları yutuyordum, fikirler

sağda solda filizleniyordu. Unutmamak için hepsini yazmak zorunda kaldım. Sanki hepsi çok uzun zamandır kilit altındaymış ve şimdi barajı aşır içeri dolmuşlardı.

Kitabımdan başımı kaldırıp kocama hayranlıkla baktım. Son on aydır bırakın evlenmeyi, biriyle çıkmak bile aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama şimdi elimde kitap, kucağымda not defterimle kocamın yanında oturuyorum ve bundan daha mutlu olamazdım.

İkimiz de onun şatosunun terasında oturuyorduk, ben onun yanına sokulup kitap okurken o da koluyla beni sarıyordu. Yazın burası daha soğuk olurdu. Güneş parlıyor olsa da üzerimde küçük bir battaniye vardı. Onun vücut ısısı ve battaniyesi dışarıda oturmayı rahatlatıyordu.

Son dört gündür buradaydık ve artık gerçekliğe dönmemiz gerekiyordu. Yarın. Son dört gün inanılmazdı. Etraftaki ormanda saatlerce dolaştık, beni çocukluğundan beri en sevdiği yerlere götürdü, dedesini ziyaret ettik ve onunla çay içtik.

Sonsuza kadar burada kalsaydık, umurumda olmazdı. İşte. Hepsi.

Geçmişim ve acılarım çok uzakta, farklı bir yaşamda, farklı bir ülkede ve farklı bir ben olarak görünüyordu. Mutlu bir gelecek ve aile gerçek bir olasılık gibi görünüyordu. Sık sık küçük oğlumu düşünüyordum ve hala acıyor olsa da, yıkıcı, boğucu ve ezici bir acı değildi. Çocuğumu kaybettikten sonra asla iyileşemeyeceğimi biliyordum ama Lachlan'la birlikte artık yaşayamayacakmışım gibi hissetmiyordum.

Onun şatosunda kalmaya ve Edinburgh'a birlikte gidip gelmeye karar verdik. Ona şirketi için çalışmaya ve yatırım projesini takip etmeye devam edeceğimi söyledim. Rutinimi tamamen değiştirmeye hazır değildim. Geceleri ya da hafta sonları yazabilirdim.

"Eve?"

Gülümsedim. "Özür dilerim, düşüncelerimden saptım."

"O güzel zihninde bir sürü şey dönüyor," diye mırıldandı alnıma kondurduğu öpücükle birlikte.

"Kitaplarıma gelirsek," diye başladım. "Birkaç serim var ama hepsi tarihi aşk romanı. Her seri tarihin farklı bir döneminde geçiyor. Avusturya-Macaristan tarihi romantizm serim, Romanov tarihi romantizm serim, İç Savaş romantizm serim ve Hırvatistan Krallığı tarihi romantizm serim var.

romantizm serisi. Tarih derslerimi her zaman çok sevdim ve hayal gücümü harekete geçirdiği için kız kardeşimin teşvikiyle sonuna kadar gittim. Elise büyürken bana hikayeler okurdu. Bilirsiniz, standart güzel peri masalları. Bu yüzden aklımda kaldı. Sanırım romantizm kısmı için anneme de teşekkür etmeliyim çünkü o her zaman tam olarak bilemediği bir aşk yakalayın."

"Büyürken Elise'in sana baktığını söylediğini biliyorum. Sen Şimdi annene yakın mısın? Evli mi?" Sorusu basitti, mantıklıydı ama beni sertleştirdi.

"Evet, o evli. Üvey babam John," diye cevap verdim. Annemle aramızdaki ayrıntılı geçmişe girmek istemiyordum. Ona bu konuda konuşmak istemediğimi söylemek dilimin ucundaydı ama kendimi durdurdum. Onunla evlenmeyi kabul etmeden önce kütüphanede söylediği sözler aklıma geldi. Hayatımızın geri kalanında birbirimizi tanımamız gerektiğini söylemişti. En azından bazı şeyleri açıklamazsam bu gerçekleşmeyecekti.

Gözlerimi kasıtlı olarak ondan kaçırarak başladım. "John iyi bir adam. Onun için fazla iyi. Annem ve ben asla yakın olamayacağız. Bazı şeyler var. asla affedemeyeceğim şeyler. Elise için üzülüyorum çünkü her şeyi düzeltmeye çalışıyor."

Devam sorusu için gergin bir şekilde bekledim ama neyse ki hiç gelmedi. Geçen her saniye biraz daha gevşedim, elimdeki kitabı tutuşum yavaş yavaş azaldı.

Sanki bedenimle uyum içindeymiş gibi beni kendine daha da yaklaştırdı ve bu da bana rahatlık hissi verdi. Ve şu anda tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"Kız kardeşinin seni cesaretlendirdiğini mi söyledin?" diye sordu.

"Evet," diye sevinçle cevap verdim, kız kardeşimin tüm desteğini hatırlayarak. "Ben yazmaya devam ettim, o da hikâyelerimi okudu, bana geri bildirim verdi ve daha fazlasını yapmam için beni cesaretlendirmeye devam etti."

Sanki biri beni duyabilirmiş gibi sesimi alçalttım. "Ona söyleme ama Brandon ve Elise bu hikâyelerin birçoğunda ilham kaynağıydı. O ikisi iğrenç bir şekilde birbirlerine aşıklandı ve onları izlemek lise günlerimdeki sıkıntı."

Yanıt olarak kıkırdadı. "Sırrın benimle güvende."

"Her neyse, ben yazmaya devam ederken Elise yayıncılığın nasıl yapılacağı konusunda araştırma yaptı. Yaşımla ilgili küçük bir sorunumuz vardı, bu yüzden bir ya da iki kez imza attı... ya da belki daha fazla... yasal vasım olarak el yazmamı almak için yayınlandı." O günleri düşündüm. O her zaman harikaydı. "Ona sahip olduğum için şanslıyım," diye ekledim.

Kulak mememi hafifçe ısırdı. "Artık ben de seninim."

Sözleri dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"Şimdi söyle bakalım, bundan sonra ne yazmayı düşünüyorsun?" diye sordu ve kalbim küt küt atmaya başladı. Çalışmalarım ile ilgileniyordu.

Hunter kitaplarım hakkında konuşmayı sevmezdi. Bu karşılaştırma bir anda ortaya çıktı.

Düşünmeyi bıraktım ve kocama cevap verdim. "Sanırım tarihi romantizme biraz ara vereceğim. Bu kitapları okurken bazı İskoç efsanelerinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu fark ettim."

Yeniden yazma tutkusuna ve telaşına sahip olmak harika hissettirdi. Ve onun geniş gülümsemesi benim çocuksu heyecanıma bir cevaptı. Defterime bir göz attım.

"Sanırım İskoç efsaneleriyle bağlantılı fantastik romantizme geçeceğim. Bence oldukça havalı olurdu ve burada olduğuma göre, bundan daha iyi bir zaman ya da yer olabilir mi?

Şimdi. Ve bundan sıkıldığımda, İskoç tarihi romantizmine veya İngiliz tarihi romantizmine geçebilirim. Orada tonlarca olasılık var. Tarihi aşk romanı yazarları için normal başlangıç noktası olduğu için bunlarla başlamak istemedim."

Gözlerimi Lachlan'a kilitledim ve "Bu mantıklı mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Çok mantıklı, aşkım. O kitapları okumam gerekecek, böylece her şeyden haberdar olabilirim."

Güldüm. "Size garanti edebilirim ki bu sizin çay fincanınız olmayacak."

"Muhtemelen haklısın," diye yanıtladı, "...ama eğer onu sen yarattıysan, okumak ve hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum."

Ve böylece kalbimin bir parçasını daha kaybettim. Bu adam hakkında ne kadar çok şey bilirim, ondan o kadar çok hoşlanıyordum. Ben de onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

"Ailenle yakın mıydın?" Tereddütle sordum, ailesinin ölüm şekliyle ilgili yorumunu hatırladım.

"Evet," sesi hüzünlüydü ve kollarımı beline doladım. "Çocukken tanışmışlar ve sonsuza dek birlikte olmak istediklerini hemen anlamışlar. Birbirleri için deli oluyorlardı ve büyük bir aile istiyorlardı ama annem benden sonra başka çocuk sahibi olamadı. Sonra annem bir kazada ölünce, bu babamı da öldürmüş. Onsuz devam edemezdi."

McLaren'lar kalplerini sadece bir kez verirler. Lachlan'ın sözleri, büyükbabasının sözleri aklıma geldi.

Ne söyleyeceğimden ya da ne yapacağımdan emin değildim. Umutsuzluk ve acı bazen kötü kararlara yol açar. Bunu ilk elden biliyordum. Geriye dönüp baktığımda, Elise ve Brandon'ın benimle tüm bağlarını koparmamış olmalarına şaşırdım. Onlara çok fazla endişe, kalp ağrısı ve stres yaşattım. Benim için birçok gece ağladı. gözyaşı dökmek için, ve ben sadece bir iplikle oyalandım.

Elise intihar girişimimi kamuoyundan uzak tutmak için çok uğraştı. Bana göz kulak olduğu onca gün ve geceden bahsetmiyorum bile. Her şeyimi ona borçluydum.

"Eve," Lachlan'ın sesi geçmişin seslerini durdurdu. Elimi kaldırdı ve avucuma bir öpücük kondurdu. Dudakları yavaşça bileğime doğru ilerledi, yol boyunca küçük öpücükler izledi ve yara izimin üzerinde durdu.

"Beni asla terk etmeyeceğine söz ver." Sıcak dudakları yara izimin üzerinde gezindi.

Ne demek istediğini biliyordum. Kız kardeşimin istediği sözün aynısıydı.

Hayat garip şekillerde işledi. Komik şekillerde işlediğini söylemeyeceğim. Çünkü ailesini kaybetmesinin ya da benim intihar girişiminin komik bir tarafı yoktu. Lachlan'a karşı daha önce başka bir erkeğe karşı hiç hissetmediğim güçlü bir bağ hissettim. Belki o da benim için aynı şeyi hissediyordu. Yine de babasının nasıl öldüğünü bildiğimden, neden benimle bir şeyler yapmak istediğini merak ediyordum. Ve işte buradayız.

"Söz veriyorum." Kelimeler dudaklarımdan bir fısıltıyla çıktı. Ve bu sözü tutmaya niyetliydim.

Birkaç saat sonra, akşam yemeğimizi yedikten sonra personeli dağıldı. Lachlan ve ben büyük bir küveti paylaşıyorduk, birbirimize bakıyorduk. Suyun parlaklığı onun güçlü göğsüne yapışmıştı ve ben onu yalamak istiyordum.

Neden banyo yapmaya karar verdiğimizden bile emin değildim. Bu nadiren yaptığım bir şeydi, çoğu zaman banyo yerine duş almayı tercih ederdim. O önerdi ve ben de onu daha erken çıplak görmeyi dört gözle bekleyerek bu kervana atladım.

Suyun altında eli ayak bileğimde gezinerek arzumu alevlendirdi. Yavaşça okşamaya devam etti, dokunuşunun bana ne yaptığının farkında değilmiş gibi baldırlarımın üzerinde kayıyordu.

"Peki önce hangi kitabını okuyayım?" diye sordu dikkatle, parmakları diz kapağımın üzerinde yavaş daireler çizerken. Bakışları benimkileri yakıyordu. Beklenti içinde dudaklarımı yaladım. Onu hissetmek istiyordum.

Aslında onu içimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Sorusunu hatırlamaya çalışarak göz kırptım.

Ah, evet. Kitap.

"Belki Avusturya-Macaristan romantizmi?" Arzudan boğuklaşan sesimle önerdim. Bunun kitaplarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi.

Baldırlarımdan aşağı doğru süpürdü.

"Senin bir numaralı hayranın olacağım." Şehvetli dudakları bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrıldı. Bana bakışı kendimi kızarmış, ateşli ve rahatsız hissetmeme neden oldu. Ona doğru süzıldüm, güçlü kalçalarına bindim ve kollarımı boynuna doladım.

"Olsan iyi edersin," diye takıldım ona, dudaklarımız birbirine değmesine ramak kala nefesim kesildi. Bedenim onu arzuluyordu.

Öne doğru eğildi ve sert bir öpücük için ağızlarımızı aynı hizaya getirdi. Sıcak suyun altından sikine uzandığımda onu sert ve benim için hazır buldum. Sertçe yutkundum ve onu okşadım, aramızdaki suyun ipeksi hissi her şeyi daha iyi hale getirdi. "Sen benimsin," derken sesim boğuk çıkıyordu.

"Tamamen seninim," diye homurdandı. "Eğer buna devam edersen, daha başlamadan işimiz biter."

Beni tekrar öptü, alt dudağımı dişleriyle yakaladı ve hemen bir yalamayla acıyı yatıştırdı. Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. Tanrım, onu istiyordum.

Onun benim için arzuyla yanıp tutuştuğunu görmenin çok ateşli bir yanı vardı. Çünkü ben de onun için yanıp tutuşuyordum. Muhteşem göğsünden

aşağı damlayan suyu izledim ve bir damlacık yakalamak için dudaklarımı indirmekten kendimi alamadım.

dilimi teninin üzerinde gezdirdim. Göğsünden boynuna doğru ilerledim ve adem elmasının hafif çıkıntısını yaladım.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadım ıslak tenine karşı.

Nefesi ondan tıslayarak çıktı. "Eve..."

Kulağını öperken, dilimi kulağının kenarında gezdirirken, "Sıra bende," diye fısıldadım. İçinden geçtiğini hissettiğim titremeye ödüllendirildim. Çenesine, şehvetli dudaklarının köşesine öpücükler yağdırdım.

"Hepinizin tadına bakmak istiyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Parmakları saçlarıma dolandı ve ağzımı açık, aç bir öpücükle sertçe kavradı. Ben de onu umutsuzca öptüm, tüm arzumu, içimdeki her damla ihtiyacı serbest bıraktım. Ağzının içine doğru inleyerek ona ne kadar ihtiyacım olduğunu belli ettim. Ona ruhumun ve bedenimin her zerresiyle ihtiyacım vardı.

Beni kollarının arasına aldı ve banyodan çıktı. Ellerim omuzlarına uçtu, onu kavradım. Beni sıkıca kollarına alarak küvetten çıktı. Beni yatağıma götürüp nazıkçe yatırırken ona sarıldım. Onun ham arzusu ve kibarlığıyla ilgili bir şey kalbimin şefkatle sızlamasına neden oldu.

Yatakta bana katıldı ve bacaklarımın arasına kaydı. Avuç içlerimi omuzlarına koydum ve onu nazıkçe ittim.

"Hayır," diyerek onu olduğu yerde durdurdum.

Onu sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım.

Üzerine eğildiğimde burunlarımız birbirine değdi. "Sıra bende," diye meydan okuyarak tekrarladım.

Ağzımı boynuna indirdim ve onun o özel çam kokusu ruhuma sızdı. Damarından sert köprücük kemiğine kadar uzanan izi öptüm ve sonra daha da aşağıya, göğsüne, karnının her bir sert kasının üzerinden, daha da aşağıya inen yumuşak saç izine kadar indim. Ellerim ağzımın peşinden gidiyor, kocamın her sert kasını hissediyordu. Böylesine yoğun bir arzu ve ihtiyaç parmaklarımı hafifçe titretti.

Onu nazıkçe okşadım, sert aletine doğru ilerledim, ucunda bir damla tohum vardı. Onu yaladım ve kalçaları sarsıldı.

"Siktir," diye inledi.

Gülümsedim ve başımı eğdim. Ağzım üzerine kapanırken parmaklarım sikinin etrafında dönüyordu. Onu emerek ve dilimle ipeksi uzunluğunu okşayarak alabildiğim kadarını aldım. İniltisi beni cesaretlendirdi ve ıslak hissettim

kalçalarımın arasında. Her santimini keşfettim, öptüm, yarığını prekumla yaladım.

Gırtlğından bir ses geldi, kalçaları yukarı doğru sarsıldı ve ben daha fazla dölünün tadını aldım. Kocamın benim merhametikle kontrol için mücadele ettiğini hissetmek beni çok güçlendirmişti. Ona duyduğum açlıktan çılgına dönmüş bir halde onu boğazımın derinliklerine aldım.

Parmakları saçlarıma dolandı, beni sıkıca tuttu, bana rehberlik etti, nelerden hoşlandığını gösterdi. Bu beni daha önce yaptığım her şeyden daha fazla tahrik etti. Ritmimi buldum ve inleyerek onu daha derine aldım. Taşaklarına uzandım, daha sert emerken hassas derisini okşadım. Ağzımı ve boğazımı sertçe sikerken yukarı baktım ve gözlerimiz kilitlendi.

"Kendine dokun," diye emretti, sesi sertti.

Parmaklarım bacaklarımın arasına uzandı ve klitorisimi buldu. Çoktan ıslanmıştım ve o ağzımı daha hızlı ve daha sert sikerken, ben de aynı ritimde klitorisimin etrafında dönüyordum. Onun siki boğazımdayken orgazmımın hızlı ve sert bir şekilde geldiğini hissedebiliyordum. Orgazmımın eşiğine yakın bir zevkle inledim.

Orgazm, ben boşalırken tüm vücudum titremeye başladı ve inlemelerim Lachlan'ı sınırın ötesine itti. Sert bir şekilde boşaldı, tohum fişkırması boğazımın arkasına çarptı ve hepsini yuttum, gözlerimiz birbirimizden hiç ayrılmadı.

Tükendiğine kanaat getirdikten sonra kalçalarıma doğru yükseldim. Bu adam iki hafta içinde benim kocam oldu. Yakışıklı yüzü rahatlamıştı, beni yanına çekerken gri gözlerinde sırlı bir zevk vardı.

Elimi göğsüne koyduğumda kalp atışlarının giderek yavaşladığını hissettim.

"Çok hoşuma gitti," diye mırıldandım göğsüne karşı, göz kapaklarım ağırlaşmıştı. "Bunu tekrar yapmamız gerekecek."

Kıkırdaması vücudumun her zerresinde titreşti.

"Tamam," dedi usulca. "Ama bir dahaki sefere benim sıram."

Uykuya dalarken tenine karşı gülümsedim.

CHAPTERTWENTY-FOUR

W Ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde McLaren kalesine geri döndük. Personel ve bizim dışımızda boş olduğunu görmek alışılmadık bir durumdu. Şikayetçi olduğumdan değil ama bunu tuhaf buldum. O zamandan beri

Buraya adım attığım ilk günden beri her zaman insanlarla doluydu.

"Herkes nerede?" Büyük Salon'a göz gezdirerek sordum.

Lachlan'ın kolu bana dolandı, birlikte yürüdük. "Kimi arıyorsunuz?"

"Kalabalık olmasını bekliyordum," dedim ona. "Colin Amcan ve Margaret Teyzen de burada mı yaşıyor?"

Lanet olsun, onun yaşam düzeni hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Nerede kalacağımız hakkında konuştuk ama tam olarak ayrıntılara girmedik.

"Hayır," diye yanıtladı. "Sadece personel ve biz varız. Burada başka kimse yaşamıyor. Burada başka birinin yaşamasını mı istiyorsunuz?" diye sordu şakayla karışık.

Kıkırdadım. "Hayır, hayır. Sadece şaşırdım. Burası çok büyük bir yer."

"Orayı çocuklarla doldururuz," diye şakayla karşılık verdi bedenimi kendine doğru çekerken.

"Whoa, yavaşla." Başımı döndürdü. "Birbirimizi öldürmeyeceğimizden emin olmak için önce birlikte bir yıl geçirmeliyiz."

"Çocuk istemiyor musun?" diye sordu bana, görünüşte umursamazdı ama gergindi.

Hayden'in gülümseyen yüzünün görüntüsü zihnimde parladı ve göğsümde acı kabardı. Dalgın bir şekilde elim acıyan yeri hafifçe ovuşturdu. Lachlan'ın eli sanki anlamış gibi benimkini kapattı ve ben de sustum.

"Hayatıma bu kadar hızlı devam edebilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadım boğulurcasına. "Oğlumu kaybetmek... beni mahvetti."

Sertçe yutkundum, içimdeki gerginlik

göğsüm kalbimi sıkıştırıyordu. Oğlumu kaybetmenin verdiği suçluluk duygusu çok ağır basıyordu. "Çocuk sahibi olmadan önce bazı sorunları çözmem gerekiyor. Onlara olabileceğim en iyi beni vermek istiyorum ve henüz o noktada değilim."

Gözleri ruhumu tahrip ediyormuş ve tüm sırlarımı ortaya çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Çok açık sözlü ve açık olabilirdi ama bana böyle baktığında, onunla nerede durduğumdan emin değildim. Başını eğdi ve beni öptü.

Sevgisinin bu işaretiyle rahatlamış bir şekilde yüzünü kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Lachlan, iki hafta içinde evlendik," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Seni daha iyi tanımak için zaman ayırmak ve baş başa geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum. Çocuk istiyorum ama zamanımız var."

Onu dudaklarından nazikçe öptüm. İçimdeki duyguları gerçekten harekete geçirmişti. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

Kaşlarımı çattım, doğum kontrolü aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu, tanıştığımızdan beri ne kadar hızlı hareket ettiğimizin mükemmel bir kanıtıydı.

"Hayır," diye yanıtladım onu. "Her şey o kadar hızlı gelişti ki aklımın ucundan bile geçmedi."

"Şimdiden hamile olabilirsin?" diye yorum yaptı ve haklı olabileceğini biliyordum.

"Lachlan," diye başladım tereddütle. "Eğer hamile kalırsak, sorun değil. Ama acele etmek istemiyorum." Zor konular hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Bu benim kötü bir özelliğimdi. "Geçen yıl çok zordu. Şimdi her şey daha iyi ama acele etmek akıllıca olmaz. Lütfen beni zorlama."

Duymak istediği cevabın bu olmadığını hissettim ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ettim.

"Doğum kontrol hapı kullanmayacağım," diye ekledim usulca. "Ve eğer olması gerekiyorsa, tamam. Ama şimdilik hedefimizin bu olmaması gerektiğini düşünüyorum."

Gri yoğun gözleri parladı ve bu sefer doğru bir şey söylemiş olmalıyım.

"Bu adil," diye kabul etti ve yumuşak bir sesle konuşurken dudakları benimkilerle buluştu. "Seni seviyorum Eve."

Onun her dokunuşu ve öpücüğü ek bir damgalama ve sahiplenme katmanı gibi hissettiriyordu.

"Ahm, affedersiniz." Arayan Lachlan'ın emlak müdürüydü. "İ Böldüğüm için özür dilerim. Siz yokken olan birkaç şeyin üzerinden geçeceğimizi umuyordum."

Lachlan isteksizce beni bıraktı ve bu beni gülümsetti çünkü ben de onu bırakmak istemiyordum.

"Sen git," dedim ona usulca. "Ben biraz kitap okuyacağım."

Başını eğdi ve beni bir kez daha öptü. "Okumaya başlamadan önce ye. Yoksa unutursun."

Koluna şakacı bir şaplak attım. "Beni şimdiden çok iyi tanıyorsun."

Ama kesinlikle haklıydı. Önce okumaya başlarsam yemek yemeyi unuturdum.

Sırtına ve güçlü adımlarına hayranlıkla bakarak uzaklaşmasını izledim. Arkasını dönüp beni onu süzerken yakaladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben de omzumu silkerek ona gülümsedim.

"Ne? Biz evliyiz. Biz evliyiz. Kıçına bakabilirim."

Yüksek sesle güldü. "Haklısın, karıcığım. Ben de seninkine bakabilirim."

Emlak müdürünün bunu duyabileceğini düşünerek çok kızardım.

Duymamış gibi davranmaya çalıştı ama hata yapmadı çünkü bulunduğum yerden kulaklarının kızardığını görebiliyordum.

Sanırım ben başlattım. Gülümseyerek başımı salladım ve Lachlan'a bir öpücük gönderdim.

İkisi de gittiğinde, söz verdiğim gibi hızlıca bir şeyler atıştırmak için mutfığa gittim.

Yatak odamıza girdiğimde, Lachlan'ın rahat bir oturma alanı sağlamak için pencere kenarıyla birlikte bir köşeyi yeniden yaptırdığını ve duvara güzel bir antika masa yerleştirdiğini görünce şaşırdım. Kendi masası odanın karşı duvarına taşınmıştı.

Bu köşeyi çok sevdiğimi biliyordu ve ben kullanabileyim diye masasının yerini değiştirtti. Bu düşünce içimi ısıttı ve tüylerimi diken diken etti. Parmağımı güzel maun masanın üzerinde hafifçe gezdirdim ve bir oyma dikkatimi çekti. Yaklaştım ve masaya benim baş harflerimi kazımış olduğunu gördüm: E.B.M.

Bu adam yavaş yavaş kalbimin her santimini ele geçiriyordu.

Bunun hakkında mı yazıyorum? Merak ettim. O kadar çok aşk hikâyesi yazdım ki, bu konuda uzman olmalıyım.

Hunter'la, böyle bir şey değildi. Yakınından bile geçmedi. Hunter'la çıkmaya nasıl başladığımızı düşününce, belki de sadece anlaşılmışızdır diye düşündüm. Onu seviyordum ama bu asla yoğun değildi. Belki de daha iyi bir kelime onu önemsemişimdi. Kısa süre önce bekâr olduğu için bir şirket etkinliğinde benimle çıkmak istediğini söyledi. Onun için üzüldüm, bu yüzden evet dedim ve bir şekilde görüşmeye devam ettik.

Banyoya doğru yürüdüm ve duşu açtım.

Evet, sanırım Hunter ve ben birbirimize alıştık. Birbirimiz için iyi olduğumuzu hissettik. İki yıl çıktık ve sonra o soruyu sordu. Hatta

Şimdi, ona cevabımı vermeden önce tüm artıları ve eksileri ne kadar çok ve uzun süre düşündüğümü hatırladım. Bu benim ilk ipucum olmalıydı. Lachlan söz konusu olduğunda, artıları ve eksileri yazmak aklımın ucundan bile geçmedi. Doğru hissettirdi.

Lavaboya gittim ve duşun ısınmasını beklerken dişlerimi fırçaladım. Eski kolyem gözüme çarptı. Düğünden beri takmamıştım. Dişlerimi fırçalamayı bitirdim ve iki basit altın alyansla birlikte kolyeyi elime aldım. Onları inceledim. Onları ihanetin bir hatırlatıcısı olarak saklamıştım ama şimdi Hunter'ın da benim de birbirimize bir şekilde ihanet edip etmediğimizi merak ediyordum.

Artık hatırlatıcıya ihtiyacım yoktu, geçmişini geride bırakmanın zamanı gelmişti ama onu atmaya giderken bir şey beni durdurdu. Onu fırlatıp atamazdım, onun yerine aynı yere geri koydum ve duşa girmek için iç çamaşırları.

"İyileşiyorum," diye mırıldandım kendi kendime, geçmişini zihnimden sıkıca uzaklaştırarak.

Yirmi dakika sonra, rahat bir pijama ve atlet giymiştim, Lachlan'ın tüm eşyalarını birisine getirtmeyi düşünmesine minnettardım. evimdeki gardırop. Yine de iç çamaşırlarımı ve sütyenlerimi kimin karıştırdığını bilmek istemedim.

Saatlerce pencere kenarında oturdum, okudum, notlar aldım ve ara sıra pencereden dışarı bakarak gece çökerken güzel manzarayı seyrettim. Lachlan'ın neden bu kadar geciktiğini merak ediyor ve her şeyin yolunda olduğunu umuyordum. Yorulmaya ve gözlerim kapanmaya başlamasına rağmen onsuz yatağa gitmek istemiyordum.

Ay'a bakarken başımı duvara yasladım. Kendimi huzurlu ve mutlu hissediyordum, bu güzel bir duyguydu. Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

Lachlan'ın çocuk istediğini duyduğumda şaşırmadım. Onunla ilgili her şey büyük bir aileye sahip olmayı haykırıyordu. İyi bir baba olacağından hiç şüphem yoktu.

Bir daha çocuk sahibi olamayacağımı düşünüyordum. Hayden'ı, küçük oğlumu hayal ederek gözlerimi kapattım. Doğduğu ve onu kollarıma aldığı an, sonsuza dek onun olmuştu. O kadar iyi bir bebektir ki. Diğer anneler huysuzluktan ve sürekli ağlamaktan şikâyet ederken, benim hiç şikâyetim olmadı. Hayden çok mutlu bir bebektir. Mırıldanır ve gülümserdi, kucağa alınmayı ve sarılmayı severdi ama oyun parkına konması gerektiğinde asla ağlamazdı. Yürümeye başladığında beni her yerde takip etti. Ona küçük gölgem derdim.

Tek bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzüldü ve şok içinde gözlerimi açtım. Uzun zamandır ağlamamıştım. Kendi yansımam gözümün önünden bana bakıyordu.

Tek bir damla gözyaşını silerken pencere hareketlerimi yansıtıyordu.

Gözlerimi tekrar kapattım, küçük oğlumun başka bir görüntüsünü umuyordum ama Lachlan'ın çocuklarına sahip olma düşünceleri araya girmeye devam etti. Neden hayatıma devam etmek Hayden'ıma karşı küçük bir ihanet gibi geliyordu? Sadece onu yanıma almış olsaydım, hâlâ benimle olurdu.

Kalbimden keskin bir acı geçti. Acım ve umutsuzluğum daha da kötüleşmeden önce, düşüncelerimi susturmaya odaklandım ve Dışarıdaki gecenin sesleri, cırcır böceği cıvıltıları, uzaklarda bir yerde havlayan köpek, çığlık atan baykuş. Her şeyi, sadece gecenin içinde tekrar eden sesleri duymazdan geldim ve yavaş yavaş uykuya daldığımı hissettim.

Uykuya dalmadan önceki son görüntü, Lachlan'ın kendisine benzeyen küçük kız ve erkek çocuklarla birlikte McLaren şatosunun etrafında gülüşerek ve ciyaklayarak koşuşturmasıydı.

CHAPTERTWENTY-FIVE

TErtesi sabah yatakta Lachlan'ın bedeni bana sarılmış halde uyandım. Yatağa ne zaman girdiğimi hatırlamaya çalıştım ama bir türlü hatırlayamadım.

"Günaydın," diye mırıldandı uykulu uykulu.

"Günaydın," diye cevap verdim ve onu yanağından öptüm. "Eve kaçta geldin?"

"Geç oldu," diye mırıldandı. "Seni pencere kenarında uyurken buldum ve yatağına götürdüm."

"Uyanık kalıp seni beklemeye çalıştım," dedim ona usulca.

Verdiği cevap beni ona daha da yaklaştırıyordu ve sıcaklığını seviyordum.

"Uyumaya devam et," dedi uykulu bir şekilde başıma doğru. Yorgun olmalıydı ve onu bu kadar geç saate kadar ayakta tutan şeyin ne olduğunu merak ettim.

Tekrar uyuyamayacağımı biliyordum ama yine de biraz daha dinlenebileceğini umuyordum. Buna ihtiyacı var gibiydi.

Yumuşak bir horlama sesi duyduğumda başardığımı anladım. Bu sese gülümsedim. Yakışıklı ve ateşli kocam horluyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kalktım ve sabah koşum için giyindim.

Bir saat sonra, tam da Lachlan Land Rover'ına binip gitmeye hazırlanırken geri döndüm.

"Selam aşkım," diyerek yanıma geldi ve beni kucakladı. "Bu sabah öpücüğümü almadan gitmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Hey. Nereye gidiyorsun?" Yanağına bir öpücük kondururken ona sordum.

"Hayır, karıcığım," diye yakındı. "Bu bir öpücük değil."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine koyarak beni sertçe öptü. İşi bittiğinde nefes nefese kalmıştım ve kafam karışmıştı.

"Lanet olsun," diye küfretti. "Şimdi yukarı çıkıp seni yatağa sürüklemek istiyorum."

Gözlerimi kırıştıtarak kelimeleri anlamaya çalıştım.

Ah, doğru. Bir yere gidiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Sesim nefes nefese çıkmıştı.

"Prodüksiyonu kontrol etmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bugün Cumartesi değil mi?"

"Evet, öyle. Uzun sürmez." Kollarını belime dolayarak beni bir kez daha öptü.

"Bana on dakika verin, ben de geleyim," diye önerdim. "Belki yardım edebilirim?"

"Hayır, sen dinlen," dedi bana. "Bugün hafta sonu. Uzun sürmez, söz veriyorum."

"Tamam, eğer eminsen." Günü onunla geçirmeyeceğim için mutlu olup olmadığımdan emin değildim. "O zaman olası yeni kitabın taslağı üzerinde çalışabilirim."

"Mükemmel," diye yorumladı. "Masayı o noktada mı seviyorsunuz yoksa yerini değiştirmek mi istiyorsunuz?"

"Orayı çok sevdim, çok teşekkür ederim. Masanın yerini değiştirdiğin için kendimi kötü hissediyorum."

"Hayır," diye itiraz etti. "Sen oraya aitsin. Bakalım kütüphane düzenini de beğenecek misin?"

Kıkırdadım. "Biliyor musun, beni şımartıyorsun. O yatak odası ve kütüphaneyi yenmek zor olacak."

"Sen o konuda endişelenme, kadın," diye karşılık verdi.

Son bir öpücükle Land Rover'ına bindi ve uzaklaştı. Ayaktaydım. Orada onu izliyordum ve kendimi yalnız hissediyordum. Bu düşünce karşısında irkildim. Aylardır yalnız kalmak istiyordum ve kız kardeşim gelip beni evden dışarı sürüklemeseydi ve neredeyse beni bir işe girmeye zorlamasaydı muhtemelen hala yalnız olacaktım. Şimdi de yalnız bir gün geçirmekten şikâyet ediyordum.

Tekrar içeri girdim ve kütüphaneyi kontrol ettim. Tam düşündüğüm gibi, her şeyi mükemmel bir şekilde halletmiş ve bana kütüphanedeki en iyi yeri vermişti. Buna gülümsemek zorunda kaldım. O benim tam tersimdi, açık, sıcak, sevecen ve saldırgandı. Ama iyi anlamda saldırgandı.

Ondan önce, Elise dünyada her zaman sevdiğim tek kişiydi. rahattı. Şey, Elise ve Brandon o kadar uzun süredir etrafta olduğu için

uzun. Öte yandan Lachlan, hoşuna gitsin ya da gitmesin herkese karşı açık ve rahattı.

Ona kütüphane düzenini gördüğümü ve çok beğendiğimi söyleyebileceğimden emin olarak hemen duşa girdim. On beş dakika sonra giyinmişim, elime kitap almamak için kendimi zor tutuyordum çünkü günün geri kalanında kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Bir yemek aldım ve hepsini yediğimden emin oldum. Hâlâ biraz zayıf olduğumu biliyordum. Yemeğimi yedikten ve terasta güneş ışığını biraz içime çektikten sonra ne yapacağımı şaşırdım.

Kendimi Lachlan'ın ofisiyle bağlantılı olan oturma odasında buldum. Merakla resimlere ve dekorasyona baktım ve doğal olarak ofisine girmeden edemedim.

Yapamayacağımı hiç söylemedi. Kendi kendime düşündüm. *Ve buranın bizim evimiz olduğunu söyledi!*

Etrafında sevdiği tüm küçük şeyleri özümsemeye çalışırken, kocam hakkında biraz daha fazla şey öğrendiğimi hissediyordum. Masasının üzerinde anne ve babasının bir fotoğrafı vardı, onları Lachlan'ın büyükbabasının paylaştığı fotoğraflardan tanıdım. Süslü çerçeveyi seçtim ve içindeki kadın ve erkeği inceledim. Kocam ve büyükbabası beni izlemedikleri için onları huzur içinde incelemeye daha fazla zaman ayırabiliyordum. Lachlan babasının aynadaki görüntüsüydü, daha uzun ve daha güçlü görünüyordu ama benzerliği sorgulanamazdı. Onunla birlikte yaşlanacağım düşüncesi kalbimi ısıttı.

Annesi ise uzun siyah saçları olan minyon bir kadındı. Resmi gözlerime yaklaştırdım ve zeytin rengi saçlarını fark ettim.

Bronz tenli. Lachlan bunu kesinlikle annesinden almış. Kameraya bakıyor olsalar bile, ikisi arasındaki aşkı gözden kaçıramazdınız.

Lachlan'ın babası kolunu karısına dolamış, parmakları karısının belinde buluşmuştu. Adamın bedeni ve kadının bedeni, sanki yerçekimi onları birbirine çekiyormuş gibi birbirlerine doğru eğilmişti ve fotoğraf çekilirken bunu yaptıklarının farkında olup olmadıklarını merak ettim. Kadının diğer eli adamın kalçasındaydı, sahiplenici değildi. Sanki onu sakinleştiriyor gibiydi. Fotoğrafı yavaşça yerine bıraktım.

Benimle neden bu kadar aceleyle evlendiğini merak ettim. Ailesi belli ki peri masallarındaki gibi bir aşka sahipti. Birbirlerini sevdikleri resimden anlaşılıyordu, bunun gerçek hayatta ne kadar belirgin olduğunu hayal bile edemezdin. O bunu görerek büyüdü ve bunu kendisi için de isteyeceğini düşündüm.

Babasından bahsederken sesindeki acıyı ve onu kurtaramadığı için duyduğu pişmanlığı duyabiliyordum. Ailesini severdi.

Elise'in bana anlattığı hikâyeler dışında babamı hatırlayamıyordum. Onu seviyordum çünkü Elise onu seviyordu. Ne Elise ne de ben annemizi sevdik. O saygı gösterirdi. Ben hak etmediğini düşündüğüm için saygı bile göstermedim. Sürekli melodramatik ayrılıklarıyla çocukluğumuzu cehenneme çevirdi, Zalim adamları kovalıyor, buzdolabına bizim için yiyecek bırakmayı unutuyor ya da ne zaman döneceğini bilmeden bizi günlerce yalnız bırakıyordu. Tanrıya şükür, Elise vardı. Çocukluğumu yaşamamın sebebi oydu. Brandon'la çıkmaya başladığında da beni geride bırakmadı. Onlarla birlikte olmamı sağladı. Brandon'a kız kardeşime baktığı için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ailesine bir kez daha baktım. Ya ben Lachlan'a kurtaramadığı babasını hatırlatıyorsam?

Kahretsin, evlilik çok çabuk oldu!

Telefon çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındım ama onu fark ettiğimde sesli mesaj makinesi çoktan devreye girmişti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime. "Bunun gibi eski sesli mesaj makinelerinin hâlâ işlevsel olduğunu sanmıyordum."

Tam ofisinden çıkmaya hazırlanırken, telesekreterdeki bir kadın sesi beni olduğum yerde durdurdu. Layla'nın sesi. Nerede olsa tanırdım.

Lachlan, hayatım. Bugün seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Benimle buluştuğun için teşekkürler. Evime uğra.

Orada donmuş bir şekilde durdum ve eski sesli mesaj makinesine baktım.

Yine. Evliliğin üzerinden bir hafta geçmişti ve bu yine oluyordu. Sanırım bana yakın biri olmadığı için minnettar olmalıydım. Neden daha da kötü hissettirdi?

Kalbimin her atışı göğsümde acı veren bir gümbürtü gibi hissediyordum. Her nefes duman soluyormuşum gibi acıtıyordu.

Evlilik çok çabuk oldu!

Az önceki düşüncem zihnimde acıyla yankılandı. Orada durup sesli mesaj makinesinin yanıp sönerik sesli mesaj sinyali vermesine baktım. Onu parçalamak istedim, Çılgılık atmak istedim ama anılarım canlanırken tek yaptığım orada durup ona bakmak oldu.

Neden yazdım ve mutlu sonlar umdum? Kendime işkence ettim. Çünkü bir tane bile bulamadım.

Ne yaptığımı anlamadan telefonu elime aldım ve Lachlan'ın cep telefonunu aradım.

"Merhaba," derin sesi kulaklığın içinden yankılandı.

"Merhaba," sesim kendi kulaklarıma garip ve uzak geliyordu.

"Her şey yolunda mı Eve?" Sesi telaşlanmış gibiydi.

"Evet, evet. Sadece akşam yemeğine evde olup olmayacağını sormak istemiştım." Cevabını beklerken, evet demesi için dua ettim.

Lütfen evet de.

"Akşam yemeğine yetişemeyeceğim." Verdiğı yanıt karşısında kalbim sıkıştı ve içimi bir boğulma hissi kapladı. "Özür dilerim aşkım. Sana eşlik etmesi için Ainslee'yi aradım. Tamam mı?"

"Tamam." Daha önce kırıldığımı düşünüyordum ama bu daha da kötü hissettirdi. Benden geriye kurtarılabilir tek bir parça bile kalmayacaktı.

"Hoşça kal, Lachlan."

Aramayı sonlandırdım ama hareket edemiyordum, her şeyi bu kadar çabuk sonlandıran makineye bakıyordum. Her kalp atışı fiziksel bir acıydı.

Ainslee'nin neşeli sesi beni Lachlan'ın ofisine doğru döndürdüğünde ne kadar durduğumdan bile emin değildim. "Eve, orada heykel gibi dikilmiş ne yapıyorsun? Hey," sesi endişeye dönüştü. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

Kendimi silkeledim ve derin bir nefes alarak bir kilometreyi zorladım.

"Evet, iyiyim," dedim ve ona doğru yürüdüm. Bana sarıldı ve ben de ona sarıldım.

"Sizi gördüğüme sevindim. Burada ne yapıyorsun?"

Bir saniye beni inceledi ve sonunda cevap verdi. "Lachlan beni aradı. McLaren'da çalışması gerektiğini söyledi ve sana eşlik edip edemeyeceğimi sordu."

Alay etmemek için kendimi zor tuttum. Saati kontrol etmek için omzumun üzerinden şömineye baktım.

"Ainslee," diye başladım, kafamda bir plan şekilleniyordu. O eski kız arkadaşıyla buluşurken ben burada hiçbir şey yapmadan oturacaksam ne olayım. "Sen

"Hani dansa gidelim demiştin ya."

Ainslee'nin gözleri hemen parladı. "Evet! İnsan bunu nasıl unutabilir ki?"

"Bunu bugün yapalım," diye önerdim. "Belki birkaç kız arkadaşın da bize katılabilir? Senden başka bizim yaşımızda kimseyi tanımıyorum."

Bu fikrin üzerine yüzyılın buluşuymuş gibi atladı. "Ne giyelim?" diye sordu.

"Sıcak bir şeyler," dedim ona. "Senden bir şey ödünç alabilir miyim? Burada öyle bir şeyim yok."

Küçük bir kız gibi ciyakladı. "Sana çok yakışacak yepyeni bir elbisem var. Üzerinde hala etiketi var."

"Mükemmel," diye cevap verdim. "Oyun başlasın."

Oyun başladı. Ayrılmadan önce yukarı koştum ve eski kolyemi geri taktım. Zırhıma ihtiyacım vardı.

Ainslee bizi evine götürdü ve orada hazırlandık. Haklıydı, onun Yeni elbise sıcak, seksi ve neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu. Altın ışıltısı saç rengim ve ten rengimle harika uyum sağlamıştı. Elbise çok kısaydı, sırtım ve yanlarım çıplaktı. Elbiseye uygun mükemmel ayakkabıları bile vardı.

Elbise ve şansımıza ayakkabı numaralarımız aynıydı. Üç inç topuklu siyah diz üstü çizmeler.

Kendi yansıma baktım. Makyaj koyu renk gözlerimi vurguluyor ve egzotik gösteriyordu. Porselen tenim, sırtımdan dalga dalga inen koyu renk gür saçlarımla daha da belirginleşmişti. Ainslee yüksek elmacık kemiklerimi vurgulamak için yanaklarıma hafif bir allık sürdü.

Genç, mutlu ve seksi görünüyordum. Tam tersini hissediyordum ama o Layla ile kim bilir neler yaparken ben üzüntümün içinde debelenip duruyordum. Bu düşünce göğsüme bir bıçak gibi saplandı, bir an için nefesimi kesti ama ben onu ittim.

"Kahretsin Eve," Ainslee beni yansımaımdan uzaklaştırdı. "Çok seksi görünüyorsun. Sanırım bunlar kız kardeşinin daha önce bahsettiği fuck-me botlarına benziyor."

Gülümsedim. "Sen de seksi görünüyorsun." Öyleydi ama o her zaman seksi görünürdü.

Canlı kıvılcak saçları, benimkinden bile daha az örten yeşil elbisesiyle harika görünüyordu.

"Kız arkadaşlarımla bizimle orada buluşacak," dedi bana. "Gidip parti yapalım."

CHAPTER TWENTY-SIX

W

onları
görmezden
geldi.

üneş battıktan sonra Edinburgh'daydık, aracı park ettik ve Brewdog adlı bir bara doğru yürüyorduk. Yürürken, bize doğru gelen bakışların farkındaydım. Fark edilmekten nefret ediyordum ama

Belki de "başarana kadar numara yap" sözünde bir gerçeklik payı vardır. Çünkü ben sonuna kadar numara yapıyordum.

İçeri girer girmez barın yüksek sesli müziği kulaklarıma saldırdı ama ben bunu memnuniyetle karşıladım. Kendi düşüncelerimi duymamı zorlaştırıyordu. Ve şu anda ihtiyacım olan şey de buydu.

Ainslee'nin arkadaşları bizi işaret etti ve onlar da aynı şekilde muhteşem görünüyorlardı.

Isla ve Lucy ile hızlı bir tanışma faslından sonra birer shot sipariş ettik. Boğazımı yaktı ve öksürmeye başladım.

Ainslee gülümsedi. "İyi misin?"

Başımı salladım ve elimi kaldırdım. "Evet," dedim ona. "Nasıl yandığımı unutmuşum."

İkimiz de güldük ve bir tur daha içki getirildi. "Şimdiden mi?" Kaşımı kaldırarak sordum.

Garson barın diğer tarafındaki bir grup beyefendiyi işaret etti. "Grubun ikramı. Size söylememi istediler, hanımlar harika görünüyorsunuz."

Muhtemelen bunu her zaman yapmaya alışık olan adam uzaklaşırken masadakilere sordum. "Büyük mü dedi?"

Hepimiz birbirimize baktık ve bir kahkaha patlattık.

"Büyük dedi," diye bağırdı Isla. "Biz büyük değiliz. Çok ateşliyiz."

Neşelenmek için hepimiz birer kadeh daha içtik. Hava kesinlikle ısınmaya başlamıştı. Ceketimi çıkarmaya gittim ama sonra ceketimin olmadığını fark ettim. Üzerimde sadece bir elbise vardı. Hepimiz aptalca gülümseyerek garsona bir tur daha içmesi için işaret ettik.

"Dans etmeliyiz," sözlerim biraz bulamaç gibi geldi ve bir küfür mırıldandım. "Evet, evet," Ainslee elimi tuttu. İkimiz el ele, Isla ve Lucy ile el ele dans pistine doğru ilerledik. Kimse dans etmiyordu ama herkes bizim için pisti boşalttı.

"Neden senin görüldüğünden daha sersem hissediyorum?" Kelimelerim birbirine karışarak ona sordum.

"Çok hafifsin," diye kıkırdayarak karşılık verdi. Tamam, belki biraz sarhoştum.

Pistte dans ettikten sonra bir tur daha shot sipariş ettik. Vızıltı bizi daha da cesur ve kaygısız yaptı. Hoparlörlerden bangır bangır müzik çalarken, barın üzerine tırmandık ve büyük bir grup insanı çektik. Bütün barı ateşledik.

Orada ne kadar kaldığımızdan emin değildim ama bar gittikçe kalabalıklaşıyordu ve barın üzerinde dans etmeye devam ederken alkışlanıyorduk. İçinde Aklımın bir köşesinde küçük bir endişe vardı ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Isla ve Lucy'nin bardan indiğini ve Lucy'nin aceleyle bara kusmaya gittiğini fark ettim. köşede. Ainslee'ye baktım ve o ikisini işaret ettim ama başını sallayarak her şeyin yolunda olduğunu belirtti. Böylece bir atış daha yaptık ve İskoç erkeklerden oluşan bir kalabalığın bizi alkışlamasıyla yolumuza devam ettik. Bedenim ve zihnim rahatlamıştı, hatırlayamadığım kadar rahatlamıştım ama şu anda pek bir şey hatırlayamıyordum.

Ainslee yan taraftaki destek kirisine yaslanmış, aptalca gülümsüyordu. Ben de gülümsemesine karşılık verdim, benimki de aynı derecede aptalcaydı. Gözlerimi kapadım, müzikle şehvetli bir şekilde dans ettim, tezahürat yapan vahşi adamların gürültüsünü ve durmamı fısıldayan küçük bir sesi duymazdan geldim.

Sonra bir adamın elinin deri kaplı ayak bileğimi kavradığını hissettim. Hareket etmeyi bıraktım ve gözlerimi açtığımda Lachlan'ın gözlerinde öfkeyle bana baktığını gördüm.

"Aşağı," diye neredeyse hırlayarak söyledi. "Şimdi."

Tüm bar sessizliğe bürünmüştü, ancak arka planda müzik hala devam ediyordu. Orada durmuş onu izliyordum, vücudumun ona tepki olarak ısınmasına çok kızmıştım.

"Son uyarı aşkım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Çok öfkeliydi. Bakışlarını tutarak kelimelerimi geveledim. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Beynimin küçük bir parçası bunun kulağa çok şımarıkça ve çocukça geldiğini söyledi ama kendime gelemeyecek kadar sarhoştum.

Sarhoşluğun verdiği sersemlikle, yeterince içtiğini biliyordum. Zamanlaması çok iyi ayarlanmış tek bir çekişle dengemi bozdu. Düşerken beni yakaladı ve omzunun üzerinden attı.

Kıpırdanmaya ve sırtına vurmaya başladım. "Bırak beni!"

Popoma bir şaplak attı ve gururumun mu yoksa popomun mu acıdığından emin olmasam da hafif ve keskin bir acı hissettim.

"Lachlan, Ainslee ve arkadaşları hâlâ orada. Beni yere indir." "Callen onları yakaladı."

"Beni yere bırak," diye yalvardım şimdi. "Hasta olacağım."

Bardan yeni çıkmıştık ve gecenin taze soğuk havası aşırı ısınmış tenime çarptı.

Sonunda beni yere bıraktı ama dengemi kaybettim, o da beni sabitlemek zorunda kaldı. Tüm sarhoşluğumla onun önünde durdum. Gece tam olarak planlandığı gibi gitmedi.

"Sonra görüşürüz Eve," diye bağıırıyordu Ainslee ve ben arkama baktım. Callen onu omzunun üzerinden tutuyordu ve el sallamak için başını kaldırdı. "Çok seksisin. Bardaki her erkek pantolonuna girmek istiyordu. Kuzen, onunla evlendiğin için şanslısın. Aldatmaya inanmadığını söyledi."

Puslu sarhoş beynimle düşünmeye çalışırken kaşlarımı çattım. Bunu ben mi söylemişim?

Belki de. Dans etmek isteyen genç ve seksi bir İskoç vardı. Dans mı yoksa takılmak mı?

Ainslee birkaç şey daha bağırdı ama beynim takip edemedi. Callen da Lucy ve Isla'yı sürüklerken biraz kızgın görünüyordu.

Topuklarımın üzerinde sallandım ve Lachlan beni daha yakına çekti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Hareket etmeyi kes." Destek için kolunu tutmak zorunda kaldım. "Hareket etmiyorum." Beni sert göğsüne doğru çekti ve vücudum

İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim ve beynim yetişmek için çok yavaştı.

"Ne düşünüyordun?" diye mırıldandı saçlarıma doğru. "O adamlar vahşileşiyorlardı."

Bunu sessizlik izledi ve gecenin serin havasına karşı onun sıcaklığından ne kadar hoşlandığımdan nefret ettim.

"Eğleniyorduk." Göğsüne doğru konuşuyor, biraz daha fazla ısı emmeye çalışıyordum.

Sonunda ondan uzaklaştım. Saçlarımı yüzümden çektim ve bakışları bu hareketi takip etti ve sonra göğsümde oyalandı. Bakışlarını takip ettim ve aşağıya baktım. Gözleri eski alyanslarımın olduğu kolyeme kilitlenmişti.

Evet, sarhoş halimle aklıma geldi. Düşmanla yatmak! Hayır, hayır, o başka biriyle yatıyordu.

Sarhoş halimle kendi dağınık düşüncelerime kaşlarımı çattım. Bu iyi bir karşılaştırma değildi ama aklıma gelecektir.

"Eve gitmeye hazır mısın?" Lachlan'ın gözleri benimkilerle buluştu.

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum," diye mırıldandım. hafifçe sallanırken yavaşça dışarı çıktı. "Her şeyi geri alıyorum. Kocamla olan benzerliğiniz çok kötü. Tıpkı onun gibisin. Bir hata. Bu bir kısır döngü gibi. döngüsü."

Onu Hunter'la kıyaslayan sözleri söylemeden önce bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Ama sarhoş halimle ve ihanetin acısıyla onu incitmek istedim.

"Ben Hunter gibi değilim," sesi öfkeyle doluydu. Yüzünde bir şey parladı ve sarhoş halimle bile gözlerinin soğuduğunu fark ettim.

"Sen bir tükürüksün... tükürüksün," diye geveleyerek konuşmam aleyhime işliyordu. "Tüküren görüntü... işte kelime bu! Sen onun tükürük imgesisin."

"Pişmanlığını daha sonra dile getirirsin," dedi soğuk bir sesle. "Titriyorsun. Eve gidiyoruz."

Beni kollarına aldı ve kollarımı boynuna dolamaktan ya da kollarından düşme riskini almaktan başka seçeneğim yoktu.

Birkaç ıslık sesi duyuldu ve Lachlan Galce birkaç kelime söyledi. "Bu minicik elbiseyi ve bu sikik beni nereden buldun? Botlar mı?" Sözleri sıkılmış dişlerinin arasından geliyordu.

Neden kızgındı ki? Bugün eski sevgilimle buluşan ben değildim.

Bacağımı uzattım. "Beğendin mi?" Onu kışkırtmaya kararlıyım. "Sanırım biraz daha alacağım."

Bunu bir ıslık sesi daha izledi. "Hey bebeğim," diye bağırdı bir erkek sesi ama başımı çevirmeye bile zahmet etmedim. "Bırak o yaşlı adamı da sana göstereyim iyi vakit geçirmek için."

Lachlan birkaç kelime daha homurdandı ve adamlar dağıldı.

"O sik beni botlarından istediğin kadar alabilirsin," sesi aldatıcı bir şekilde tatlıydı. "Ama onları sadece yatak odasında ben seni becerirken giyeceksin."

Keskin bir nefes ciğerlerimi terk etti ve vücudum hemen uyluklarımın arasında biriken ıslaklıkla karşılık verdi.

Land Rover'ının yanındaydık, tabii ki yasadışı bir şekilde park etmişti ve beni yolcu koltuğuna oturttu. Elbisem yukarı kaldırılmıştı, popom ve külotum neredeyse tamamen açıktaydı. Kalçalarımın baktı ve sertçe yutkundum. Kalçalarımı onun için ardına kadar açmak istedim. Bunun yerine onları sıkıca birbirine bastırdım.

Hayır, hayır, hayır.

Belki de içmek iyi bir fikir değildi. Beynim kontrolde değildi ve bedenim ne isterse onu yapıyordu. Lachlan sürücü koltuğuna geldi ve arabayı sürmeye başladı.

"Buradaki dairemde kalabilirim," derken sesim nefes nefese çıkıyordu. Alkolün de etkisiyle, ihanetiyle kalbim acısa da onu çok istiyordum.

"Hayır."

Arabayı sessizce sürdürdü ve ben de cama olabildiğince yaklaşarak inatla dışarı baktım. Ondaki uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ve arabada onunla bir saat geçirmek şu anda ihtiyacım olan şey değildi.

Lachlan ve Layla'nın görüntüleri kafamda yanıp sönmeye devam etti ve bu beni hasta etti. Tıpkı önceki gibi ama o gece Hunter ve başka bir kadının görüntülerini gördüm. Soğuk terler döktüm, midem bulanıyordu. Arabanın camını açtım, temiz havayı erken soludum.

Lachlan'ın sıcak avucu yanağıma bastırdı ve onu ittim. "Dokunma bana," diye tükürdüm ve kollarımı etrafıma sardım. Bakışları içime işledi ve ben başka tarafa baktım.

Hepsi benim hatamdı. Önce Hunter, şimdi de Lachlan. Karanlık geceye baktım, hiçbir şey görmüyordum, soğuk temiz hava içeri giriyordu.

Bir hafta boyunca uzak kaldıktan sonra eve dönerken çok heyecanlıydım. Onlara sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordum. Cenneti ve cehennemi hareket ettirdim

uçak bileti. Sonra havaalanında bir araç kiraladım çünkü gecenin bu saatinde taksiye binmek istemedim ve Hunter'dan beni almasını isteyip her şeyi berbat etmek istemedim. Bebeğimi görmek ve uyandığında onu kucağıma almak için sabırsızlanıyordum. Onu kucağıma alma fikri bile beni mutluluktan havalara uçuruyordu.

Havaalanından çıktıktan sonra otoyolda hızla ilerledim ve yasal sınırın çok üzerine çıktım. Garaj yoluna girdiğimde annemin aracını gördüm. I

Orada olmasının garip olduğunu düşündüm ama daha fazla düşünmedim. Park ederken cep telefonum hariç her şeyi arabada bıraktım ve sessizce eve girdim. Birinci katta kimseyi görmedim, bu da bana garip geldi. Cep telefonumu sehpanın üzerine koydum, sonra sessizce merdivenleri çıktım ve ilk oda oğlumun odasıydı, sessizce oraya girdim ve onu mışıl mışıl uyurken gördüm. Parmaklarımı hafifçe saçlarında gezdirdiğimi hatırlıyorum. Kıvrılmıştı, ben de nazikçe üzerine bir battaniye serdim. Onu uyandırıp kucağıma almak istedim ama bunun doğru olmayacağını biliyordum, bu yüzden battaniyeyi üzerine örttüm ve yatak odama gittim.

Bir kadının inleme sesleri ilk ipucumdu ama öyle olmadı. Kayıt. Evin arka tarafında, kapısı aralık olan yatak odama doğru ilerlemeye devam ettim. Yaklaştıkça iniltieler daha da artıyordu. Ta ki onları görene kadar.

Annem ve Hunter!

Orada donmuş bir şekilde durmuş, vücutları birbirine dolanmış onları izliyordum. Kasma ihtiyacı hissettiğimi hatırlıyordum ama olduğum yere yapışıp kalmıştım. Onlar beni hiç görmedi bile.

Trans halinde arkamı döndüm ve çıktım. Oğlumun odasının önünde birkaç saniye oyalandım, onu almayı çok istiyordum ama uyandırmak istemedim.

ve onu korkutmak. İçimdeki her şey onu yanımda götürmek için çılgık atıyordu ama ben

görmezden geldi. Ben de sabah onun için geri gelmeye karar verdim. Arabaya bindim ve yola çıktım. Gecenin geri kalanında arabayı sürerken kendimi boşlukta hissettim, tek başıma ağladım, kendi annem ve kocam tarafından ihanete uğramış hissettim.

Sabah yola devam etmeye hazır bir şekilde geri döndüm ancak evime yaklaştığımda beni duman ve ateş karşıladı. O gün kalbimin bir kısmı yanarak kül oldu.

Aniden doğruldum, nefesim ağırlaşmıştı ve tenimi soğuk bir ter kaplamıştı. Lachlan'ın elleri beni hafifçe sallıyordu ve gri gözleriyle karşılaştım.

"Ödümü kopardın Eve," yüzü bana yakındı ve endişeyle beni izliyordu. "Son beş dakikadır seni uyandırmaya çalışıyorum."

Gözlerimi kırptım, bir, iki kez. Göğsüm sıkıştı, tıpkı her şey olduğunda olduğu gibi. Ellerimi göğsümün üzerine koyduğumda titriyordu. Alyanslarımın olduğu kolye. Yüzümü Lachlan'ın boynuna gömmek istedim ama o ve Layla'yı düşündükçe ona bakmaya devam ediyordum, geleceğe dair ihtimallerim yavaş yavaş kayboluyordu.

Beni dikkatle izledi ama ben hiçbir şey söylemedim.

"Eve," sesi yumuşaktı. "Neler oluyor?"

"Artık bunu yapmak istemiyorum. Aldatılmayacağım." İnatla o gri gözlere baktım ve öfkem içimde kaynadı.

"Neden bahsediyorsun sen? Konuş benimle," sesinde hayal kırıklığı duydum. "Bırak gireyim."

Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

"Hayır," sesimi tanıyamadım. Kalbi göğsünden sökülmüş bir kadına aitti.

Ölüm sessizliğinde oturmuş, birbirimize bakıyorduk.

"Eve geldik," diye konuştu sonunda ve ben hareket etmediğimizi yeni fark ettim. Pencereden dışarı baktım ve derin bir nefes aldım.

Arabanın kapısını açarken kendi kendime, *daha uzun süre evde olmayacağını* düşündüm. Onu beklemeye zahmet etmedim. Tanıdık bir ses beni durdurduğunda yürümeye devam ettim.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-SEVEN

I Tanıdık bir sese doğru döndüm ve onu bulana kadar yürümeye devam ettim.

"İşte orada!"

Bir daha asla görmek istemediğim kadına baktım. Varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim kadına. Oğlumu ve kocamı kaybettiğim için suçladığım kadına.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ama Lachlan beni sabitledi. Ona baktım. Layla olsun ya da olmasın, bu iş hiçbir zaman yürümeyecekti. Bu karmaşa için fazla iyiydi. Ailem dağınıktı. Ben de berbat durumdaydım. Onu bir kez daha hissetmek istedim ama ellerimi yumruk yaparak kendime bir kez daha dokunma izni vermedim.

"Ailen olmadan nasıl kaçıp evlenebildin?" Onun Sesi tizdi ve başımı ağrıtıyordu, şu anki durumumda her zamankinden bile daha fazla. Ona ve John'a baktım. Onlar benim için sadece birer yabancıydı. John bu resme çok geç girmişti ve annem hiçbir zaman benim ebeveynim olmamıştı.

Gözlerimi orada bulunan Elise ve Brandon'a çevirdim. Biraz solgun görünüyordu ve bunun nedeninin ne yapacağımdan ya da nasıl tepki vereceğimden korkması olup olmadığını merak ettim.

"Peki, bir şey söylemeyecek misin?" Annemin sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum. Sessiz kalmamdan nefret ederdi. Ona bakmaya devam ettim, tedirginliğini bilmekten zevk alıyordum.

Doğduğumdan beri milyonuncu kez, ne tür bir kadının çocuğuna bunu yapabileceğini merak ettim. Ne tür bir kadın başkasının kocasını baştan çıkarır, kendi kızınıninki de dahil?

"Peki sen ne giyiyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla ama gözlerinde kıskançlık vardı. "Sıradan bir fahişeye benziyorsun!"

Aşağı baktım ve tekrar ona döndüm.

"Teşekkür ederim," sesimin bulanık çıkmadığına şükrediyordum. "Ben yatmaya gidiyorum."

Hepsine arkamı döndüm ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladım. Lachlan hemen yanımdaydı ve onu kaybetmekten nefret etsem de minnettardım çünkü bu halimle üst kata kadar çıkabileceğimi sanmıyordum. Botlarımı çıkarıp mermer merdivenlerin dibine bıraktım ve merdivenlerden yukarı tırmandım, eli beni en tepeye kadar sabitledi.

Aile kanadına gittim, Ainslee buradaki ilk günümde öyle demişti, ama bizim yatak odamıza girmek yerine yandaki yatak odasına gittim.

"Eve," diye seslendi Lachlan, onu yatak odasının kapısında bıraktığımda. "Kapıyı kaçırdın."

Elim kapağın üzerindeyken arkama baktım.

"Senin yatağında uyumak istemiyorum," diye fısıldadım usulca ama beni duyduğunu biliyordum. İçeri girdim ve onu dışarıda tutarak kapıyı kapattım. İçerideki bağlantı kapısına gittim ve kilitledim. İç çamaşırlarımı ve sütyenimi çıkararak yatağa girdim.

Uykunun beni yutmasına hazırdım.

Ertesi gün öğleye doğru korkunç bir baş ağrısıyla uyandım. Uyumayı tercih ederdim ama her şeyden ve herkesten kaçmaya devam edemeyeceğimi biliyordum. Hızlı bir duş aldım ve öğle yemeği için tam zamanında aşağı indim.

Ailemi Lachlan, amcası ve Margaret Teyze ile birlikte geç saatte öğle yemeği yerken buldum.

"Oh, bakın kim uyanmış," annemin sinir bozucu sesiydi. Elise'in gözleri bana zor bir sabah geçirdiğini söylüyordu. Dudaklarımı kapalı tutmaya karar verdim, bu yüzden onu görmezden geldim ve içinde biraz kuru tost olan bir tabak almaya gittim.

"Eve," tiz sesi yine sinirlerime dokunuyordu. "Gerçekten bundan daha fazla yemelisin. Zayıflığın pek çekici değil."

Dudağımı ısırdım, onu görmezden gelmeye çalıştım, gözlerimi bile kaldırmadım. Bunu Elise için yapacağım. Ne Lachlan'la ne de onun ailesi ve benim ailemden herhangi biriyle göz teması kurmamıştım. Çevreden, Brandon'ın elini sıkıca tutan kız kardeşimin kaskatı kesilmiş sırtını ve Lachlan'ın soğuk duruşunu görebiliyordum. Muhtemelen bunun dün geceki davranışlarımla ilgisi vardı. Amcası ve yengesi kibar davranıyor ve annemi yatıştırıyorlardı.

Dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim, ısırığının acısına odaklanmaya ve annemi duymamaya çalıştım.

"Eve," diye hitap etti bana John. "Miden için sana hafif bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Gözlerimi hiç kaldırmadım. "Hayır, teşekkür ederim John," diye mırıldandım ve tostumu ısırdım.

"John, Eve'e karşı her zaman çok iyi ve hoşgörülüydü." Tanrım, o kadından nasıl da nefret ediyordum. "Bu yüzden bu kadar çürümüş ve şımarık. İstedliğini elde edene kadar nöbet geçiriyor."

"Neden buradasın?" Bakışlarım kız kardeşime odaklanırken sordum. O sahip olduğum tek köktü.

Annem sorumu duymazdan gelip gevezeliğe devam edince kanımın kaynadığını hissettim. Ona bakmaya ya da sesini duymaya dayanamıyordum. Atlamak istedim.

masanın karşısına geçip boynunu çaldı.

Elise'e baktım, gözleri yalvarıyordu. Gözlerimi kaçırıp pencereden görünen bahçe manzarasına odaklandım ve kara tahtaya çizilmiş bir tırnak gibi sınırlarımı bozan tiz sesini duymamak için elimden geleni yaptım.

"Eve hep geç kalırdı," diye geveledi herkese, Lachlan'a kirpiklerini kırıştıtarak. "Sanırım hayal gücünde ya da kitaplarında kayboluyordu. Zamanında gelmenin bir yolunu bulamazdı."

Başım ona doğru döndü. Bu ne cüret? "Erken döndüm," dedim ona.

"Ne?" Başını arkaya attı ve güldü. Çok sahteydi ve başkalarının da görüp görmediğini merak ettim. "Öğle yemeğine geç kaldın. Kahvaltıyı kaçırdın. Hep geç kalıyorsun."

"O gece eve erken geldim." Gözlerimi ona kilitledim. Artık canıma tak etmişti. Rol yapmasından, aldatmasından. "Hunter ve Hayden'ın öldüğü gece eve erken geldim."

Gülümsemesi yüzünde dondu ve biliyordu.

"Ne?" Annemin korku içinde fısıldadığını ilk kez duyduğuma yemin edebilirim. "Erken bir uçuş yaptım," diye her kelimenin altını çizdim.

"Eve geri döndüm

O gece."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu ama kimse anlamadı. Ama annem sonunda anladı.

"Eve," diye itiraz etti. "Geçmiş orada bırakmanın en iyisi olduğunu biliyorsun."

Orada öylece durdum, her zaman her şeyi kendine uydurduğu için ondan öğreniyordum. Etrafındaki herkes yara izlerini taşıırken o her zaman yara almadan kurtuldu.

"Ona nasıl katlanabiliyorsun gerçekten bilmiyorum John," diye konuştum üvey babama ama gözlerim anneme kilitlenmiş, ona meydan okuyordu. Acımasız bir şekilde, insanların onun ne kadar çürümüş bir et parçası olduğunu öğrenmesinden korkarak kıvrınmasını izlemekten zevk alıyordum. "Sen bir aziz olmalısın ya da azizlik."

Tiksintiyle alay ettim. "Karının azizliğe katılması konusunda endişelenmene gerek yok," diye devam ettim, "...çünkü annem cehennemde olacak."

"Eve," diye beni sakinleştirmeye çalıştı Lachlan. "Paylaşalım mı anne?" Ben sordum.

Soluğu kesildi. Sanırım ilk kez gözlerinde ve duruşunda tam bir korku gördüm.

Konuşan Elise oldu. "Neler olduğunu bilmiyorum," sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi. "Ama annem ve John, Eve hazır olana kadar gelmemeliydiler."

Neler olup bittiğinden habersiz olan John konuştu. "Onu on aydan fazladır görmüyoruz. Onun için endişeleniyoruz."

Hayır, John. Sen endişeli olabilirsin ama annem kesinlikle değil.

Devam etti. "Biz bir aileyiz. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Değil mi hayatım?" Karısına bakarak onayını almaya çalıştı.

"Seni sevdiğimizi biliyorsun Eve," dedi ve beni kırılmaya hazır çılgın bir hayvanmışım gibi izledi. "Hepimiz daha iyi, yeni başlangıçlar için yolumuza devam etmeliyiz."

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?" Ona bağırdım. "Bunu sen yaptın!" Lachlan'ın elleri omuzlarımı nazikçe tuttu ve ben ellerini ittim. "Dokunma bana! Ve bir kez olsun," diye tersledim kocama bakarken, geçmişten gelen öfkem ve umutsuzluğum beni sarıyordu. "Hayatında bir kez olsun, Hunter, benim tarafımı tutar mısın!"

Daha önce odanın hareketsiz olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ölüm sessizliğine bürünmüştü. Sanki herkes nefes almayı bırakmış gibiydi.

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz hata yaptığımı anladım. Lachlan tamamen hareketsiz ve kaskatı kesildi. Buzdan bir dağ gibi duruyordu ama altında patlamaya hazır bir yanardağ vardı.

Hunter'ın adı dudaklarımdan nasıl çıktı? Lachlan'a ölen kocamın adıyla seslendim.

Üzerimdeki gri gözleri soğuktu. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıktı.

Onun gidişini izlerken çaresizlik öfkeme doğru ilerliyordu.

Diğerlerine bir kez daha bakmadan peşinden koştum, iki basamak merdiven çıktım.

Zaman.

Yatak odalarımıza koştum ve onu kıyafetlerini bir bavula atarken buldum.

"Lachlan," sesim titriyordu. Onu kaybetmek istemiyordum. "Lütfen, beni affet."

Bana bakmadı bile. "Affedilecek bir şey yok, Eve." Sesi soğuktu.

"Özür dilerim," diye yalvardım. "Lachlan, lütfen açıklamama izin ver."

Başını kaldırdı ve o güzel soğuk gözlerinde hiçbir duygu yoktu.

"Açıklanacak bir şey yok," dedi sakince. "Rekabet edemeyeceğim çok açık."

Benim ve Hunter'ın evlilik yüzükleriyle süslü boynumdaki eski kolyeme baktı.

"Ne büyük bir bağıllık," dedi, sanki yabancıymışız gibi tamamen bağımsız bir şekilde.

"Değil," diye fısıldadım.

"Balayımızdan daha yeni döndük ve sen bir hatırlatıcıya sahip olmamaya dayanamadın," diyerek boynumdaki kolyeye baktı. "Seni hayaletlere yer olmadığı konusunda uyarmıştım. Bağıllılığının azalacağını ve bana geçeceğini umuyordum."

"Peki ya sen ve Layla?" Savunmaya geçerek söylenmeye başladım.

"Dün aradı ve seninle buluşmak için sesli mesaj bıraktı. Bana işin olduğunu, onunla buluşmayacağını söyledin."

"Leyla ile aramızda hiçbir şey yok," diye sakince cevap verdi. ona inandım. "Ve kesinlikle onun hiçbir anısına bağılı değilim."

"Lachlan," diye sızlandım, onu kaybetmekten ölesiye korkuyordum. "Lütfen..."

Sözümü kesti. "Burada kal. Yaşam düzenlemelerini sonra yaparız."

Bavulunu kapattı ve kapıya doğru ilerledi.

"İkimiz için de hazır olmaya ne oldu?" Fısıldadım, şimdi onu tutmak için çaresizdim. Dün gece zihnimde ona veda ediyordum ama artık hazır değildim. Asla hazır olamayacaktım. Dünyam paramparça oluyordu. Yolunda durdu ama bana dönüp bakmadı.

"Görünüşe göre yanılmışım," diye cevap verdi. "Bu noktada ya hep ya hiç."

Kalbim 'Tamamen seninim' diye haykırırken kelimeler dudaklarımın arasında sıkışıp kaldı. Arkasına bile bakmadan beni terk edişini izlerken içim titriyor, kanım sıcaktan soğuğa doğru gidip geliyordu.

Sonsuza dek kapıyı çarpıp çıktım, diye düşündüm umutsuzca.

Ne kadar süre orada durup en son durduğu boş alanı izlediğimden emin değildim.

Aşağıya indiğimde merdivenlerden çıkan Elise ile karşılaştım. "Eve," diye endişelendi. "Ne oldu? Lachlan'ın gittiğini gördüm."

Sorusunu duymazdan geldim ve annemi bıraktığım salona doğru yürümeye devam ettim.

Odaya girdiğimde hiçbir şey olmamış gibi mutlu bir şekilde gevezelik ediyor, rahatsız ve kaskatı görünen Colin'le flört ediyor, Margaret ise yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle kardeşinin yanında oturuyordu.

"Çıkmanı istiyorum," dedim dişlerimin arasından, akıl sağlığımı korumaya çalışarak.

Annemin başı döndü ve bana nefret dolu bir bakış fırlattı. "Hayatım, sorunların için herkesi suçlayamazsın."

"Gitmeni istiyorum," diye tersledim. "Sen en kötü annesin. O geceye kadar sana tahammül ettim, şimdi senden nefret ediyorum. Benim için öldün sen!"

"Seninle gurur duyduğumu mu sanıyorsun Eve?" diye tükürdü.

"Çık dışarı!" Bu sefer ben bağırdım. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

Elise bana sarıldı. "Lütfen Eve. Her şey yoluna girecek. Sadece sakın ol."

Kız kardeşimin paniklemesine şaşmamalı. Geçen sefer de böyle kendimi kaybetmişim.

Beni mahveden kadına karşı hıncımı kendimden çıkarmaya çalışmam dışında. "Ve seni görmekten zevk aldığımı mı sanıyorsun?" Annem bana döndü, nefret içinde

gözleri. "Seni gördüğüm andan itibaren sana katlanamadım."

Orada durmuş tamamen yabancı birine bakıyordum. Onu hayatım boyunca tanımıştım ama o tamamen yabancıydı. O benden nefret ediyordu, ben de ondan nefret ediyordum. Onu Hunter'la yatakta yakaladığımdan beri. Lanet olası annem!

"Bu harika," dedim ona sakince. "Şimdi seni dışarı attırmadan önce git."

"Neler oluyor?" Elise şimdi ağlıyordu. "Burada ne haltlar döndüğünü anlamıyorum?"

"Ona söylemek ister misin anne?" Ona meydan okudum.

"Bana patronluk taslama," diye tükürdü bana. "Eğer bu parayı Kocanla daha çok vakit geçirip aptal romanlarını yazmasaydın, benimle asla yatmazdı."

Odada birkaç keskin nefes sesi duyuldu ama ben sadece anneme odaklandım.

"Neyin var senin?" Bağırdım. "Bütün o insanlar için Yıktığın evlilikler, kullandığın erkekler. Özgeçmişinize kızınızın kocasını baştan çıkarmayı da eklemek zorunda mıydınız?"

"Sen benim kızım değilsin," diye bağırdı bana. "Babanın başka bir kadından olan aşk çocuğusun. Geri gelmesinin tek nedeni, sana hayat verirken ölmüş olması."

Ona baktım, beynimde inançsızlık ve kafa karışıklığı vardı.

"Ne?" Sesim sadece bir fısıltıydı ama oda o kadar sessizdi ki beni duyduğunu biliyordum.

"Bu doğru," diye öfkeleni. "Bu en büyük intikam, değil mi?"

Manyakça güldü ve ekledi, "O aşk çocuğunu benim çatımın altına soktu, ben de senin hayatının aşkını senin çatının altına soktum."

"Neyin var senin?" Elise şok içinde sordu. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Eve neredeyse kendini öldürüyordu ve sen onu öylece izledin, tek kelime bile etmedin!"

Elise'in elini elime aldım ve nazıkçe sıktım. O ve Brandon benim ailem. Lachlan ve McLaren'lar da ailemdi, tabii bu lanet karmaşayı düzeltebilirim.

"Çık dışarı," dedim ona sakince. John'a baktım. "Sen bu gece burada kalabilirsin ama o kalamaz. Onunla gidip gitmemek sana kalmış."

Annem... hayır, annem değil... annemmiş gibi davranan ve başarısız olan kadın ayağa kalktı ve başı dik bir şekilde odadan çıktı.

John yanıma geldi. "Üzgünüm Eve," diye mırıldandı üzüntüyle. "Onunla gideceğim. Onu yalnız bırakamam."

Başımı salladım ve o bana sarılırken hareketsiz durdum. O iyi bir adamdı. O kadının ona yaşattığı bu boktan fırtınaların hiçbirini hak etmiyordu.

"Her şey için teşekkürler," diye hıçkırdım.

Bana son bir kez hüzünlü bir gülümseme verdi ve karısının peşinden gitti.

Benimle birlikte sadece Elise, Brandon, Colin ve Margaret kalmıştı.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Elise usulca sordu.

Oraya doğru yürüdüm ve sandalyeye oturdum. "Bilmiyorum," dedim. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Dirseklerimi masaya dayadım, yüzümü avuçlarıma içine aldım. Her şeyi nasıl bu kadar berbat ettim?

Başımı ellerimin arasına aldım, ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Lachlan'la konuşmalıydım ama bunun yerine onu itmeğe başladım.

Kendi sonuçlarımı çıkarır çıkarmaz.

Elise bana arkamdan sarıldı, küçük mırıltıları beni her zaman rahatlatırdı.

"Bana söylemeliydin," dedi tekrar. "Bunca zamandır. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum."

"Ayrılmanın eşiğindeydik Elise," diye alçak sesle konuştum, başım hâlâ ellerimin arasındaydı. "Konuşuruz umuduyla erkenden geri döndüm. Onları buldum, geri döndüm ve ayrıldım. Hayden'ı da götürmek istedim ama o kadar huzurlu uyuyordu ki ertesi gün geri gelmek üzere ayrıldım."

Ölümlerinden bu yana ilk kez oğlumun adını yüksek sesle söyledim.

"Onu terk ettim," diye boğuldum. "Eğer bırakmasaydım, hâlâ hayatta olacaktı." "Şşşt," Elise'in sesi bir fısıltı gibiydi. "Kimse orada olduğunu bilemezdi.

yeraltında bir gaz sızıntısı vardı."

Dik oturdum, Colin ve Margaret'in üzüntüleri yüzlerinden okunuyordu.

"Özür dilerim," dedim onlara. "Birkaç şey alıp daireme döneceğim. Geri kalanını daha sonra gönderebilirsiniz."

Brandon ve Elise'e döndüm. "Beni daireme geri götürebilir misiniz?"

"Hayır," Colin'in sesi ona dönüp bakmamı sağladı. "Sen onun karısısın Eve. Yani burası senin evin. Siz ikiniz bunu çözene kadar burada kalmalısınız."

Onu dikkatle izledim. Bunu çözeceğimizi düşünmesine sebep olan neydi? "Kaçmak yok," diye araya girdi Margaret. "Siz ikiniz çok iyisiniz

Birlikte. İkinizi birlikte gördüğümüz andan itibaren Lachlan'ın size ait olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Biraz zaman verin ve bunu çözün."

Elise'e baktım ve o da başını sallayarak onayladı.

"Onun yanındayken hiç bu kadar iyi görünmemiştin," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Biraz zaman ver ve sonra bunu çöz."

Kendime o kadar güvenmiyordum.

"Evlat," diye araya girdi Brandon. "Sakın pes etme. Bunu başarabilirsin. İtalya'da o gece dışarı çıkmayı kafana koyduğunu hatırla. Aklını ona verirsen hiç şansı kalmaz."

Aslında gülümsedim. "Dün gece barda dans ettim," diye mırıldandım. "Pek mutlu olmadı."

Herkes güldü ve odadaki gerginlik birkaç kademe azaldı. Birkaç gün onu biraz rahat bırakacağım ve sonra onunla konuşacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Colin, Margaret ve kız kardeşim Brandon'la birlikte bütün gün benimle kaldılar. Bana eşlik etmelerinden memnundum ama bu durum Lachlan'la nasıl konuşacağımı düşünmemi zorlaştırıyordu. Elise ve Brandon ayrıldılar.

Akşam yemeğinden hemen sonra geri dönüp benim dairemde kaldılar, kısa bir süre sonra da Colin ve Margaret onları takip etti.

Ben Margaret ile kitaplar hakkında sohbet ederken Colin sabırla kapıda bekledi. Sonra ertesi günün iş günüm olduğunu hatırlayarak aniden durdum.

"Colin," diye başladım. "Yerine birini bulana kadar senin için uzaktan çalışsam sorun olur mu?"

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Seni özleyeceğim ama yazmaya geri döneceğini duyduğuma sevindim."

Kaşlarımı çattım. "Yazarlığa geri döneceğimi söylemedim."

"Peki neden uzaktan çalışmak istiyorsun?" diye sordu merakla, gözlerinde her şeyi bilen bir bakışla.

İçimi çektim. "Tekrar yazmaya odaklanmak istiyorum."

Margaret ciyaklarken bana kocaman bir gülümseme verdi. Artık Ainslee'nin bunu nereden aldığını biliyordum.

"Lass, seni özleyeceğim ama evet, hemen istifa edebilir ve bana uzaktan yardım edebilirsin." Colin çok nazikti.

Margaret ayrılırken bana kocaman sarıldı. "Unutma hayatım, McLaren'lar kalplerini sadece bir kez verirler." Beni yanağımdan öptü ve arkasından dalgın dalgın bakarken bıraktı.

İkisi de uzaklaştıktan ve artık arabalarını göremez olduktan sonra arkamı döndüm ve boş kaleye geri döndüm. Lachlan'ın peşinden gitmek istedim ama şu anda benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyordum.

Üst kattaki yatak odamıza çıktım, baktığım her yerde onun eşyaları vardı. Kıyafetlerimi çıkardım, neredeyse dizlerime kadar sarkan gömleğini çektim ve pencere kenarına oturdum.

İşleri gerçekten berbat etmeyi başardım. Layla'dan gelen mesajı duymak beni gerçekten sinirlendirdi. Onu aradığımda Layla'nın mesajından bahsetmeli ve bunu ona söylemeliydim. Bu mesajı yazan biri için

Aşk romanları, aşık olduğumda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ona aşığım. Bu düşünce beni derinden sarstı, yoğun duygu bedenimi zevkle ısıttı.

"Ona sırılsıklam aşığım," diye fısıldadım kendi kendime. "Kocama aşığım."

Pencere kenarından kalktım, defterimi aldım ve yazmaya başladım, kelimeler içimden dökülüyordu. Hikayemin ne olduğunu tam olarak biliyordum. Bütün gece yazmaya devam ettim, zihnimde ve kelime kelime yaratmaya başladığım dünyada kayboldum.

Sonunda yorgun argın yatağa girdiğimde güneş doğuyordu. Yatağa girdiğimde çarşaflarda hâlâ Lachlan'ın kokusunu alabiliyordum ve burnumu yastığına gömüp sıkıca sarıldığımda kalbim acıyla çarpıyordu.

Ertesi gün Elise ve Brandon uçuşlarından önce vedalaşmak için geldiler. Ona iyi olduğumu ve endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Brandon neredeyse onu üzerimden çekmek zorunda kaldı.

"Elise," dedim ona. "Cidden, ben iyiyim. Her şeyi yoluna koyacağım. Benim için endişelenmeyi bırakmalısın. Seni seviyorum ama artık kendine bakmanın zamanı geldi."

Bana baktı. "Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?"

Güldüm. "Bunu uzun zaman önce söylemeliydim ve sen de bunu biliyorsun." Ona sıkıca sarıldım. "Sen ve Brandon kendimi bildim bileli benim yanımdasınız. Şimdi sıra sizde. İkinizin de üzerine titremeye başlamalıyım."

"Sen her zaman benim küçük kız kardeşim olacaksın," diye mırıldandı usulca. Elise ve Brandon'ın dünyanın en iyi insanları olduğuna yemin edebilirdim.

"Evet, küçük kız kardeşin," diye onayladım. "Ama senin çocuğun ya da senin sorumluluğun değil. Tamam mı?"

Başını salladı ve Brandon onu benden koparmadan önce bir kez daha sarıldık. Brandon'a sarıldım ve ikisi de gitti.

Edinburgh'a taksiyle gitmeden önce kendimi üç gün üç gece beklemeye zorladım. Günlerimi ve gecelerimi yazmak ve koşmakla doldurdum. Her seferinde

Sabah koşusundan döndüğümde, Lachlan'ın terasa yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş beni beklediğini görmeyi bekliyordum neredeyse.

Üçüncü gün, Lachlan'ı görmeye gitmek için giyinirken gergin ve tedirgin hissediyordum. Aşırı giyinmek istemiyordum ama güzel görünmek istiyordum ve defalarca kıyafet değiştirdikten sonra sonunda pes ettim ve bir kot pantolon, uzun kollu pembe bir bluz ve hırka kazak ceket giydim.

Eylül ayının ortalarında olmamıza rağmen İskoçya'da günler soğumaya başlamıştı bile.

Lachlan'ın pahalı saatleriyle birlikte tezgâhın üzerinde duran eski kolyeme baktım. Onu gittiği gece çıkarmıştım ve o zamandan beri göz ucuyla bile bakmamıştım. Artık önemli olan tek şey benim ve Lachlan'ın alyansları ve evlilik yeminlerimizdi.

İki saat sonra, nehir kenarındaki süslü çatı katı binasının önünde durmuş, bu konuda en iyi yolun ne olduğuna karar vermeye çalışıyordum. Belki de önce onu cep telefonundan aramalıydım? Ya da yukarı çıkıp zili mi çalmalıydım? Çok gergindim çünkü ulaşabileceğim her şeyden daha çok istediğim bir şey vardı ve onu kaybetmekten korkuyordum.

Aklıma düğün günümüzün düşünceleri geldi. Düğün çok hızlı gerçekleşmişti ama şimdi evliliğimizi ve bağlılığımızı her şeyden daha çok istiyordum. Ona hayatıma devam ettiğimi, geçmişimi onun sayesinde geride bıraktığımı gösterebilirdim. Onun sayesinde. Beni çekip çıkardı ve neyi kaçırdığımı gösterdi. Mutluluğum için eksik olan yapboz parçasıydı.

Düğün günümüzde beni sevdiğini söylemişti. Onu sevdiğimi hiç söylemedim ama şimdi ona gösterme ve söyleme zamanıydı.

Tam cesaretimi toplayıp binaya doğru bir adım attığımda, tanıdık, uzun boylu, güçlü bir figürün kolunda sarışın bir kadınla binadan çıktığını gördüm. Kalbim göğsümde atmaya bıraktı ve boğazım acıdan kapandı.

Layla ile Lachlan'dı. Şaşkınlıkla onları izledim, hareketsiz, beni görüp görmeyeceklerini bekliyordum. Binanın kapısı arkalarından kapandığında, benden ters yöne gittiler, kadının eli adamın pazularına sarılmıştı, adamın adımları sağlam ve güçlü bir şekilde benden uzaklaşıyordu.

Beni sevdiğini söyledi. Düğün günümüzde söylediği sözler bana ihtiyacım olan cesareti verdi.

"Lachlan," diye seslendim ama sesimin hâlâ çok yumuşak olduğundan endişeleniyordum.

Ta ki durup arkasını döndüğünü görene kadar. Aramızdaki mesafeye rağmen bakışlarının içimi ısıttığını hissedebiliyordum. Cesaretimin son kırıntısıyla bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve yavaşça ona doğru yürüdüm. Kıpırdamadan durdu, ben ona yaklaşırken gözleri beni izliyordu.

Ondan sadece iki adım ötede durdum.

"Merhaba," diye fısıldadım usulca, yüzündeki her çizgiyi içime çekerken.

"Merhaba," diye beni karşılayan Layla'nın sesiydi. Ona baktım ve böbürlenmediğini görünce şaşırdım. Gözlerinde aslında sempati ve şefkat vardı.

Nereden başlayacağımı bilemediğim için yutkundum. Tanıkların olacağını tahmin etmemiştim. Tekrar Lachlan'ın hareketsiz yüz hatlarına baktım.

"Açıklamak istiyorum," diye yumuşak bir sesle Lachlan'a seslendim. "Lütfen." Layla araya girdi. "İkinizi biraz yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim," dedim ona. Şu anda ona ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezdi, ancak o giderken gözlerim Lachlan'dan hiç ayrılmadı.

Sessizlik uzadı, Layla'nın topuklarının kaldırımındaki sesi her adımda yankılandı ve uzaklaştı.

"Lachlan, ben..." Nereden başlayacağımı bilemiyordum, ellerim endişeyle hırkamın düğmelerini çekiştiriyordu. "Hunter'ın tıpatıp aynısı olduğunu sanmıyorum," diye yumuşak bir sesle başladım. Şu anda düşüncelerimi organize etmek zordu. "Evet, seni ilk gördüğümde çarpıcı bir benzerlik vardı ama günler geçtikçe bunu hiç fark etmedim. Seni Hunter'la karıştıramazdım.

O gün annemi görmek beni çok sinirlendirdi ve kendimi kaybettim. Bir hata yaptım."

Lachlan'ın bu işi benim için kolaylaştırmayacağını anlayarak derin bir nefes aldım. "Her neyse, sana annemi anlattım," bu kelimeyi duyunca irkildim ama devam ettim, "...onunla hiçbir zaman yakın olmadık. Ama oğlum öldükten sonra ondan nefret ettim."

"Neden?" ona yaklaştığımdan beri söylediği ilk kelimeydi.

Kalbim çılgınca atıyordu ve ilk içgüdüm daha fazla acı olasılığını ortadan kaldırmak için kendimi kapatmaktı. Ama kendimi zorladım.

"Oğlumun ve kocamın öldüğü gece bir iş seyahatinden erken döndüm," diye açıkladım kısık bir sesle. "Bir gün daha dönmem gerekiyordu ama oğlum Hayden'ı özledim." Oğlumun adı dudaklarımdan dökülürken sesim neredeyse kesiliyordu. "Hunter ve ben mücadele ediyorduk ve yolculuğuma çıkmadan önce bana evlilik yüzüğünü verdi... evli kalmak isteyip

istemediğimi anlamak için."

Tüylerim diken diken oldu ve kollarımı kendime sardım. "Her neyse, Hunter beni beklemiyordu. Oraya vardığımda uyarı işaretlerini görmem gerekirdi ama hepsini kaçırmışım. Bebeğimi kontrol ettim, battaniyeyi üzerine örttüm ve yatak odamıza gittim."

O geceyi hatırlayarak nehre baktım. Zihnim bazen çok acımasız olabiliyordu. O gece attığım her adımı, ürkütücü sessizlikteki evden gelen her küçük çatırtı sesini, her iniltiyi, annem ve Hunter'ın yatağımdaki resmini hatırlıyordum. Ama Hunter'ın gözlerinin tam tonunu, Hayden'ın saçlarının parmak uçlarımda ne kadar yumuşak hissettirdiğini ya da en sevdiği kelimeyi hatırlayamıyordum.

Gözlerim akmayan yaşlardan dolayı yandı ve hızla gözlerimi kırıştıtarak bakışlarımı Lachlan'a çevirdim ve şu ana odaklandım.

"Suçluluk duygusunu bastırmaya çalışırken sesim fısıltıya dönüştü: "Yatak odasının kapısından hiç geçemedim. "Annem ve Hunter oradaydı."

"Eve," Lachlan'ın gözleri acıma ve kederle doluydu ve daha önce aklımdan geçen düşünce geri geldi. Ne kadar zarar gördüğüm konusunda onu uyarmalıydım. Sonunda ne kadar kırılmış olduğumu fark etti. Bileklerimdeki yara izlerimi görmüştü ama ne kadar derin olduklarını hiç bilmiyordu.

"Sadece bilmeni istedim," bu kez sesim kararlıydı, beni bile şaşırtmıştı. "...Hunter'ın günahlarını asla senin üzerine yıkmamalıydım. Ve sana güvenmeliydim."

Layla o anda geri geldi. "Çok üzgünüm," dedi ve sesi gerçekten üzgün geliyordu. "Kendimi çok kötü hissediyorum ama şimdi gitmezsek geç kalacağım Lachlan."

"Sorun değil," dedim ona alçak bir sesle. "İşimiz bitti."

Lachlan'a son kez baktım.

"Hoşça kal Lachlan." İsmi dudaklarımdan çıkarken sesim titredi ama ikisinden de uzaklaşırken kendimle gurur duyuyordum. Keşke kalbim geride kalmasaydı.

Binasının köşesini döndüğümde ne yapacağımı bilemeden durdum. Belki de artık evime dönmeliyim? Ne kadar süre orada dikildiğimden emin değildim ama hava karardıkça soğukluk daha da arttı ve beni uyku sersemliğimden uyandırdı.

Onu kaybettim, diye düşündüm üzülererek. Onu ne kadar sevdiğimi gösterme fırsatı bile bulamadan kaybettim.

Kalbim acıyordu, hüznü beni yutuyordu. Gözlerimi ellerime indirdim, evlilik yüzüğüm hala sağ elimdeydi. Yavaşça güzel yüzüğün izini sürdüm.

taşlar, yeminlerimizi ve düğün günümüzü düşündüm. Ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, yine de pişman olmadım.

Her şey hızlı ve zor oldu ama onunla geçirdiğim tek bir andan bile pişmanlık duymadım.

Bir yandan peşinden koşup onu sevdiğimi ve istediğimi söylemek istiyordum. Diğer yandan, şeytanlarım onun için çok fazla enkaz ve dağınık olduğumu fısıldıyordu. Onun için daha iyisini dilemeliydim. Ne de olsa beni istediğini söylemedi, peşimden gelmedi.

Kararımı verdim, bir taksi çağırdım ve şatosuna geri döndüm.

Geri döndüğümde gömleğini çektim ve yazmaya başladım. Dudaklarımla söyleyemediğim her şeyi beyaz kâğıda siyah harflerle yazdım. Gözlerim yanana ve kelimeler bulanıklaşana kadar yazdım. Sonra kendimi uyumaya zorladım.

Beni ateşli bir arzuyla izleyen gri gözleri ve kulağıma tatlı sözler fısıldayan dudakları hayal ettiğim yer.

Her gün hararetle yazdım, biraz araştırdım ve biraz daha yazdım. Lachlan'ın beni aramasını ve boşanmayı talep etmesini ya da evini terk etmemi söylemesini bekledim ama hiç aramadı. Ziyarete gelmedi, fazladan kıyafet almak için geri dönmedi, hiçbir şey yapmadı.

Ancak bu sefer umutsuzluğa kapılmayı reddettim. Onu seviyordum ve dokunuşunu, gülümsemesini ve açık sözlülüğünü özlemiştim. Artık ona sahip olmadığımı bilmek acı veriyordu ama ona sahip olduğum o birkaç hafta çok değerliydi. Bu yüzden sadece ve sadece onlara odaklandım.

Her gün koşmaya devam ettim ve kendime yemek yemeyi hatırlatmaya özen gösterdim. Margaret ve Ainslee neredeyse gün aşırı olmak üzere sık sık ziyaretime geliyorlardı. Beni kontrol ettiklerinden şüpheleniyordum ama aldırımıyordum. Onların arkadaşlığını seviyordum. Elise ile de her gün konuşuyordum. Hayatımda bir istisna dışında sadelik vardı. Lachlan hayatımda yoktu.

Margaret yazdıklarım konusunda çok heyecanlıydı ve bazen fikirlerimi ona danışır, olay örgüsünü açıklamamaya dikkat ederdim. O gerçekten benim bir numaralı hayranımdı. Beni okuma kulübünün bayan üyeleriyle tanışmaya götürdü ve kitaplarımdaki aptalca şeyler hakkında konuşurken hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşadım. Her kitabın nasıl ortaya çıktığına dair hikayelerle onları eğlendirdim. Bu gece haftalık bir tekrara dönüştü ve ben de onlara neler olacağına dair küçük ipuçları verdim. Onlar da kendi gençlik günlerinin yaramaz çamaşırlarını ve aşk ilişkilerini anlattılar ve gülüp ağladığımız akşamlar oldu. Ömür boyu sürecek arkadaşlar edindim.

Günlerim haftalara, haftalarım aylara dönüştü. Lachlan'sız iki ay ve iki

hafta.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-NINE

I Sonunda Callen'ı aramış ve beni Edinburgh'daki bir yayınevine bağlama teklifini kabul etmişti. Kitabım bitmişti. Callen'ın yayınevi olduğu ortaya çıktı ama o sert bir eleştirmen olan ve yayınladıkları işler konusunda çok seçici davranan bir ortağı vardı.

Sadece Elise ile paylaştım ve okurken hem ağladı hem de güldü. Şimdiye kadarki en iyi çalışmam olduğuna ikna olmuştu. Öyle olmasını umuyordum, çünkü ona kalbimin ve ruhumun parçalarını koymuştum. Geçmiş çalışmalarıma uzaktan yakından benzemiyordu, bu yüzden bu kitabın Callen'ın ortağının eleştirisinden geçip geçmeyeceğini ve yayınlamakla ilgilenip ilgilenmeyeceklerini duymak için heyecanlıydım.

"Alo," cep telefonum çaldı ve hemen açtım.

"Eve," bu Callen'ın sesiydi. "Oturuyor musun?"

"Hayır," dedim ona. "Kıpırdamadan oturamayacak kadar gerginim. Kötü haber mi?"

Diğer hatta bir sessizlik oldu ve sonunda konuştu. "Çok beğendi. Bu hafta seninle sözleşme imzalamak istiyoruz."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim, kalbim heyecandan hızlandı.

Ve sonra Ainslee'nin kitabından bir sayfa alarak ciyaktım. O ve annesi Bram ile birlikte odanın diğer tarafındaydı ve hepsi başlarını kaldırıp baktılar. Yüzlerine gülümsemeler yayıldı.

"Biliyordum," diye böbürlendi Ainslee. "Sana söylemedim mi?"

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım. "Yaptığım diğer her şeyden çok farklı."

"Kitap harika," diye cevap verdi. "Öyle olduğunu biliyorsun. Seni hemen kapmak istiyoruz. Dört gün içinde bizimle buluşabilir misin?"

"Hiçbir şey beni durduramaz," dedim ona.

"Harika, çünkü önümüzdeki iki hafta içinde baskıya vermek istiyoruz. Noel'den önce yetişmesini istiyoruz," diye heyecanla konuştu ki bu benim coşkuyla örtüşüyordu.

"Vay canına," diye haykırdım. "Bu oldukça agresif ve sıkı bir teslim tarihi." "Ortağım ve ben bunu konuştuk ve zaman çizelgesini tartıştık," diye ekledi.

"Yoğun olacak ama yapılabilir. Sizi ön plana çıkarmamız gerekecek, böylece adınızı her yerde tanıtmak için kullanabiliriz. Bu işi bize bırakın."

"Sana güveniyorum," dedim ona. Ne de olsa kötü kararlar vererek başarılı bir yayıncılık şirketine sahip olmamıştı.

Birkaç kez daha konuştuktan sonra telefonu kapattım ve zıplamaya başladım. Ainslee ve Bram da bana katıldı ve Margaret hepimize sarıldı. Ainslee hepimize şampanya doldurmaya gitti ve oğluna köpüklü elma şarabı verdi.

Ainslee, "Bu en güzel Noel hediyesi," diye tezahürat yaptı. Gülümsedim ve başımı salladım.

Lachlan en iyi Noel hediyesi ama buna da razıyım.

"Ailemizdeki yazarlara," diye kadeh kaldırdı Margaret ve hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk.

"İki hafta içinde yayınlamak istiyorlar," diye bana verdiği bilgiyi aktardım.

"Defol git," dedi Margaret ışıldayarak. "Noel'den önce okuyacağım."

"Önümüzdeki hafta yayın tarihine kadar şehirde kalmam gerekecek. Muhtemelen bundan birkaç gün sonra."

"Burada olacağız," diye güvence verdi Margaret ve bana kocaman sarıldı.

Anı bozmak istemedim ama taşınmaya karar verdiğimi onlara bildirmem gerekiyordu. Lachlan uzak dururken burada kalamazdım. Burası onun eviydi ve burada olmayı ve ailesini ne kadar sevsem de bu doğru değildi.

Ertesi sabah Edinburgh'a doğru yola çıktım, şehirdeki dairemde kalıcı olarak kalmaya ve McLaren'lara geri dönmemeye karar vermiştim. Ainslee, Margaret ve Colin şikayet ettiler ama kararımı vermiştim ve değiştirmeyecektim. Böylece beni şehirde ziyarete geldiler. Bana Lachlan'ın hala kaleye dönmediği her günü ima eder ve sadece gülümserdim.

Eski kolyemi, benim ve Hunter'ın evlilik yüzükleriyle birlikte banyosundaki sabunluğa bırakmıştım, saatleriyle birlikte ve Lachlan'ın güzel

kasasındaki safir kolye.

Kolyesini geride bırakmak zor oldu. Onu saklamak istedim. Değerinden dolayı değil, bana onun sevgisini ve arzusunu hatırlattığı için. Daha önce hiçbir erkek bana onun baktığı gibi bakmamış ya da benimle onun gibi sevişmemişti.

Ayrılmaya dayanamadığım tek parça onun evlilik yüzüğüydü. Onu parmağımdan çıkaramıyordum. Belki de tutunduğum aptalca bir umuttu; onu bir kez daha göreceğim ya da benimle hala evli olmak istediği umudu onu geride bırakmayı zorlaştırıyordu. Bu yüzden sakladım.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY

F Günler sonra Callen ve ortağı William ile Edinburgh'daki Martin Wishart restoranında buluşuyorduk. Çoktan tam teşekküllü tanıtımlara başlamıştık ve kitap son yazı işleri turunu tamamlıyoruz. Hepimiz heyecanlıydık ve tanıtım için aldığımız tepkiler umduğumuzdan da iyiydi.

Restorana Callen'la birlikte girdim. Ortağı William hepimize bir masa ayarlarken o da benimle birlikte dışarıda bekledi. Callen heyecanla istatistiklerden ve ön sipariş sayılarından bahsediyordu ve ben ona bakarak kıkırdadım.

"Callen," dedim ona gülümseyerek. "Bu konuda benden daha heyecanlısın."

"Aynen öyle," dedi bana. "Sen benim büyük amcığımsın."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Ben büyük bir am değilim."

Gözlerini benden ayırmadan bakarken yüzü aniden donuklaştı. Mutlu ruh halini bu kadar çabuk değiştiren şeyin ne olduğunu merak ederek bakışlarını takip ettim ve donakaldım. Kalbim iki kısa saniyeliğine durdu ve sonra can havliyle atıyormuş gibi hızlandı.

Lachlan masalardan birinde oturuyordu, yanında da güzel bir esmer vardı. Gittiğinden beri her gece rüyamda gördüğüm gri gözleri beni izliyordu.

Tıpkı onunla ofisinde tanıştığım ilk günkü gibi, farkında olmadan kendimi masasının önünde buldum ve ona doğru yürüdüm. Görünüşe göre hep ona doğru yürüyordum.

Yüzü hatırladığımdan daha da çarpıcıydı. Hafif bir sakal gölgesi vardı ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu.

"Merhaba Lachlan," diye yumuşak bir sesle konuştum onunla. Sanki onu görmediğim aylardan sonra kalbim nihayet yeniden atmaya başlamıştı. Bu adam benim kalp atışımdı.

"Merhaba, Eve." Tanrım, onun sesi!

Sadece sesi bile vücudumun tepki vermesi ve heyecanın kalçalarımın arasında birikmesi için yeterliydi. Bakışlarımız kilitlendi ve etrafımızda başka kimse yokmuş gibi birbirimizi izledik. O odadayken fark ettiğim başka kimse yoktu. Kimse onunla kıyaslanamazdı. Göğsüm ona duyduğum sevgi ve ihtiyaçla ağrıyordu.

Yorgun görünüyordu, dalgınlıkla fark ettim.

"Peki sen kimsin?" Muhteşem esmer, elini Lachlan'ın koluna koyarak sanki hak iddia ediyormuş ve bana geri çekilmemi söylüyormuş gibi sordu.

Çevremden, kadının Lachlan'ın kolundaki elini fark eden Callen'in rahatsızlığını görebiliyordum.

Ellerim titremesine rağmen sakince "Ben onun karısıyım," diye cevap verdim. Bunun ona dokunma ihtiyacından mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim. Sıcak bakışları beni burada ve şimdi, herkesin önünde çırlıçıplak soyuyormuş gibi hissediyordum.

Kendimi bir arada tuttuğum için kendimle gurur duyuyordum. Beni bir zamanlar sevdiğini söylemişti, belki de beni hâlâ biraz olsun önemsiyordu. Gözleri o kadar soğuk değildi. onu son gördüğümde.

Belki de ona onu sevdiğimi söyleseydim, burada olmazdık? Tanrım, hayat çok ironik. İlk tanıştığımızda, bana Hunter'ı hatırlattığı için nefesimi kesmişti. Şimdi, tüm varlığım onun tarafından tüketilmişti, ondan önce veya sonra karşılaştırılabilir kimse yoktu.

Beni sevdiğine dair hâlâ bir umut olsaydı, gitmesine izin vermezdim. Onunla birlikte olmak istediğimi göstermeden olmazdı.

"Eve Bailey McLaren," diye ekledim, belki onun karısı olduğumu anlamamıştır diye.

Bu açıklamanın ardından rahatsız edici bir sessizlik oldu. Zavallı kadın ona bakarken Lachlan'ın gözleri beni delip geçti. Sanki onun bir şey söylemesini, iddiamı çürütmesini bekliyordu.

"Edinburgh'a ne zaman döndün?" Lachlan'ın sesi tüylerimi diken diken etti.

Yakışıklı yüzünden ve beni öptüğünde kömür gibi yanan o gri gözlerinden başka bir yere bakamıyordum. Tanrım, onu seviyordum! Her şeyi düzeltmek istiyordum ama tam olarak nereden başlayacağımdan emin değildim.

Belki de burada ve şimdi iyi bir başlangıçtır, diye düşündüm kendi kendime.

McLaren'ların kalpleri sadece bir kez verilir, balayı sırasında söylediği sözler aklımın *bir köşesinde* kaldı.

"Dört gün önce." Sesim yumuşaktı ve o içime sertçe girerken göz göze geldiğimiz son zamanı düşünmekten nefesim kesilmişti.

Bakışları göğsüme kaydı ve elim, çılgınca atan kalbimi sakinleştirmek umuduyla içgüdüsel olarak göğsüme gitti. Düşüncelerimin yönünü hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Yüzüğünüz Lachlan'ınkiyle eşleşiyor," diye haykırdı kadın ve anı bozdu. Bakışlarını elime doğru takip ettim. Yüzüğümü çıkarmamıştım. Tekrar Lachlan'a baktım ve kendimi tutamayıp sağ eline baktım. Taktığım alyans hâlâ parmağında sıkıca duruyordu ve bir umut ışığı hissettim.

"Eve," diye araya girdi Callen'ın ortağı. "Evrak işlerini burada mı halletmek istersin yoksa ofise dönmemizi mi tercih edersin?"

Lachlan'dan William'a baktım.

"Özür dilerim William. Evet, burası iyi," dedim ona gülümseyerek. Bu anlaşılmayı imzaladığım ve sevdiğim işi yapmaya geri döndüğüm için heyecanlıydım. "Masamız var mı?"

"Bu taraftan," diyerek beni takip etmem için işaret etti.

Lachlan'a ve hiç tanıştırmadığı kadına döndüm. "Seni gördüğüme sevindim, Lachlan," sesim fısıltının biraz üzerindeydi ama beni duyduğunu biliyordum.

William ve Callen'ı masalarına kadar takip ettim. "Sen iyi misin?" Callen bana sessizce sordu.

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet, her şey yolunda."

Otururken William'a döndüm. "Bunu yapacağım için çok heyecanlıyım."

"Daha da heyecanlıyız," dedi bana. "Yayınevimizle anlaşma imzalamanız büyük bir olay."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "O zaman hepimiz mutluyuz."

Tüm değişikliklerin yapıldığından emin olmak için kâğıtları okumaya başladım. "William," diye başladım. "Bir değişiklik daha yapmam gerekiyor, lütfen. Ama ben

Umarım tüm evrak işlerini yeniden yapmak yerine bunu yazıp paraflayabiliriz." "Elbette, nedir?"

Kontrattaki ismim Eve Bailey'i çizdim ve yerine 'Eve Bailey McLaren' yazdım.

"Emin misin Eve?" Callen bana sordu.

Düşünceli bir şekilde ona baktım. Yeniden markalaşmak akıllıca bir iş kararı mıydı?

Olmayabilir de. Ama hiç bu kadar emin olmamıştım.

"Evet, eminim." Tekrar Lachlan'ın masasına baktım ve gözlerini üzerimde yakaladım.

Hiç bu kadar emin olmamıştım!

William ve Callen sözleşmeyi imzaladı ve ben de onların büyük yayınevinin bir parçası oldum.

"Bu bir kutlama vesilesi," diye haykırdı William ve şampanya sipariş etmesi için garsonu çağırdı.

Onun coşkusuna güldüm. "Daha öğle yemeği vakti, ama tamam, hadi kutlayalım."

Üçümüz de kadehlerimizi hafifçe kaldırdık ve tokuşturduk.

"Yeni bir başlangıca ve yeni kitaplara!" Lachlan'ın da bu masanın bir parçası olmasını dileyerek mırıldandım.

Callen'ın arkamdan baktığını fark ettim ve Lachlan'ın isimsiz kadınla birlikte ayrıldığını görmek için tam zamanında bakışlarını takip ettim.

Benden uzaklaşırken bir kez daha onun güçlü ve geniş sırtına baktım. Hafifçe sarsılarak arkamı döndüm. Ne umduğumdan emin değildim. Belki de gelip beni de kendisiyle birlikte sürüklemesini? Ama bu aptalcaydı. Bensiz gelmişti, o yüzden bensiz gitmesi beklenirdi.

Callen'ın gözleri beni dikkatle izliyordu ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Her şey yolunda."

Lachlan'ı gördükten sonraki günlerde, içimdeki aptal onun uğramasını ya da aramasını umdu. Ama aramadı. Onun evinin önünden geçtiğini bildiğim için şehirdeki düzenli koşu rotamı kullanmayı bıraktım. Bazıları Geceleri cep telefonuma bakıyor, parmağım onun adının üzerinde geziniyor, arama düğmesine basmak istiyordum. Ama sonra kendimi bunu yapmamam gerektiğine ikna ediyordum.

Ben kitabımın tanıtımına odaklandım, Callen da birkaç haftaya sığdırdığı işlerle beni meşgul etti. Ve kitap yayınlandığında hepimiz saçımızı başımızı yoluyor, geç saatlere kadar çalışıyor, bazen gece yarısına kadar tanıtım etkinliklerinden ayrılmıyorduk. Kitap hepimizin hayal ettiğinden daha fazla ilgi gördü. Kesinlikle üzüntümü uzak tuttu. En azından gün boyunca!

Yalnız kaldığım akşamlarda pencere kenarına oturur, elimde bir kitapla kocam hakkında hayaller kurardım. Eğer artık beni istemiyorsa. Boşanma evrakları bunu takip edecekti ve ben zihinsel olarak buna hazırlanmaya çalışıyordum.

Lachlan'ı restoranda görmeyeli iki hafta olmuştu. Bu gece, Noel'in yaklaştığı bu yılki son tanıtım etkinliğimdi.

Köşeye. Hala Maryland'e dönüp Elise ve Brandon'la geçirip geçirmeyeceğime karar vermemiştim. Amerika'ya kalıcı olarak dönmeyi düşünüyordum. Elise ile farklı olasılıklar hakkında konuşuyordum. Çeşitli etkinlikler için ve Callen'ın yayıncılık şirketiyle iş yaparken İskoçya'ya gelmeye devam edecektim ama doğrusu burada kalmama gerek yoktu. Lachlan için kalmak istedim ama imkânsız hayaller ve yanılısamalar besleyeceğimden endişelenmeye başladım.

"Pekâlâ millet," diye anons ettiğini duydum hoparlörün. "Eve Bailey McLaren'a sormak istediğiniz her türlü soru için hazırız. Hadi ona bir tur alkışlar."

Derin bir nefes aldım. Bu, kitap tanıtımlarının en sevmediğim kısmıydı. Gülümsemek ve yabancılarla çene çalmak. Bazen neşeli ve ışıltılı bir kişilik sergilemek zor oluyordu. Söylemeye gerek yok, benim pırıl pırıl bir kişiliğim yoktu.

Küçük podyuma çıktım ve alkışlar beni karşıladı. Yüzüme alıştırmış bir gülümseme yerleştirdim. Margaret'i kitap kulübündeki hanımlarıyla birlikte gördüm ve o anda sahte gülümsemem gerçek bir gülümsemeye dönüştü.

Bana ayrılan yere oturdum ve biraz gergin bir şekilde kıpırdanmamak için ellerimi kucağıma koydum.

"Hoş geldin Eve," diye selamladı konuşmacı beni.

"Yaşasın," diye tezahürat yaptı kitap kulübümdeki hanımlar ve ben gülerek başımı salladım.

Gerçekten en büyük hayranlarım onlardı. "Teşekkürler."

"Şunu söylemeliyim ki, son kitabınız," diye başladı. "Diğer kitaplarınıza hiç benzemiyor. Diğer tüm kitaplarınız muhteşem olsa da, gerçek olmama bilgisi sizi asla terk etmedi. Ama bu," elini kalbinin üzerine koydu. "Bu seferki gerçek gibiydi. İçinde kayboldum ve benim başıma geldiğine yemin edebilirdim. Ağladım, güldüm, sinirlendim, tüm duygular onunla birlikte geldi."

"Teşekkür ederim," diye kıkırdadım. "Eğer durum buysa, işimi doğru yapmışım demektir." "Kesinlikle yaptın canım," diye beni övdü.

Bir kâğıt parçası çıkardı ve okudu. "Okurlardan biri bu öyküye neyin ilham verdiğini bilmek istiyor?"

"Hmmm," bu sorunun gündeme geleceğini biliyordum. Bu her zaman sorulan bir soruydu ve kesinlikle Lachlan McLaren ve kısa süreli evliliğim demeyecektim. "Sanırım umut. Hepimiz hayatımızda bir noktaya ulaşırız

devam etmek anlamsız görüldüğünde. Ama sonra bir şey ya da biri onu geri getiriyor."

Anlayışla başını salladı.

"Tamam, Eve. Sıradaki soru biraz daha zor. Kitabın hiçbir yerinde nerede geçtiği belirtilmiyor. Peki nerede geçiyor?"

Güldüm. "Her yerde. Bunu bir ülkeye ya da bir şehre bağlamak istemedim. Umarım okuyucular hikayenin içinde kaybolurken, hikayenin istedikleri yerde olduğunu hayal ederler. Bu hikaye onların gerçekliği, umudu olsun."

"Bunu kesinlikle başardınız," diye kabul etti. "Ama bilmek istediğim şey, senin için bu gerçeklik nerede?"

Gülümsemem ve omuzlarımı silktim.

"Oh," diye haykırdı. "Bu gülümseme, bir meydan okuma. Bir teorim var," diye devam etti. "Bunu seninle paylaşabilir miyim ve sen de bana haklı olup olmadığımı söyleyebilir misin?"

"Elbette," diye cevap verdim ama haklı olup olmadığını ona asla söylemeyecektim.

"Sanırım bu hikâyede mekân olarak İskoçya'yı hayal ediyordunuz," diye açıkladı.

Başımı eğip onu gözlemledim. "Sanırım olabilir."

"Dağların tasvirleri, denizin kokusu, kulağa İskoçya gibi geliyor" dedi.

"Senin için kitaptaki gerçeklik İskoçya gibi görünüyor," dedim gülümseyerek. "Yerin adını vermememin amacı da tam olarak buydu."

Yüksek sesle güldü. "Beni yakaladınız. Yani bunu yazarken aklınızda özellikle hangi yerin olduğunu bize söylemeyecek misiniz?"

"Hayır, yapmayacağım." Gülümseyerek darbeyi yumuşatmaya çalıştım. "Tamam, seni affediyorum. Çünkü kitaplarınızı çok seviyorum."

"Peki, teşekkür ederim. Affınızı nezaketle kabul edeceğim."

Kıkırdarak izleyicilere döndüğünü duyurdu. "Tamam, şimdi doğrudan izleyicilerden birkaç soru alalım."

Margaret ve hanımlarının hepsi küçük okul kızları gibi ellerini havaya kaldırdılar ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Görünüşe göre Eve sağ köşedeki kadınlardan hoşlanıyor," dedi görüşmecim. "O hanımları tanıyor musun?" diye fısıldadı, böylece sadece ben duyabildim.

"Evet," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Onlar aileden."

Eliyle onları sorularını sormaları için teşvik etti.

"Eve, canım," diye konuştu Margaret grup adına. "Bir sonraki kitap ne zaman çıkacak?"

"Yakında, söz veriyorum," dedim ona. "Çok yakında."

Ah, bu ülkeden ayrıldığımda hepsini özleyecektim. Şu anda bunu düşünmek istemediğim için kaşlarımı çattım. Ne yeri ne de zamanıydı.

Bu ve bununla ilgili birkaç soru daha ve ikimiz de ayağa kalktığımızda konuşmacım konuyu bitirmeye hazırdı. Bu kalabalık yerden kaçmaya o kadar hazırdım ki.

"Bir sorum var," diye başımı son birkaç aydır rüyalarımda gördüğüm ve özlediğim sese doğru salladım. Sanki onun önemini anlamışlar gibi oda anında sessizleşti. Odadaki tek ses, sadece benim duymama rağmen kalbimin vahşi atışlarıydı.

Lachlan odanın sol köşesinde durmuş, elleri cebinde, rahatça pencereye yaslanmıştı. Gri gözleri beni delip geçiyordu, beni izliyor, bekliyordu. Gerçi ne için olduğundan emin değildim.

Ne zamandır oradaydı?

Tanrım, rüyalarımıdakinden bile daha iyi görünüyordu. Bedenim onu arzuluyordu ve hareket etmemek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Yanına gidip kollarımı ona dolamak, sıcaklığını üzerimde hissetmek istiyordum.

Sessizlik uzadı ve bir fısıltı duydum. "Bu adam tıpkı onun kitabındaki adama benziyor."

Konuşmacı sonunda sordu. "Sorunuz nedir?"

"Kitabınızdaki erkek karakter kime dayanıyor?" diye sordu rahatça.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu soruya cevap vermeyecektim. Bakışlarımız kilitlendi, ikimiz de bir şey bekliyor gibiydik.

Ona kitabımdaki adamın o olduğunu asla itiraf edemezdim. Muhtemelen tüm kitaplarımdaki erkek o olacaktı. Çünkü ona tamamen aşıkım.

"Eve," diye hatırlattı konuşmacı bana. "Beyefendi erkek karakterinizin kime dayandığını öğrenmek istiyor?"

"Uydurma," diye cevap verdim. Teorik olarak yarı gerçektir. Erkek karakter, ölüm bizi ayırana kadar beni sevecek olan Lachlan McLaren'a dayanıyordu.

"Sevgili karıcığım, sen iyi bir yalancı değilsin." Derin ve seksi sesindeki sevecenlik kalbimin küt küt atmasına ve kalçalarımın birbirine bastırırken zonklamasına neden oldu.

"Sanırım oldukça iyiyim, sevgili kocacığım," diye cevap verdim, onun sözlerini kullanarak, çenemi meydan okurcasına kaldırdım. Ardından birkaç soluklanma oldu ama ondan başka kimsenin önemi yoktu.

Seyircilere baktı ve onlara hitap etti. "Merhaba hanımlar, gecenin geri kalanında karımı çalmamın bir sakıncası var mı?"

Çoğu başını salladı ve birkaçı cevaplarını mırıldandı.

"Harika, teşekkür ederim," diyerek hepsine bir gülümseme fırlattı. Tanrım, bu gülümseme iç çamaşırlarını gevşetecek kadar göz kamaştırıcıydı.

Yerimden kıpırdamayı reddettim ama o güçlü adımlarıyla bana doğru yürürken hiç etkilenmemiş görünüyordu. Tam önümde durdu ve tutmam için elini uzattı. Elimi zorladığını biliyordu.

Olay çıkarmak istemediğim sürece, ona ayak uydurmak zorundaydım. Parmaklarımı onun eline koydum ve o da parmaklarımı sıcak avucunun içine aldı.

"Hadi aşkım," diye mırıldandı ve kalbimde bir sızı hissettim. Gittiğinden beri bunu söylediğini duymak istiyordum ama şimdi kendimi soyulmuş hissediyordum. Bu bir bahaneydi.

"Siz muhabbet kuşları uslu durun," diye geveledi Margaret ve bana göz kırptı.

Bu da ne demek oluyor?

Kitapçıdan çıktığımızda İskoçya'nın soğuk kış havası yüzüme çarptı ve vücudumu bir ürperti kapladı. Ceketimi içeride bırakmışım. Soğuktan dişlerim takırdamaya başladı.

"Bu taraftan," diyerek beni kollarıyla sardı, elimi nazikçe sıktı ve aracı işaret etti. Bu onun Land Rover'ıydı. Motor çalışırken kitapçada.

"Biri arabayı çalmadığı için şanslısın," diye mırıldandım, dişlerim takırdıyordu, kapıyı açıp içine oturduğunda, sıcaklık hemen iliklerime işledi.

Çabucak kendine geldi ve direksiyonun başına geçti.

Başka bir şey söylemeden aracı vitesine taktı ve yolda hızla ilerlemeye başladı. Vücudum haince davranarak ona yaklaşmak istiyordu, sadece vücuduna kısa bir dokunuş için. İyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısı gibi davranıyordum, bir doz daha istiyordum. Sadece bir tat daha, bir kafa daha.

Tanrım, kocam için çok kötüyüm!

Bir şey söylemesi için birkaç dakika bekledim ve sessiz kaldığında, sonunda daha fazla dayanamadım.

"Ne istiyorsun, Lachlan?" Tedirgin görünmek istemiştim ama tek başardığım gergin görünmek oldu. Lanet olsun bu adama, beni gergin, ateşli ve rahatsız ediyordu.

"Sen," diye cevapladı herhangi bir açıklama yapmadan.

Bu da ne demek şimdi? Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için biraz bekledim.

"Beni yakaladın, şimdi ne olacak?" diye sordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu andan korkuyordum. Boşanmak istediğini, benim onun hatası olduğumu ve artık beni istemediğini duymak istemiyordum.

Cevap yok. "Lachlan, beni nereye götürüyorsun?"

"Eve."

Derin bir nefes aldım. "Yanlış yöne gidiyorsun. Daireme geri döndüm."

Cevap yok. Tekrar.

Göz ucuyla profiline baktım. Ben burada oturmuş ona dokunma isteğimle savaşıırken o rahatlamış, yola konsantre olmuş görünüyordu. Belki de o araba kullanırken eğilip onu öpmeye başlamalıyım. Filmlerde işe yaradığı kesin.

Kadın, aklını çukurdan çıkar!

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorusunu tekrarladı. "Ne hakkında?" *Ne hakkında konuşuyoruz biz?*

"Kadın aklını başına al' dediniz. Ne demek istiyorsun?"

Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Ah, şu," diye kendimi kurtarmaya çalıştım. "Bir sonraki kitabım için farklı ifadeler deniyordum."

Sanki bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi beni izledi. "İlginç," dedi sonunda ve bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yani.

Sonunda rotayı fark edince bizi şatosuna götürdüğünü anladım. Tanrım, kulağa romantik geliyordu. Kocam beni şatosuna götürüyordu. Hava hızla kararıyordu ve yağmurun yağmaya başladığını fark ettim.

"Lachlan," diye endişelenmeye başladım. "Yoğun kar yağışı başlarsa yolda mahsur kalmak istemiyorum."

Cevap vermeden önce gökyüzüne baktı. "Yoğun kar başlamadan önce evde olacağız."

Onu düzeltmek ve buranın onun evi olduğunu söylemek dilimdeydi.

Sonraki yarım saat boyunca sessizlik içinde sürdü. Kar gittikçe ağırlaşmaya başladı. Haklı olmasını umuyordum ama şu ana kadar

Yoğun kar yağışı yaklaşırken yolda kaldım.

"İki dakika içinde orada olacağız," diye duyurdu. Kaşlarımı çattım. "En az yirmi dakikamız daha var."

"Ben farklı bir rota izledim," dedi sakince. Ve tam bunu söylediğinde, ben McLaren kalesini ay ışığında, etrafında yoğun kar yağışı ile birlikte gördü.

"Tanrım, burası," diye mırıldandım kendi kendime, manzarayı yüzüncü kez seyrederken. "Yemin ederim manzara beni her seferinde etkiliyor. Büyüleyici."

Arabayı garaja çekti ve etrafımızda yoğun kar taneleri varken kaleye doğru koşmaya başladık.

İçeri girdiğimizde kale boş ve sessizdi.

"Tüm personeliniz nerede?" Her zaman kapıya koşmalarına alışkın olduğum için etrafıma bakarak sordum.

"Aileleriyle birlikte birkaç hafta geçirmeleri ve tatillere hazırlanmaları için onlara izin verdim."

"Hmmm, tamam," diye mırıldandım, bana pek mantıklı gelmese de. Tatile üç hafta vardı ama çenemi kapalı tuttum.

Ona dönüp baktığımda beni izlediğini fark ettim. Gözlerimi kaçıramadan, onu hafızama kazımaya çalışarak her yerine baktım. Saçlarında birkaç tel vardı ve onları silkelemek için uzanmamak için ellerimi yumruk haline getirdim.

"Şimdi ne olacak?" Ona yumuşak bir sesle sordum. Birlikte geçirdiğimiz son zamanı her ayrıntısıyla hatırlamak istiyordum, bu yüzden ondan hiç ayrılmadım.

Parmak eklemlerini yanağıma sürttü. "Yorgun görünüyorsun."

Çünkü sen yanımda olmadan uyuyamıyorum.

Onun yerine "Meşguldüm," diye cevap verdim.

Elimi tuttu ve beni kucaklamak için kendine çekti. Hazırlıksız bir şekilde kollarına atıldım ve sıcaklığının tadını çıkardım ve kendimi evimde gibi hissettim. Bunu neden yaptığını, neden hala beni tuttuğunu merak etmek istemiyordum. Sadece bu anın ve onun bedenine bastırduğım bedenimin tadını çıkarmak istedim.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Bu anı mahvetmemesi için ona yalvarmak istedim ama sonunda tek söyleyebildiğim "Tamam" oldu.

Kolunu bana dolayarak kütüphaneye doğru yürüdük. Şöminede ateş çıtırdıyordu ve personelinin gerçekten ne kadar zaman önce ayrıldığını merak ettim. Bunun bir önemi yoktu.

Kanepeye oturdu ve beni kucağına çekti. Kafam şaşkınlıkla yüzüne doğru döndü.

"Ne?" diye kaşını kaldırdı. "Karımı kucağıma alamaz mıyım?"

"Lachlan," sesim yumuşak bir fısıltı gibiydi. "Bunu daha da zorlaştırmamalıyız."

"Yüzükleri geride bırakmışsın," dedi. "Ama benimkini hâlâ takıyorsun." "Madem geri istiyorsun," diyerek yüzüğü çıkarmaya yeltendim, ama eli beni durdurdu.

Hareket.

"Bu senin parmağına ait." Sesi tıpkı benimle evlenmek istediğini söylediği zamanki gibi tereddütsüzdü. Gözlerimi ona kilitledim, kafam karışmıştı.

"Söylesene Eve, yüzüklerle birlikte kolyeni neden geride bıraktın?"

Gözleri gözlerimi tuttu. İçlerinde grinin her tonunu görebiliyordum. Elleri vücudumun her yerinde nazıkçe dolaşıyor, düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Artık onlara ihtiyacım yok" diye fısıldarken bedenim ona karşı titredi.

"Neden ihtiyacın yok?" diye sordu, aç gözleri ve elleri üzerimdeydi.

"Lütfen Lachlan," diye durması için yalvarmak istedim ama sesim bir inilti.

"Lütfen ne?" Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Daha fazlasını istiyordum ama sallanan savunmamı kaybetmekten korktuğum için kıpırdamaya cesaret edemiyordum.

"Lütfen ne?" diye tekrarladı.

"Lütfen dur," diye yalvardım ona, aslında daha fazlasını yapması için yalvarmak istiyordum.

Kaşlarını çattı ama hemen durdu, yine de beni yakınında tutuyordu, bedenim kucağındaydı.

"Neden artık yüzüklere ihtiyacın yok?" diye önceki sorusunu tekrarladı.

"Onlar bana Hunter'ın ve annemin ihanetini hatırlattı."

alçak sesle konuştum, sesim hafifçe titriyordu, gözlerim ondan hiç ayrılmıyordu. "Görünüşe göre annem değilmiş." Başını salladı ve ben sadece annemle olan ilişkiyi ve onun Hunter'la ne yaptığını anlattığım için muhtemelen olanları özetlemiş olduğunu tahmin ettim.

"Lachlan," sonraki sözler Hunter'ın ihanetiyle başa çıkmaktan daha zordu. "Sana söylemediğim bir şey vardı." Beni izledi, bekledi ve devam etmeden önce zorlukla yutkundum. "Onları birlikte gördüğümde arkamı dönüp gittim. Hayden'in odasının önünde durdum." Elim

Asi saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırırken sarsıldım. "Onu götürmedim. Onu yanımda götürmek ve asla geri dönmek istemedim ama... o kadar huzurlu uyuyordu ki onu uyandırmak istemedim. O gece ayrılırken bebeğimi yanıma almadığım için kendimi suçladım. Sabah geri dönüp onu yanıma almak için zamanım olduğunu düşündüm. Bebeğimi asla unutmayacağım ve yüzüklerin ihanetlerini hatırlatmasını istemiyorum. Yeni anılar biriktirmek istiyorum."

"Bilemezdin," sesi ve beni saran kolları beni rahatlattı. Başımı salladım ama suçluluk duygusundan kurtulmak zordu.

Birbirimizi izledik, sıcaklığı içime sızıyordu.

"Lachlan," sonraki sözleri söylerken gergindim. "Hunter asla seninle kıyaslanamaz. Seninleyken onu hiç düşünmüyorum, aklımın ucundan bile geçmiyor."

"Sensiz yaşayamam Eve," diye inledi ve bu sözlerdeki tüm ıstırabını hissettim.

"İstiyor musun?" Tereddütle sordum ve onun sorgulayan bakışları üzerine devam ettim. "Hatalar yaptığımı ve muhtemelen sahip olduğumuz şeyi mahvettiğimi biliyorum. Sana güvenmeliydim ama bunun yerine geçmişimin yoluma çıkmasına izin verdim."

Bensiz yaşamak isteyeceği korkusuyla göğsümün acı içinde kıvrandığını fark ettim. Rahatlatmak umuduyla elimi üzerine koydum.

"Hayır, sensiz yaşamak istemiyorum," Lachlan'ın sözleri umudu ateşledi. "Daireme geldiğinde sana dokunamamak canımı yaktı. Seni alıp içimde taşımak, beni sevmeni sağlamak istedim. Sen benim için tek kişinin Eve," derken sesi güven vericiydi. "Seni asansörde gördüğüm andan beri."

Kaşlarımı çattım. Birbirimizi ilk kez onun ofisinde gördüğümüzü bile hatırlamıyor muydu?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi yüzümü ellerinin arasına aldı ve açıkladı.

"Kız kardeşinle ilk gün işe geldiğinde, seni o zaman gördüm. Panik atak geçirip kaçmıştın, beni fark etmemiştin bile. Benim içinse sanki ışık bana vurmuştu. O andan itibaren benim için senden başka kimse yoktu. "

Fısıltısı boynumdaki tüyleri gıdıkladı.

"Peki ya esmer? Layla mı?" Doğru duyduğumu umuyordum.

"Sana Layla'nın asla benim için doğru kişi olmadığını söylemiştim. Bir konuda yardıma ihtiyacı vardı.

mülkünü kaybetti," diye yanıtladı sessiz sorumu. "Esmer olana gelince, o bir arkadaşımın karısı. Ve gerçekten iyi bir oyuncu. O restoranda Callen'la buluşacağını öğrendim ve seni görmek istedim. Çaresizdim.

Seni bir an olsun görebilmek için. Senden haber almak, ne yaptığını, kiminle görüştüğünü öğrenmek için her gün kaleyi aradım."

"Neden geri dönmedin? Döneceğini ummuştum. Bekleyip durdum." Neredeyse rahatlamış gibiydi ve her an umut daha da güçleniyordu.

"Kendime zamana ihtiyacın olduğunu söyledim," diye acı çekiyormuş gibi inledi. "Seni işte göreceğimi ve bunun beni günlerimi ve gecelerimi geçirmeye yeteceğini umuyordum ama Colin geri dönmeyeceğini söylediğinde bu umut bile yok oldu."

Devam ederken kollarını bana doğru sıktı. "Bana gözlerini diktiğin andan itibaren, her şeyi senin için yaptım, her şeyi senden istedim. Seni çok sert ve çok hızlı zorladığımdan endişelendim. Sana zaman vermek istedim.

Beni isteyip istemediğinizi kendi şartlarınızla çözün. Geçen her gün bir ıstıraptı. Benim seni istediğim kadar senin de beni istemeni istedim."

Elim yüzüne uzandı, avucumu yanağına dayadım ve o da elime doğru eğildi.

Bensiz yaşayamayacağını söyledi.

"Sensiz yaşamak istemiyorum," diye fısıldadım kalbim boğazıma düğümlenerek. "Seni seviyorum, Lachlan. Seni istiyorum, her parçanı. Ve hepinizi seviyorum. Sensiz geçen son birkaç ay cehennem gibiydi."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, ona olan ihtiyacım çok fazlaydı.

"Eve," sesi sıcak ve derindi. Yüzüne bakamıyordum, o gri gözler beni arzuluyordu. Bedenim ona öyle uyum sağlamıştı ki, onu istiyordu. İri eli nazikçe ensemden tuttu, beni kendine çekti, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Aradaki mesafeyi kapattım ve onu nazikçe öptüm... tereddütle.

Öpücüğü umutsuz ve sert bir hal aldı, ya da belki de umutsuz olan bendim. Gözlerim dalgalanarak kapandı, bu kadar yakın vücudunun bana verdiği tüm hislerin tadını çıkarıyordum. Bedenimi onunkine bastırdım, arzu beni eziyordu. Dili alt dudağıma değdi ve onu içeri almak için hevesle açıldım.

"Sana ihtiyacım var karıcığım," diye fısıldadı dudaklarıma, kollarım boynuna dolanmıştı. Dokunuşu cennet gibi hissettiriyordu. Bedenimi onunkine bastırarak, çok özlediğim sıcaklığına daha yakın olmak istedim.

"Sana daha çok ihtiyacım var," diye mırıldandım ve dudaklarımı ona bastırdım.

Ben hâlâ kollarındayken ayağa kalktı. Beni taşırken boynunu öptüm ve tanıdık kokusunun tadını çıkardım. Kolları beni sıkıca sardı.

ve dudakları benimkileri buldu. Dili içeri girdi, ağzımı keşfediyor, alay ediyordu. Ağzı boynuma doğru hareket etti ve kapının arkamızdan kapandığını duyduğumda dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Beni nazikçe yatağa yatırdı, bacaklarımı açtı ve elleri bacaklarım boyunca ve kalçalarımın yukarı tırmandı. Siyah kazak elbisemi başımın üzerinden çekti ve beni sadece sütyenim, külotum ve şeffaf, ipeksi siyah çoraplarımla bıraktı. Parmaklarım gömleğine uzandı ve titrek parmaklarımla düğmelerini açmaya başladım. Vücudum alev alev yanıyordu, tenime her sıcak dokunuşunda yanıyordum. Sanki beni yeniden kendisinin yapıyormuş gibiydi.

Parmakları şişmiş seksimin üzerinde gezinirken ağzı benimkinin üzerindeydi. Ağzının içine doğru inledim ve vücudumdan bir ürperti geçti. Parmakları külotumun üzerindeyken ne kadar ıslak olduğumu hissedebildiğini biliyordum.

Dudakları boynumdan göğüslerime doğru indi ve düz karnımın üzerinde devam etti. Klitorisimdeki parmakları ovuşturdu ve alay etti. Sıcak dudaklarını uyluğumun iç kısmında hissettim ve dili külotumun çizgisini yaladı ve yumuşak bir inilti dudaklarımdan ayrıldı. Parmakları külotumun altından kayarak beni dokunuşuna maruz bıraktı. "Lachlan," diye iç geçirdim. "Sana ihtiyacım var."

Külotumu çıkardı, sonra her bir çorabımı ve ellerini bacaklarımı daha da ayırdı. Sıcak ve ıslak ağzı en hassas yerimi kapladı. Dili klitorisimi daireler çizerek fiskeliyor, parmakları beni ayırıp içeri dalıyordu. Yumruğumu emdi ve kendimi onun ağzına doğru eğilirken buldum, ondan daha fazlasını istiyordum. Dili beni daha sert ve daha hızlı çalıştırdıkça, her an parçalanacağımı düşündüm.

Nefes alış verişim arttı, kısık inilti her etrafımızdaki sessizliği bozdu.

"Lütfen, Lachlan," diye fısıldadım, dudaklarımı yalayarak.

Sanki anlamış gibi emişini artırdı. Vücudumdaki basınç yoğunlaştı. Vücudum bir orgazmı patladı ve ona karşı sallandım, aşırı zevk içinde tükendim.

Yine de yeterli değildi. Ondan daha fazlasını istiyordum, daha fazlasını arzuluyordum. "Siktir, sana ihtiyacım var," sesi çok seksi ve hışırtilıydı.

"Seni istiyorum her şey."

Kemerini çözdü ve pantolonundan kurtuldu. Kalbim kafesinde çılgınca çarpıyordu. Gözlerimi açtım, ağır kapakların ardından ona baktım. Bakışları üzerimdeydi, beni öpmek için eğildi ve dilinde kendimin tadını alabiliyordum.

Ellerimi boynuna doladım, parmaklarım saçlarında.
"Tamamen seninim, Lachlan," diye söz verdim boğuk bir
fısıltıyla.

Aletin başı ıslaklığıma değdi ve yavaşça içime kayd, beni ayırdı, boynumu, kulak mememi kemirdi. Kalçaları içime doğru sertçe itilirken, elleri kalçalarımı sahiplenici bir şekilde tuttu.

"Daha fazla," talebi dudaklarımdan nefes nefese bir fısıltıyla çıktı. Kalbimin ve bedenimin ona duyduğum yoğun ihtiyaçtan patlayacağını düşündüm.

Sanki kontrolünün son ipliği de kopmuş gibi, sikini sertçe itti. içime girdi, beni gerdi. Beni tamamen doldurdu ve dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. İhtiyacımı hissederek hızlandı, her ikimizin de acil talep ve arzularını eşleştirdi. Tekrar sert ve hızlı bir şekilde ileri itmeden önce neredeyse tamamen dışarı çekti. Güçlü ve her şeyi tüketen hamleleriyle Ben de ona tutundum, her şeyini istiyordum. Onun gücü beni sınırdı tuttu. Kalbim zonkluyor, serbest bırakılmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Bana bak," sesi ipeksi bir emir gibiydi. Ağır göz kapaklarım açıldı ve o daha sert ve daha sert iterken bakışlarımız kilitlendi. Her itiş daha önce hiç bilmediğim bir zevk veriyordu.

"Benim için gel, aşkım," ağzı kulağıma yakındı, ipeksi emri beni çözdü.

Bir zevk dalgası beni sertçe vurdu, vücuduma yayıldı. Bir his dalgası beni sarsarken ona tutundum. Kulağıma inerken ve üstümde titrerken, güçlü bedeninin altında titredim ve inledim.

Yavaşça ağzımı öptü, kolları beni sardı ve yakınımda tuttu.

Kollarımla ona sarıldım, birbirimize tutunduk, sessizliği bozan sadece ağır nefes alış verişlerimizdi.

"Seni seviyorum Eve," diye fısıldadı kulağıma.

"Seni daha çok seviyorum kocacığım," diye usulca kulağına iç geçirdim. "Sonsuza kadar." "McLaren'lar kalplerini sadece bir kez verirler," diyerek bana sonsuza dek söz verdi.

EPILOGUE

OceanofPDF.com

"O Hassiktir," diye mırıldandım, Ainslee aceleyle aracı durdurdu ve ben de arabadan inip yolun kenarına kusmak için koştum.

"Kahretsin Eve," diye yakındı Ainslee. "Yine mi?"

Midemdekileri boşaltırken onu görmezden geldim. Sonuncusu da bitince, çok hızlı hareket etmemeye dikkat ederek yavaşladım. Seyahat diş fırçamı ve diş macunumu aldım ve hızlıca dişlerimi fırçaladım ve seyahat boyu gargara.

Eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

"Şimdi her şey yolunda," dedim ona. "Sürmeye devam et."

"Demek yine hamile kaldın," diye mırıldandı arabayı sürerken.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Sorusunu geçiştirerek ona sordum. Edinburgh'da Callen'ın yayınevinin düzenlediği bir kitap tanıtım partisinden dönüyorduk. "Belki de sadece hastayımdır.

"Evet, hastasın çünkü hamilesin," diye kıkırdadı.

"Lütfen bir şey söyleme," diye mırıldandım bir yudum su alırken.

"Önce Lachlan'ın bilmesini istiyorum."

"Eğer şimdiye kadar bunu anlamadıysa," diye karşılık verdi.

"Kuzenimin bir aptal olduğunu düşünmek zorunda kalacağım."

Gözlerimi devirdim. Bazen çok fazla oluyordu.

"İyi ki ben de hamileyim," diye ekledi kayıtsızca. "Birlikte bebek sahibi olabiliriz."

Başım ona doğru döndü. "Ne? Ne kadar?"

"Yaklaşık üç aydır," diye cevap verdi ve gülümsemesi parlıyordu.

"Neden hasta değilsin?" diye sordum. Kendimi bir köpek kadar hasta hissediyordum.

Omuzlarını silkti. "Şanslıyım sanırım."

"Senin adına mutluyum," diyerek elini uzattım ve nazikçe sıktım. "Ve küçük çocuklarımızın birbirimize yakın olmasından dolayı çok heyecanlıyım. Aile olmamızı seviyorum. Ve Elise onları çok şımartacak."

"Doğru," diye kıkırdadık ikimiz de.

Saat onu geçmişti ve bu kadar geç kaldığımız için pişmanlık duyuyordum. Akşamı evde ailemle geçirmeyi tercih ederdim. Ayrı geçirdiğimiz her saat beni onları daha çok özledim. On dakika sonra beni McLaren'in şatosunun, benim ve Lachlan'ın evinin önüne bıraktı.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Eve döndüğünde bana mesaj at." Arabanın kapısını çarptığım anda gitmişti. Eve, ailesinin yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Bizimkinin yanındaki yatak odasına doğru ilerledim ve içimi bir gurur kapladı. Çocuk odasına dönüştürdüğümüz odaya girdim, odanın her iki tarafında bebek mavisini ve bebek pembesi renkleri, zarif çocuk boy mobilyaları ile neşeliydi.

Gözlerim dünyanın en muhteşem manzarasına gitti. Kocam Lachlan sallanan sandalyede oturmuş, dört aylık ikizlerimiz kucağında uyuyordu; biri babasınıninkine benzeyen koyu renk saçlı bir erkek bebek, diğeri ise ateş kırmızısı saçlı bir kız bebek. Başını kaldırıp bakışlarıma baktı ve gülümsedi, kalbim pır pır etti.

O kadar mutluydum ki patlayabilirdim. Hepsini çok sevdim.

"İşte anneniz," diye mırıldandı Lachlan bebeklerimize. Yanına uzandım ve bir parmağımı bebeklerimin yanaklarında gezdirdim ve her ikisine de birer öpücük kondurdum.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Gerçekten iyi geçti," dedim onu öpmek için eğildiğimde, dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırarak. "Seni özledim."

"Seni daha çok özledim," dedi bana usulca, o güzel gri gözlerindeki sevgiyle. Yavaşça ayağa kalktı ve ben oğlumuzu beşiğine koymasına yardım ederken o da prensesimizi kendi beşiğine koydu.

Yanıma geldi ve beni kendine doğru çekti. "Tanrım, seni seviyorum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadım usulca, kollarımı boynuna doladım ve ayak parmaklarımin ucuna uzanıp onu öptüm. Öpücüğü nazikti ve

Tutku ve arzu bir aradaydı. Vücudumu onun sert bedenine yasladım.

"Sana bir sürprizim var," dedim dudaklarına karşı usulca, sesim biraz soluksuz çıkmıştı. Bunca zaman sonra bile sanki ilk öpüşmemizmiş gibi etkiledi beni.

Bakışları dikkatle üzerimdeydi. "Başka bir kitap mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama bunun gerçekleşmesi de bir o kadar uzun sürecek."

"Başka bir bebek mi?" diye sordu, sesini umut kaplamıştı.

"Evet," diye cevap verdim, eli yarattığımız yeni hayatın büyümekte olduğu karnıma uzandı.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diye öptü beni ve kollarımı beline doladım, kokusu beni sararken ona daha da sokuldum.

"Beni daha mutlu ediyorsun," diye fısıldadım usulca, ona doğru bastırarak.

Kitaplarımda sonsuza dek mutlu yaşamaya gerek yoktu çünkü Lachlan bana tüm mutluluğu ve daha fazlasını verdi.

SON

OceanofPDF.com

A U T H O R'DAN BİR N O T E

Merhaba,

Aşk Göründüğü Gibi Değildir serisinin 1. kitabı olan Adanmışlık'ı okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir.

Kitabı sevdiyseniz ve diğer çalışmalarımın herhangi birini okumak istiyorsanız, yayınlanmış veya yayınlanacak olan mevcut çalışmalarımın listesi aşağıdadır.

Aşk Göründüğü Gibi Değildir Serisi

Adanmışlık www.amzn.to/2FubBWH

Hayranlık www.amzn.to/38bCt8k Vahiy

www.amzn.to/3nIFC5m Sevgi

www.amzn.to/2LzMyEM **Aşkta Şans**

Serisi

Aşkta İkinci Şans www.amzn.to/3hZc29m Aşkta

Son Şans www.amzn.to/3oOKyXz **Rus**

Günahkarlar

Marked www.amzn.to/2KhpuKm

Scarred www.amzn.to/3bDEwpc

Disgraced www.amzn.to/3bKiUY3

Xoxo Eva Kazananlar

OceanofPDF.com

A K N O W L E D G M E N T S

Tüm bu yolculuk boyunca beni yapıcı geri bildirimlerle, zorluklarla destekleyen ve şüphelerim olduğunda bana baskı yapan harika bir grup insana teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim.

Lütfen aşağıdaki listenin her şeyi kapsamadığını ve atladığım birileri varsa, bunun kesinlikle kasıtlı olmadığını unutmayın.

İlk taslaklarımın okuyucuları, fikir fedaileri ve diğer her şey!

Susan C. H
Christine S.
Jessica F.
Fran B.

MW Editing'e beni zorladığı ve istemediğim halde tüm zor soruları sorduğu için teşekkür ederim! Hepsi de doğru sorulardı.

Purrfectly Haunting Formating'de **Kassie Morse** tarafından biçimlendirme

Kitap Kapağı Tasarımı: **Avdal Designs**

Teşekkür ederim, siz olmadan yapamazdım!

Eva Kazananlar

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.